

Titelblad

Dette speciale er udarbejdet af:

Bitten Tordrup

10. semester 2011

Sociologi, Aalborg Universitet

Vejleder: Inger Glavind Bo

Antal ord: 32.664

Bitten Tordrup, 15. august 2011

Indhold

1 Indledning	4
2 Problemfelt.....	5
2.1 Samfundstendenser.....	5
2.2 Tidligere forskning på området	7
2.3 Undersøgelsens felt	9
2.4 Bloggens opbygning.....	10
3 Problemformulering og underspørgsmål	12
4 Undersøgelsens teoretiske ramme.....	13
4.1 Fortællingen.....	14
4.2 Selviscenesættelse	18
4.2.1 Fysisk interaktion.....	19
4.2.2 Medieret interaktion.....	20
4.3 Respons	23
4.4 Anerkendelse	25
5 Den anvendte metode.....	27
5.1 Observation	28
5.2 Fokusgruppeinterviews	29
5.3 Individuelle dybdeinterviews	31
5.4 Analysestrategi	31
6 Analyse.....	32
6.1 Præsentation af informanterne.....	32
6.2 Strategier for graden af offentlighed	37
6.2.1 Det værste tænkelige publikum	37
6.2.2 Den personlige grænse.....	40
6.2.3 Delkonklusion.....	47

6.3 Den interessante fortælling.....	49
6.3.1 Rammen for fortællingen.....	50
6.3.2 Konstruktionen af fortællingen.....	52
6.3.3 Inddragelsen af relationer	56
6.3.4 Det rosenrøde billede	57
6.3.5 Delkonklusion.....	63
6.4 Jagten på anerkendelse	64
6.4.1 Et interessefællesskab	64
6.4.2 Responsen som motivationsfaktor	69
6.4.3 Anerkendelse som formål	73
6.4.4 Anerkendelse af det positive.....	75
6.4.5 Betydningen af relationens nærhed	76
6.4.6 Delkonklusion.....	80
7 Konklusion	81
8 Litteraturliste	82
8.1 Bøger og artikler.....	82
8.2 Links	83
8.3 Bilag	84
9 English summary.....	84

1 Indledning

Jeg har været aktiv på internettet de seneste ti år af mit liv, og for omkring to år siden oprettede jeg min egen blog. Dette har givet mig et indblik i den kultur, der ligger i at blogge, og som sidenhen er blevet yderst populær. Noget af det, der især er steget i popularitet, og blevet mere normalt i samfundet, er at føre en personlig blog. Jeg har oplevet flere i min omgangskreds, som på den ene eller den anden måde er blevet inspireret til at oprette en blog, hvor de fortæller om deres dagligdag og de ting, de oplever. Som tiden gik slog det mig, at det var interessant, hvad motivationen for dette var. Mennesker har til alle tider ført dagbog for at reflektere over sine oplevelser, men dette har fundet sted i privatsfæren, og dagbogens eneste læser har været dens ejer. Nu bliver denne refleksionsproces pludselig offentlig i og med, at individer forfatter indlæg omkring deres gøren og laden i hverdagen, som publiceres online. Indlæg om skoledagen, om ferien eller om de skønhedsprodukter, de købte i Matas sidste uge. Det er hermed ikke kun individet selv, der reflekterer over disse oplevelser, men refleksionen foregår nu i dialog med bloggernes læsere gennem kommentarsystemet. Udvalgte dele af dagligdagen gøres offentlig, og spørgsmålet er, hvad motivationen bag denne offentliggørelse er. Kommentarerne er en vigtig del af det at skrive og vedligeholde en blog, og de fleste blogforfattere finder ingen motivation i at skrive indlæg, der ikke munder ud i respons. Men hvad gør denne respons så vigtig? Individet har oplevelser i hverdagen og konstruerer her en løbende fortælling og identitet sammen med de personer, vedkommende omgås, hvorfra der naturligvis også kommer respons. Denne respons stammer fra relationer tæt på individet, og er derfor naturligt af stor betydning. Alligevel er der tilsyneladende et behov for respons online, når individet sætter sig hjem foran skærmen og fortæller om sin hverdag endnu en gang. Det er i denne fortælling naturligvis ikke alle aspekter, der medtages, hvorfor der er en mulighed for selv at udvælge de ting, man ønsker respons på, hvilket er det unikke ved kommunikationen på bloggen. Der er høj kontrol over de oplysninger, der afgives i denne forbindelse, i forhold til under interaktionen i hverdagen, hvor der er større mulighed for fejltrin. Bloggens læsere har ikke mulighed for et fuldblyrdet indblik i forfatterens liv, men må nøjes med de bidder, de får serveret gennem den løbende strøm af blogindlæg. Det er derfor interessant, hvor meget tankevirksomhed forfatteren lægger bag denne konstruktion af en online fortælling, som kommer til at udgøre dennes identitet som blogger, og hvilken indflydelse denne identitet og responsen herpå har på vedkommendes generelle identitet.

2 Problemfelt

Her i problemfeltet vil der blive redegjort for undersøgelsens grundlag. I afsnittet om *Samfundstendenser* vil undersøgelsens emne blive sat i en samfundsmæssig ramme i lyset af de værdier, der præger nutidens samfund. I afsnittet om *Tidligere forskning på området* vil der blive set på tidligere relevante undersøgelser vedrørende blogging, og hvilken viden, disse har bidraget med. I afsnittet om *Undersøgelsens felt* vil undersøgelsens emne og informanter blive afgrænset. I afsnittet om *Bloggens opbygning* forekommer en beskrivelse af bloggen som medie, som fungerer som begrebsforklaring.

2.1 Samfundstendenser

Nutidens samfund karakteriseres af psykolog Lars Lundmann Jensen i bogen *Hvem er jeg?* fra 2006 som et senmoderne samfund. Dette samfund er en brydning med tidligere samfundstyper, og indebærer mange forandringer, som ikke alle vil blive uddybet i nærværende afsnit. Her vil blive inddraget de forandringer, der er afgørende for individets behov for bekræftelse af identiteten. Noget, der kendetegner det samfund vi lever i i dag, er manglen på traditioner i samme forstand som i tidligere samfundstyper. Tidligere lå det i kortene, hvilken levevej man skulle vælge, alt efter hvad resten af familien beskæftigede sig med. Dengang var knap så mange beslutninger op til det enkelte individ, da normen var at træde i andres fodspor (Jansen 2003:34). I dag er der behov for langt mere refleksion fra det enkelte individ, og tendensen er at betragte individet som indehaver af en enorm handlefrihed grundet bruddet fra førnævnte traditioner. Denne frihed er imidlertid ikke endegyldig, da individet stadig er afhængig af visse instanser i samfundet (Lundmann Jensen 2006:146). Individet har fortsat et ansvar, omend tendensen i dette samfund er, at dette ansvar primært er over for individet selv. Bruddet fra tidligere traditioner gør som sagt, at individet får en lang række nye valg at tage stilling til, og det kan være svært at vide hvorvidt det valg, der træffes, er det rigtige (Lundmann Jensen 2006:149). Dette kalder Lundmann Jensen *orienteringsløshed*, og det er her, individet søger bekræftelse hos andre for at sikre sig, at valget er rigtigt. Denne bekræftelse er netop kernen i Lundmann Jensens samfundsteori, og med udgangspunkt i denne konkluderer han, at samfundet rummer narcissistiske tendenser. Disse tendenser definerer han således:

”Anerkendelses- og bekræftelsessøgende tendenser der – når de bliver opfyldt – modvirker en tomhedsstemning og giver en forbigående stemning af mening eller eksistensberettigelse. Når de ikke bliver opfyldt, men tværtimod afvises, så bryder

tomheden igennem, og den tilsyneladende (selv-)kontrol forsvinder” (Lundmann Jensen 2006:74).

Narcissisme betegner altså ifølge Lundmann Jensen ikke en patologisk tilstand, men indgår derimod som en normal tendens i vort samfund. Hans antagelse er i bund og grund, at vi intet er uden de andre, og at en søgen efter bekræftelse for at udfylde den indre tomhed er et menneskeligt grundvilkår (Lundmann Jensen 2006:76). En af de ting, der yderligere fordrer denne søgen efter bekræftelse, er medierne, som giver det enkelte individ en langt større mulighed for at tilgå informationer om andre individer end nogensinde før. Da de historier, medierne fremstiller om andre individer, tidligere var private anliggender, anser individet disse som sandfærdige, og anvender dem hermed som sammenligningsgrundlag, hvilket kun giver yderligere behov for selvbekræftelse (Lundmann Jensen 2006:137).

Helene Jansen og Stefan Lock Jensen, der begge er psykologer, sætter i bogen *Se, jeg er på* fra 2003 populariteten af reality-shows på tv i en samfundsmæssig kontekst og fremhæver, hvordan dette behov for at iscenesætte sig selv for offentligheden er en tendens i nutidens samfund (Jansen 2003:9). I disse shows eksponeres det intime i det offentlige, men denne tendens implementerer langt mere end blot denne optræden på tv. Identitetsdannelsen er så at sige flyttet ud af familiens rammer og ud i offentligheden, hvor vi i langt højere grad end nogensinde bliver tvunget til at tage stilling til ting, der skaber vores identitet. Offentligheden er blevet lukket indenfor, hvorfor vores identitetsdannelse har en stor berøringsflade med det offentlige. Man kan tale om en de-privatisering af identiteten der gør, at vi afhænger af muligheden for at iscenesætte os selv i det offentlige (Jansen 2003:85). Bogens forfattere ser reality-shows som et tegn på, at deltagelse i det offentlige gør os til et fuldbyrdet medlem af et samfund, hvor det at være menneske er *”en social proces, som udspiller sig i feltet mellem netop at være noget privat og samtidigt helt grundlæggende være noget offentligt”* (Jansen 2003:91). Det er imidlertid ikke kun tv-mediet, der spiller en rolle i denne samfundsudvikling. Lundmann Jensen benævner i forbindelse med dette behov for bekræftelse internettet som en superopfindelse, idet individet her kan fremstille sig selv som den ønskede person, og behovet for bekræftelse kan opfyldes, når det opstår, og på individets egne præmisser (Lundmann Jensen 2006:144). Denne undersøgelse betragter derfor bloggen som et naturligt led i denne række af tendenser. Enhver kan oprette en personlig blog og iscenesætte sig selv derigennem, da det er gratis og frit tilgængeligt for alle. Der er mulighed for online at blive stjerne i sit eget liv, og de øjeblikke, der skal eksponeres, kommer gennem en aktiv

udvælgelsesproces. Bloggen gør det dermed muligt for enhver at følge med i det selviscenesatte hverdagsliv hos en bestemt person.

2.2 Tidligere forskning på området

Blogging bliver tilsyneladende mere og mere populært i Danmark på trods af, at det i udlandet har været på sit højeste, og er aftagende i popularitet. Især er brugerskaren høj blandt de unge (Lund 2010). Ifølge Danmarks Statistik er andelen af internetbrugere, der læser blogs, steget fra 22 procent i 2008 til 33 procent i 2009, og samtidig er andelen af aktive bloggere blevet fordoblet i løbet af samme periode, fra 9 til 18 procent (Danmarks Statistik 2009:1). De to mest anvendte placeringer for danske blogs er Wordpress¹ eller Blogger², som begge er systemer, hvor brugeren uden omkostninger kan oprette en blog samt administrere den ud fra en brugervenlig flade (Lund 2010).

Den rygende udvikling indenfor læsning og skrivning af blogs er revolutionerende for medieverdenen. Blogs kan anvendes som et oplysende massemedie på samme måde som aviser, og gør det muligt for alle med adgang til internettet at få deres mening ud til et omfattende publikum. Forskellen på den traditionelle form for journalistik og blogging er, at læserne af blogs har en umiddelbar mulighed for at komme med respons på det, de læser. Der opstår dermed en dialog frem for en monolog, som det er tilfældet i tidsskrifter. Derudover er det særlige ved blogs, at der linkes imellem dem. Blogs ses dermed som et af de mest udbredte eksempler på den nye brug af internettet, Web 2.0, som betegner brugergenereret onlinemateriale (Beer 2007:2).

Begrebet ”blog” opstod som en sammentrækning af ordet ”weblog” som henviser til, at individet logger sine erfaringer online (Rettberg 2008:17). Til trods for, at der findes mange forskellige genrer indenfor blogs, er det kendetegnende for disse, at de består af en række indlæg, som er dateret og optræder med det nyeste indlæg først (Rettberg 2008:19). Der findes adskillige typer af blogs med hver deres karakteristika. Der findes nyhedsblogs, hvis primære formål er at videredistribuere nyheder fra større nyhedssite, måske endda med et bestemt filter på, således at det kun er nyheder indenfor bestemte temaer. Derudover findes der blogs med udvalgte emner, herunder modeblogs, som i særdeleshed er populære udlandet, men hvoraf et højt antal også er skudt op i Danmark i løbet af de seneste år, og har været med til at gøre blogging populært (Information 2010). Modebevægelsen, som er en samling af danske modeblogs, beretter, at der i marts 2010 allerede fandtes 300 danske modeblogs, og at bloguniverset var i stærk vækst

¹ www.wordpress.com

² www.blogger.com

(Modebevægelsen 2010). Blogs omhandlende mad er også blevet meget populære på det seneste, og disse kan igen inddeles i underkategorier, da deres fokus kan være forskelligt. Ydermere findes der personlige blogs, der har karakter af dagbøger, hvor skribenten beretter om diverse hændelser fra hverdagen uden et bestemt gennemgående emne. Der findes også mikroblogging, hvorpå Twitter³ er det herskende eksempel, hvilket består af udgivelsen af mange små opdateringer i løbet af en dag. En pendant hertil er fotoblogging på eksempelvis Flickr⁴, hvor brugerne konstruerer en fortælling i form af billedupload.

Meget af den forskning, der hidtil er foretaget omkring blogging, har omhandlet den journalistiske eller politiske type af blogs, og blev foretaget på det tidspunkt, hvor bloggen som medie var i sin indledende fase, hvorfor disse undersøgelser har haft fokus på bloggen som et nyt medie hvorigennem individet kunne ytre sine meninger (Adamic 2005). Derudover er der foretaget en del studier af blogging som læringsmetode og dens implementering i undervisningen (MacBride 2008, Safran 2008). Den forskning, der har været i personlige, dagbogslignende blogs, har ofte vedrørt de mere tekniske aspekter af bloggen som et medie, og været kvantitativt fokuseret. Et eksempel herpå er et studie af bloggere med fokus på at klarlægge personlighedstræk hos de personer, som driver en blog, ud fra fem grundlæggende faktorer (Gill m.fl. 2009). Dette studie er gennemført ved hjælp af kvantitative metoder, heriblandt en teknisk behandling af de undersøgte blogs for at danne brugbare variable ud fra bloggernes sprogbrug. Selv en undersøgelse af bloggeres selvpræsentation på populære blogs er blevet udført ved udelukkende at observere udseendet og opstillingen på de pågældende blogs, for derefter at kategorisere fundene (Trammell 2006). Undersøgelsen blev foretaget på 209 forskellige *A-List Blogs*, altså nogle af de mest besøgte blogs på daværende tidspunkt. Det viste sig blandt andet, at hele 83,6 procent af disse bloggere oplyste deres fulde navn, og at 89 procent af dem opgav en form for kontaktinformation (Trammell 2006:13). 80,4 procent af bloggerne havde for vane at skrive et indlæg omkring forløbet af deres dag (Trammell 2006:15). Samtidig viste undersøgelsen, hvor afhængige bloggerne var af sit publikum, og at de gjorde meget ud af at linke tilbage til dem, der linkede til deres blog, for at give et godt indtryk (Trammell 2006:16). Et andet interessant resultat var, at kvinder havde en større tendens til at føre dagbogslignende blogs, mens mænds blogs i højere grad var filterblogs⁵, hvilket viste kvinders trang til mere intim kommunikation online (Trammell 2006:17). En anden undersøgelse som har

³ www.twitter.com

⁴ www.flickr.com

⁵ Blogs med et bestemt emne, eksempelvis teknologi eller sport

relevans på trods af, at den er foretaget i forbindelse med personlige hjemmesider og ikke blogs, blev foretaget af Zizi Papacharissi i 2002, ligeledes med et indholdsanalytisk udgangspunkt. I hendes artikel inddrager hun teorien af Erving Goffman om selvscenesættelse og påpeger, at ejerne af de personlige hjemmesider anvender en række forskellige tekniske artefakter som skrifttyper, opstilling og lignende, til at markere deres personlige front (Papacharissi 2002:654). Derudover ser hun også anvendelsen af links til andre hjemmesider som en måde at fremhæve sine egne interesser og dermed strukturere en identitet (Papacharissi 2002:654).

På trods af, at Trammells og Papacharissis undersøgelser viser nogle tendenser i bloggere og hjemmesideindehaveres selvpræsentation, mangler der et dybere aspekt, som ligeledes inddrager bloggernes egne perspektiver, og som kan understøtte de fremstillede tendenser og opstillede hypoteser i førnævnte undersøgelser. Denne undersøgelse vil derfor gå i dybden med emnet for at finde frem til, hvad der ligger til grund for bloggernes ageren.

2.3 Undersøgelsens felt

Da blogverdenen som nævnt er blevet mere og mere omfattende gennem de seneste år, og inkluderer mange forskellige genrer af blogs, må denne undersøgelse naturligvis begrænse sig til en bestemt type af blogs for at kunne fastholde det dybdegående aspekt. Undersøgelsesemnet vil være afgrænset til personlige blogs. Dette udelukker blogs, der kun beskæftiger sig med et specifikt emne, eksempelvis deciderede modeblogs og madblogs. De personlige blogs har nærmere karakter af en dagbog, og indeholder hverdagsberetninger fra tid til anden, omend de selvfølgelig godt kan bringe emnespecifikke indlæg. Dette valg er truffet på baggrund af undersøgelsens fokus på identitet samt en forestilling om, at denne type af bloggere fokuserer mere på selvpræsentationen på grund af det personlige islæt og den viden om personen, man naturligvis som læser opnår ved at følge disse. Dette aspekt vil ikke være så dominerende på nyhedsblogs med en mere journalistisk karakter, da oplysninger omkring forfatteren ikke er i fokus her. Derudover vil det dreje sig om danske blogs, da langt størstedelen af undersøgelser omkring blogging er foretaget af udenlandske blogs. Som nævnt tidligere føres de fleste personlige, dagbogslignende blogs af kvinder, hvorfor informanterne i undersøgelsen udgøres af kvinder. Alle informanter er desuden i 20'erne. Dette valg er baseret på, at størstedelen af de danskere, der både læser blogs og selv skriver indhold til blogs, er mellem 16 og 39 år gamle. 38 af de 16-19-årige, der har brugt internettet inden for de sidste tre måneder, har skrevet indhold til en blog, og det samme gør sig gældende for 26 procent af de 20-39-årige. Tallene er kun 11 procent for 40-59-årige og 7 procent for 60-74-årige (Danmarks Statistik

2009). Det er desuden min erfaring, at de helt unge kvindelige bloggere primært skriver om mode, hvor hverdagsbloggerne nærmere skal findes blandt kvinder i 20'erne.

2.4 Bloggens opbygning

Dette afsnit vil fungere som undersøgelsens begrebsforklaring, og vil derfor introducere de forskellige begreber, som gennem rapporten vil blive brugt i forbindelse med bloggen.

To af de mest anvendte blogudbydere er som nævnt Googles Blogger og WordPress. Begge disse steder tilbyder brugeren gratis hosting af bloggen samt en let anvendelig brugerflade for nybegynderen. Til den mere avancerede bruger tilbydes flere funktioner, nogle af disse mod betaling. En blog består hovedsagelig af en række indlæg, som er sorteret i baglæns, kronologisk rækkefølge, altså med det senest udgivne indlæg først og så fremdeles. Bloggens indlæg kan være af forskellig længde, samt indeholde såvel links som billeder og videoer. Bloggens design er forfatteren selv herre over, omend der i visse tilfælde opkræves betaling for at vælge et andet udseende end de prædefinerede skabeloner. Det mest normale er dog, at der er en kolonne med indlæg, og i en eller begge sider diverse bokse med funktioner, som også kan tilvælges. I Figur 1 ses et typisk eksempel på en blog med et topbanner, en kolonne til indlæg og en kolonne i højre side til andet indhold, her et billede af forfatteren samt en profildekst.

Figur 1: Opstillingen af en blog

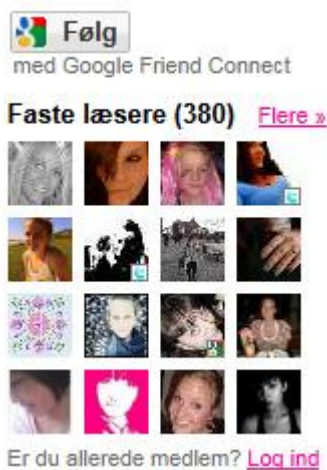
Blogforfatteren har mulighed for at sortere sine indlæg i kategorier, hvilket anvendes af de fleste bloggere. Dette foregår ved, at vedkommende ved oprettelsen af et indlæg angiver, hvilke kategorier indlægget hører under. Alle disse kategorier kommer derefter til at fremgå af en boks, oftest placeret ude i siden af bloggen, hvor man som læser kan klikke på den enkelte kategori og se alle indlæg, der hører herunder. En sådan liste kan ses i Figur 2 til højre.

En almindeligt anvendt funktion er ligeledes links til de blogs, forfatteren selv læser, i en liste placeret ude i siden af bloggen. Disse kan yderligere udstyres med en funktion, således at der angives titlen på det sidst udgivne indlæg på den pågældende blog, hvilket gør det let at se, om der er kommet nye indlæg. En anden vigtig funktion på blogs oprettet hos Blogger er boksen med Faste læsere⁶, som man kan placere på sin blog, som ses i Figur 3 nedenfor.

OM:

- 5 ting (3)
- Aldijana (3)
- Bloggen (30)
- Bolig (42)
- Brok (50)
- Brød og Boller (67)
- Fest (26)
- Gæster (20)
- Haveliv (49)
- Hundeliv (103)
- hverdagsliv (762)
- Inspiration (2)
- Jul (44)
- Kager der smager (85)
- Kolonihaven (31)
- Kreativ (5)

Figur 2: Liste over kategorier

Figur 3: Boks med Faste læsere

Her vises alle dem, som har tilmeldt sig som Faste læsere på bloggen, og giver nye læsere mulighed for at tilmelde sig. Såfremt man klikker på billederne i boksen, kan man finde et link til personernes egne blogs, hvis de har sådanne. Som Faste læsere vil de modtage en besked, hver gang forfatteren af bloggen udgiver et nyt indlæg. Hos de fleste udbydere kan man desuden vælge mellem forskellige såkaldte widgets, oftest værende små bokse, man kan placere i siden af sin blog, eksempelvis billeder, links eller henvisninger til andre sociale netværkssider.

Kommentarfunktionen er ydermere en vigtig del af bloggen. Når en læser går ind på et indlæg, er det muligt for denne at efterlade en kommentar, med mindre dette er fravalgt af forfatteren. Det kan derudover være valgt, at anonyme ikke skal have mulighed for at skrive kommentarer, og at læseren derfor skal logge ind med sin egen blogkonto for at kunne kommentere. Derudover er det ofte

⁶ Begrebet "Faste læsere" betegner fremover læsere, som er tilmeldt denne funktion

tilfældet, at forfatteren har valgt, at man når man kommentere skal gentage et ”kodeord”, som angives på skærmen, for at formindske antallet af computergenererede spamkommentarer. Kommentarer kan se ud som i Figur 4 herunder.

Figur 4: Kommentarer

3 Problemformulering og underspørgsmål

Undersøgelsens problemformulering på baggrund af ovennævnte overvejelser lyder:

Hvordan kan bloggen ses som en ny scene for identitetsdannelsen?

Til at hjælpe med at belyse denne problemformulering samt skabe struktur i analyseprocessen er der udarbejdet nedenstående underspørgsmål, som hver især belyser et aspekt af problemformuleringen.

- Hvilke strategier anlægger bloggeren for grænserne for sin selviscenesættelse?

I forbindelse med identitetsdannelsen på bloggen er det interessant at se på, hvor meget information den enkelte blogger offentliggør omkring sig selv. Der er forskel på, hvor meget af sit privatliv forskellige bloggere udleverer, og dette har naturligvis en betydning for identitetsdannelsen, da graden af offentlighed styrer, hvilke dele af identiteten bloggernes læsere får at se. Dette underspørgsmål vil derfor stræbe efter at opstille en model for de forskellige strategier, der kan indtages i denne forbindelse.

- Hvilke overvejelser gør bloggeren sig omkring konstruktionen af sin fortælling?

Dette underspørgsmål vil forsøge at redegøre for de overvejelser, den enkelte blogger gør sig, når vedkommende konstruerer en fortælling på sin blog. Den personlige blog består i bund og grund af fortællingen om bloggerens hverdag, og det er interessant at belyse de overvejelser, bloggeren har omkring opstillingen af denne. Det særlige ved denne fortælling er imidlertid, at forfatteren heraf selv har fuld kontrol over, hvilke elementer, der inddrages, hvorfor den ikke nødvendigvis afspejler alle hændelser i vedkommendes hverdag, og hvorfor der er mulighed for at iscenesætte sig selv præcis, som man ønsker. Det bliver derfor relevant at se på den udvælgelsesproces, der finder sted i forbindelse med konstruktionen af et blogindlæg, samt hvilken rolle bloggens andre elementer spiller.

- I hvilken grad er der på bloggen tale om en søgen efter anerkendelse?

Trammells tidligere beskrevne undersøgelse (Trammell 2006) viste, at publikum er vigtigt for en blogger, da blogging er en social aktivitet på grund af muligheden for respons. Uden publikum vil der ikke være en dialog, og de fleste bloggere vil ingen motivation have for at skrive indlæg. Denne respons adskiller sig fra responsen i dagligdagen, da den beror på de aspekter af identiteten, bloggens forfatter har valgt at fremstille online. Responsen kan ses som en form for anerkendelse af individet bag bloggen samt de ting, vedkommende skriver i sine indlæg. Denne anerkendende respons er meget direkte, da den typisk retter sig specifikt mod det enkelte indlæg, der kommenteres på. Anerkendelsen i hverdagen er ikke nødvendigvis af en så specifik type, men forekommer derimod løbende gennem ord, udtryk og handlinger hos ens medmennesker. En motivation for at blogge kan således udgøres af et behov for en mere konkret anerkendelse af individets identitet. Såfremt et individ ikke føler, at dette anerkendes tilstrækkeligt i hverdagen, fordi anerkendelsen her er knap så konkret, kan det vælge at fremstille de sider af sig selv, som dette gerne vil anerkendes for, på en blog. Dette underspørgsmål vil belyse, i hvilken grad bloggeren søger denne form for anerkendelse, og hvordan denne anerkendelsesform kan karakteriseres.

4 Undersøgelsens teoretiske ramme

Til analysen af undersøgelsens første underspørgsmål, *"Hvilke strategier anlægger bloggeren for grænserne for sin selvscenesættelse?"*, vil blive anvendt Erving Goffmans teori omkring det dramaturgiske syn på individers interaktion med henblik på at belyse forholdet mellem bloggerens back region og front region. Herunder vil også indgå Joshua Meyrowitz' videreudvikling af disse begreber i tilpasning til de elektroniske medier.

Analysen af det andet underspørgsmål, *"Hvilke overvejelser gør bloggeren sig omkring konstruktionen af sin fortælling?"*, vil primært bygge på teori omkring individets identitetsdannelse gennem konstruktionen af en fortælling, her med udgangspunkt i teori af Marianne Horsdal, Kenneth J. Gergen og Jerome Bruner. Til belysning af, hvilke elementer der inddrages i denne fortælling, anvendes Goffmans teori omkring de virkemidler, individet bruger til at iscenesætte sig selv, samt hans teori omkring idealisering af identiteten.

Til analyse af det sidste underspørgsmål, *"I hvilken grad er der på bloggen tale om en søgen efter anerkendelse?"*, benyttes teori af Birte Bech-Jørgensen og Johan Asplund om social responsivitet i den fysiske interaktion for at belyse, hvorledes responsen på bloggen adskiller sig herfra. Idet individet gennem denne respons kan modtage en form for anerkendelse, inddrages Axel Honneths anerkendelsesteori ligeledes med henblik på, hvordan denne kan anvendes på bloggen.

Alle ovenstående teorier vil i de følgende afsnit blive sat i relation til interaktionen på bloggen, således at de relevante dele af teorien fremhæves og forklares med henblik på videre anvendelse på undersøgelsens empiri.

4.1 Fortællingen

Traditionelt har opfattelsen af selvet været essentialistisk præget, hvilket indbefatter, at selvet har været set som en bestående kerne, som ikke var modtagelig for forandringer. Denne opfattelse blev senere hen erstattet med idéen om et begrebs-selv, som var resultatet af hændelser og refleksioner i løbet af et individs liv (Bruner 1999:95). En sådan opfattelse beskriver selvet som *"summen og sværmen af deltagelser"* (Perkins i Bruner 1999:101) til forskel fra den varige, uberørte kerne, og det blev muligt at beskrive selvet som distribueret, som en konstruktion, der bevæger sig udefra og ind såvel som indefra og ud hvilket indebærer, at omverdenen ligeledes har indflydelse på selvdannelsen (Bruner 1999:102). En af teoretikerne inden for denne opfattelse var den amerikanske psykolog Jerome Seymour Bruner, hvis teori tog udgangspunkt i læringspsykologien og videnstilegnelsens sociale afhængighed. Noget af det, der inspirerede hans tankegang, var Kenneth J. Gergens undersøgelser af selvets konstruktion. Resultatet af disse var, at den omgangskreds, individet befandt sig i, havde en omfattende indflydelse på dennes selvopfattelse og måden, hvorpå det berettede om sig selv (Bruner 1999:102). Dette betyder naturligvis, at den kultur, individet lever i, har en indflydelse på identitetsdannelsen. Selvet skal dog ikke blot ses som et kulturelt produkt, men som en tilstand, der kan ændres i lyset af tidligere og nuværende hændelser (Bruner 1999:103). Som en yderligere udvikling i selvbegrebet opstod sidst i 1970'erne og først i

1980'erne *selvet som historiefortæller*. Denne opfattelse havde sin oprindelse indenfor psykoanalysen, hvor fortalerne primært var de to amerikanske psykoanalytikere Donald Spence og Roy Schafer. En sådan type selv, som ikke blot er en varig kerne, men en tilegnet selvidentitet, er et resultat af handlinger og samspil med andre, og kommer til udtryk gennem fortællingen. Dermed er selvet snarere en betydning end en substans, og betydningen udfoldes i samspil med andre individer (Horsdal 1999:71). Opfattelsen er dog ikke, at individet fuldstændig skaber sig selv, idet de meningssammenhænge, fortællingen udføres i, fandtes forud for individet, indlejret i kulturen (Horsdal 1999:72).

Tidligere var fællesskabet indlejret i alle hverdagens begivenheder, og man foretog sig så mange ting sammen med de samme personer, at man end ikke havde behov for at fortælle om det på grund af den fælles oplevelseshorisont. I dag er mediernes udlægning af begivenhederne en af de hyppigst anvendte oplevelseshorisonter, da individets omgangskreds, når dette ikke befinder sig alene, er yderst omskiftelig. Dette gør netop individets evne til at udtrykke sig, og til at danne fortællinger, essentiel (Horsdal 65:1999). Et af de medier, hvor fortællingen har en altafgørende betydning, er netop bloggen. I denne rapport ses bloggens udbredelse som et eksempel på individets behov for at fortælle historier, og bloggen anses som en fortælling, der løbende skrives, når individet har noget at tilføje.

Der findes flere forskellige måder at anskue narrativet på. Det kan eksempelvis ses som blotte refleksioner over den identitetsudviklingsproces, som er foregået. Den måde, det her vil blive anvendt på, er dog som en igangværende produktion af identiteten gennem sammensætning af de materialer, det være sig minder, fortolkninger og oplevelser, som individet har til rådighed til dannelsen af en fortælling (Lawler 2008:11). Fortællingen ses som noget naturligt og essentielt for individet:

"We endlessly tell stories about our lives, both to ourselves and to others; and it is through such stories that we make sense of the world, of our relationship to that world and of the relationship between ourselves and other selves" (Lawler 2008:12)

Paul Ricoeur mener, at en fortælling indeholder tre essentielle komponenter: *characters* (både menneskelige og ikke-menneskelige), *action* (bevægelse gennem tid samt transformation) og *plot*, som er minimumskravet for dannelsen af en fortælling. Plottet er netop det, der kobler alle delene i fortællingen sammen, så denne bliver meningsfuld (Lawler 2008:11). Udvælgelsen af begivenheder

til fortællingen skal derfor give mening i forhold til det samlede plot samt have et formål i fortællingen, og det er derfor kun visse begivenheder, forfatteren vælger at inddrage. Samtidig opnår visse begivenheder netop en betydning ved at blive en del af fortællingen (Lawler 2008:16). Bloggens indlæg udgives i kronologisk rækkefølge, og giver derfor publikum en fornemmelse af tidslighed. Denne kronologi er nødvendig for at give det enkelte indlæg mening i forhold til de andre. En anden rent teknisk faktor på bloggen, som er med til at give indlæggene indbyrdes mening, er de kategorier, de fleste bloggere inddeler deres indlæg i, og som vil være synlige et sted på siden⁷. Denne inddeling kan endvidere anskues som en måde, hvorpå individet kan få styr på sine tanker og aktiviteter, fordi de indekseres og gør det nemt at se tilbage i livsforløbet, til forskel fra dagligdagens mundtlige fortællinger, som ikke nødvendigvis bliver nedskrevet i nogen form. For at skabe sammenhæng, hvilket som nævnt er en essentiel del af det at fortælle historier, må bloggeren sørge for, at nye indlæg passer ind i bloggen som en helhed.

Fortællingen udgør en vigtig rolle, ikke kun i forbindelse med dannelsen af identiteten og vores relationer til andre individer, men lige så vel i vores opfattelse af omverdenen. Den er i høj grad afhængig af den kulturelle kontekst og dermed andre individers fortællinger, da de minder, vi har, afgøres af den sociale kontekst, vi befinder os i, og da vores fortællinger refererer til kulturelle værdier (Lawler 2008:17). På denne måde bliver individets relationer en vigtig faktor i dannelsen af selvet, og den aktuelle selvopfattelse afhængig af omverdenen. Gergen beskriver selvet som *”en beretning, der bliver forståelig i de igangværende relationer”* (Gergen 1997:189). Vi anvender historieformen til at identificere os selv i forhold til andre individer. Fortællingen er med til at give individet en følelse af sammenhæng, således at livet ikke bare anskues som en lang række af separate begivenheder, som følger efter hinanden. Dette hjælper til at give livet mening og retning. For at give en handling mening skal den placeres i sammenhæng med andre relevante handlinger, hvilket betyder, at selvanskuelsen er afhængig af fortidens begivenheder (Gergen 1997:191). Denne afhængighed af en kulturel sammenhæng er især gældende for en fortælling på bloggen, hvor kulturen i dette tilfælde inkluderer andre blogs samt læserne på bloggen. Henvisningerne til andre blogs er en af måderne, hvorpå en blog placeres i en kulturel kontekst, og bidrager til at identificere læseren i forhold til resten af kulturen. Tidligere undersøgelser af personlige hjemmesider har således vist, at links til andre hjemmesider er brugt med det formål at definere sig selv, altså sin egen fortælling, i forhold til andre (Papacharissi 2002:645). Da de fortællinger, individet konstruerer, afhænger af de kulturelle omgivelser, i dette tilfælde resten af blogverdenen, er det

⁷ Beskrevet i afsnit 2.4 om Bloggens opbygning

sandsynligt, at den enkelte blogger vil være mere eller mindre selektiv i sin udvælgelse af hændelser til fortællingen baseret på karakteren af de omgivende fortællinger. En offentliggørelse af fortællinger til et deri interesseret publikum, dette kunne også være gennem interviews eller biografier, giver fortællingen en anden karakter, og der er større fokus på efter individets egen mening betydningsfulde ting (Horsdal 1999:83). Horsdal anvender i sin bog interviews og biografier som eksempler på fortællinger, som ikke konstrueres af individet alene, og hvor fokuspunkter besluttet af publikum. Dette er ikke tilfældet på en personlig blog, omend man kan argumentere for, at forfatteren tager hensyn til sit publikum, og derfor som nævnt vælger og fravælger visse ting.

Meningsdannelsen er ligeledes afhængig af andre individer. Uanset den grad af individualitet, der er en tendens i nutidens samfund, er det ikke muligt isoleret at finde en mening i sin fortælling uden relationerne til andre individer, med hvilke man kan dele denne fortælling (Horsdal 1999:76). Når individet beretter om et forløb til andre, står det ikke alene med sine tanker, men får hjælp andetsteds fra til at finde mening i dem. Vi inviterer tilhøreren til at deltage i vores erfaringsproces, og genlever samtidig hændelserne (Horsdal 1999:81). Individets relationer inddrages også i bloggens fortælling på flere forskellige måder. Dette kan eksempelvis være når der fortælles om de aktiviteter, bloggens forfatter har lavet sammen med andre individer. Yderligere fungerer de links, der ofte findes på en blog⁸, som individets relationer. Dette er ikke nødvendigvis relationer, som individet interagerer med jævnligt, men blot henvisninger til andres fortællinger. Disse links kan også forefindes i indlæggene, såfremt forfatteren her har henvist til andre bloggere eller indlæg rundt omkring på internettet. En anden måde, hvorpå individets online såvel som offline relationer indgår i fortællingen er gennem kommentarfunktionen⁹. Her kan andre individer komme med deres reaktioner på fortællingen, og dermed understøtte den identitet, der bliver dannet herigennem, hvilket Papacharissis undersøgelse af personlige hjemmesider antyder et behov for (Papacharissi 2002:655). Disse kommentarer kan ses som en del af de ”igangværende relationer”, Gergen taler om, og har derfor naturligvis en indvirkning på identitetsdannelsen, hvorfor kulturen igen kommer til syne her. Det er med kommentarfunktionen, at blogskrivningen adskiller sig fra den personlige dagbogsskrivning, hvor intet andet individ får lov at deltage. En fortælling er altid dialogisk, omend den sagtens kan foregå i dialog med os selv, hvilket blandt andet sker i dagbogen, hvor vi får mulighed for at forholde os til de nedskrevne hændelser og bearbejde dem gennem refleksion. Dog

⁸ Beskrevet i afsnit 2.4 om Bloggens opbygning

⁹ Beskrevet i afsnit 2.4 om Bloggens opbygning

udelukker dette muligheden for at dele den og konstruere en mening i samspil med relationerne, hvorfor fortællingen forbliver udfordret (Horsdal 1999:83).

Med henblik på sandhedsspørgsmålet er Gergen ikke af den opfattelse, at fortællingens formål er at genskabe den faktuelle sandhed, men nærmere at skabe en fornemmelse af, hvad der er sandt (Gergen 1997:192). Bruner beskriver det som en narrativ sandhed, som opfylder sit formål såfremt det under en psykoanalyse kan føre analytikeren frem til personens virkelige problem (Bruner 1999:104). Det er ikke altid, at den hele sandhed fortælles, forstået på den måde, at visse ting kan udelades uden at fortællingen bliver en direkte løgn. Pålidelighed er imidlertid heller ikke det, individet søger i andres fortællinger, det kræves også, at disse fortællinger skal behage og være interessante (Horsdal 1999:85). Fortællingerne skifter dermed karakter alt efter sammenhængen, de fortælles i, men bindes stadig sammen af en kontinuitet (Horsdal 1999:86). Det der især er interessant ved bloggen som en fortælling, er det faktum, at den ikke nødvendigvis behøver forholde sig til ”sandheden”, forstået som de faktuelle kendsgerninger. Gergen har påpeget dette i forbindelse med fortællinger generelt, men i bloggens tilfælde er konstruktionen langt mere åben. Læseren af bloggen kender ikke nødvendigvis til forfatterens sande identitet ud over det, vedkommende kan læse sig frem til, hvilket måske kun er aspekter af forfatterens liv. Forfatteren skal blot skabe en følelse af sammenhæng og mening i fortællingen for, at læseren finder den pålidelig, og har dermed konstrueret en online identitet, i overensstemmelse med virkeligheden eller ej. Dertil hører, at identiteten på en aktiv blog aldrig er færdigkonstrueret, da der altid vil komme nye indlæg til med informationer, som læseren ikke tidligere har haft om forfatteren.

4.2 Selviscenesættelse

Individets selviscenesættelse er et begreb, der i høj grad har relevans i forbindelse med blogging. Bloggen fungerer som individets ansigt udadtil mod det publikum af læsere, der sidder rundt omkring i verden og følger med. Forfatteren vælger selv, hvordan denne vil iscenesætte sig gennem computermediet, og det er derfor interessant, hvorledes dette foregår. I dette afsnit vil teorien om selviscenesættelse blive beskrevet i to afsnit, et omkring selviscenesættelsen i den fysiske interaktion med udgangspunkt i Erving Goffman, og et omkring den medierede interaktion af Joshua Meyrowitz, der fungerer som en videreudvikling af førstnævnte. Teori omkring respons med udgangspunkt i Birthe Bech-Jørgensen og Johan Asplund vil blive inkluderet i dette afsnit på grund af dennes vigtighed i forhold til individets sociale optræden.

4.2.1 Fysisk interaktion

Individets selviscenesættelse er et emne, der især er blevet behandlet af teoretikeren Erving Goffman med baggrund i dramaturgiske begreber. Han ser individets interaktion med andre som en teaterforestilling, hvilken han beskriver i bogen *The Presentation of Self in Everyday Life* fra 1959.

Når individet interagerer fysisk med andre individer, befinder dette sig i sin *front region*¹⁰, hvilket betyder, at det er umiddelbart observerbart for et publikum. Derfor er det nødvendigt for den optrædende at overveje, hvordan denne fremstår alt efter, hvem publikum udgøres af. Nogle former for publikum kræver en bestemt form for optræden, eksempelvis familien, mens det er nødvendigt at fremstå på en helt anden måde overfor et andet publikum, eksempelvis kollegerne på arbejdspladsen (Goffman 1959:110). Under sin optræden benytter individet sig af indtryksstyring som sikrer, at publikum får den rette opfattelse af vedkommende, samt at optrædenen passer ind i den kulturelle sammenhæng og i andre individers optræden (Goffman 1959:59). Dette kræver blandt andet, at individet sørger for at forholde sig til de på tidspunktet gældende normer. Det er et velkendt fænomen, at individet forsøger at fremstille sig selv så perfekt som muligt, hvilket Goffman betegner som *idealization*, altså idealisering. For at muliggøre dette er det nødvendigt, at individet kender til de normer, der værdsættes i det pågældende samfund, og gør sit ypperste for at passe ind under disse og udvise de positivt vægtede værdier (Goffman 1959:45). Det hænder derudover, at individet indkorporerer disse værdier således, at det udviser dem, selv når det pågældende publikum ikke er fysisk til stede, fordi det frygter at blive straffet for manglende efterlevelse heraf. Her kan man tale om, at individet bliver sit eget publikum (Goffman 1959:87). For at udføre sin optræden benytter individet sig af sin *front*, som blandt andet består af en *setting*, der udgøres af eventuelle rekvisitter, denne har medbragt for at fuldføre helhedsbilledet (Goffman 1959:32). Der findes dog også *personal front*, som i modsætning til *setting* består af individets personlige karakteristika, og som derfor forventes at følge med til enhver optræden, herunder køn og visse udseendesmæssige aspekter (Goffman 1959:34).

Individet har ligeledes en *back region*, hvor dette befinder sig, når det er tilbagetrukket fra publikum, og dette publikum ingen adgang har. Der er ikke nødvendigvis nogen geografisk forskel på *front region* og *back region*, da det samme sted kan fungere som *front region* på et tidspunkt, og blive omdannet til *back region* på et andet tidspunkt, hvor der intet publikum er til stede (Goffman 1959:27). I denne tilbagetrukne tilstand kan individet slappe af og være sig selv, men det er

¹⁰ Benævnes også af og til som *front stage* (og *back region* som *back stage*). I rapporten vil begrebet *region* blive anvendt for en bedre sammenligning med Joshua Meyrowitz' begreber

samtidig her, at rollerne, der skal spilles foran et fremtidigt publikum, skal øves (Goffman 1959:115). Back region og front region befinder sig typisk i nærheden af hinanden, således at individet under en optræden kan modtage ordrer fra back region, og efter optrædenen kan trække sig tilbage hertil (Goffman 1959:115). Her kan som eksempel nævnes en tjeners job, hvor vedkommende befinder sig i sin front region når han serverer mad til restaurantens gæster, og hvor køkkenet fungerer som en back region, hvor han kan konversere afslappet med sine kolleger og lade op til den næste optræden. Samtidig fungerer køkkenet dog som front region for hans selviscenesættelse overfor det andet køkkenpersonale.

Individets optræden er dog oftest ikke individuel, men afhænger af andre individers ageren og respons, hvilket ligeledes vil blive uddybet i afsnit 4.3. Et sådant hold af optrædende kaldes et *team*, og i dette team er individerne indbyrdes afhængige. De understøtter hinandens optræden, så denne fremgår troværdig, og der hersker en bestemt forståelse, da de alle er bevidste om hinandens roller. Dette gør, at individets optræden sjældent udelukkende har egoistiske mål for øje. I et team er enighed ligeledes en nødvendighed, da det kan volde problemer med uenigheder under udførelsen af en optræden (Goffman 1959:92). Derfor er det vigtigt, at de er indbyrdes loyale, da et enkelt medlem har en risiko for at afsløre hele teamets identiteter (Goffman 1959:207).

4.2.2 Medieret interaktion

Da Goffman udformede den ovenstående teoretiske ramme, var det nødvendigt for individet at være fysisk tilstede på en bestemt lokation for at have adgang til interaktionen og rollerne det pågældende sted. Da de elektroniske medier og i særdeleshed tv'et som massemedie begyndte sit indtog i samfundet, ændrede situationen sig imidlertid, og stedbindingen af en optræden blev opløst. Medieforsker Stig Hjarvard beskriver denne ændring meget præcist i følgende citat:

”Med tv-mediet skabes en gennemsigtighed, hvor alle mennesker potentielt set får adgang til at iagttage alle de øvrige verdener (...) Herved gøres det private offentligt – eller det offentlige privat, og alle ved potentielt set, hvilke forskellige roller der er til rådighed i samfundets forskellige rum” (Hjarvard 2005:27)

Grænserne mellem offentligt og privat blev rykket, fordi individet nu fik adgang, omend virtuelt, til sfærer, vedkommende tidligere havde været ekskluderet fra. Det var ikke længere nødvendigt at være fysisk til stede for at se den interaktion, der fandt sted. Derfor blev det ligeledes sværere at adskille de roller, der blev spillet i forskellige sammenhænge, fordi individet fik mulighed for at se

mere. Bloggen er et klart eksempel på dette ændrede forhold mellem offentlig og privat, da fortællingen på en blog giver adgang til dele af individets liv, som man i den givne situation ikke behøver være deltager i.

Denne ændring i rollespillet fik i 1985 medieforskeren Joshua Meyrowitz til at videreudvikle Goffmans teori for at tilpasse den til denne nye situation, og han reviderede derfor de gamle *region*-begreber. Meyrowitz' nye begreber tager hensyn til publikums nye mulighed for at få indblik i et langt større spektrum af individets optræden. Hans udgangspunkt er, at det er den sociale situation, der afgør karakteren af individernes interaktion. Hvor den sociale interaktion ikke længere afgøres af den fysiske tilstedeværelse, mener han, at den afgøres af "the patterns of information flow", altså hvilken social information, det enkelte individ har adgang til på det pågældende tidspunkt (Meyrowitz 1985:36). For at eksemplificere dette sammenligner han en dørsælger, som venter på, at døren bliver åbnet, og en telefonsælger, som venter på, at telefonen bliver taget. I begge disse tilfælde træder de i den pågældende hændelse fra back region til front region, omend kun den ene flytter sig fysisk (Meyrowitz 1985:39).

Man skal i forbindelse med de nye region-begreber huske på, at der ved sammensmeltningen af to situationer, eksempelvis hvis en tidligere privat begivenhed gøres offentlig gennem medierne, ikke blot opstår summen af disse, men en helt ny social situation, som efterfølgende må defineres, og hvorefter individets optræden må indrettes (Meyrowitz 1985:47). Denne nye situation kalder Meyrowitz *middle region*, som derfor defineres som sammensmeltningen af front region og back region. I middle region kan publikum se aktøren bevæge sig mellem disse to. Middle region indeholder dog ikke ekstremerne fra den tidligere front region, da der bliver mindre tid til at øve rollen. Ej heller er der ekstremer fra den tidligere back region, da flere aspekter af optræden og forberedelserne deraf gøres offentlige (Meyrowitz 1985:47). Det kan imidlertid også ske, at front region adfærden bliver mere formel, såfremt graden af back region tiltager, så der er større mulighed for at øve den spillede rolle til perfektion (Meyrowitz 1985:47). I dette tilfælde opstår den nye *forefront region*, som indebærer en langt mere ekstrem opførsel end førhen. Deep back region opstår i det tilfælde, hvor en større grad af den tidligere back region offentliggøres, så den optrædende bliver tvunget til at isolere sig yderligere for at øve sin rolle (Meyrowitz 1985:49).

Meyrowitz' teori er imidlertid fra 1985, og medieverdenen har udviklet sig en del siden. Hans nye scenebegreber omhandlede den nye sfære, der var opstået mellem tv-mediet og den fysiske virkelighed, men begreberne er blevet om muligt endnu mere aktuelle i forbindelse med internettets

opståen. Internetmediet giver i høj grad en ny form for indblik i individers privatliv, og dette er højaktuelt i forbindelse med sociale netværkssider som eksempelvis Facebook samt bloggens udbredelse. Her beretter individet i mange tilfælde frivilligt om ting, man som udenforstående ellers aldrig ville have adgang til viden omkring. I denne forbindelse er spørgsmålet om selviscenesættelse især aktuelt, da internettet giver mulighed for at fremstille præcis det selvbillede, individet ønsker at blive associeret med, på grund af den manglende fysiske tilstedeværelse og de efterhånden store muligheder online. Bloggen kan dermed betragtes som et eksempel på det, Meyrowitz kalder en forefront region. Dette fordi den er forfatterens ansigt udadtil, hvor denne selv bestemmer, hvilke aspekter af identiteten, der skal være synlige. I selvsamme situation må det sted, hvor individet fysisk befinder sig under forfatningen af bloggen, betragtes som dennes back region. Hertil er der for læseren af bloggen ingen adgang, med mindre dette besluttet af forfatteren. Der er fuld kontrol over de informationer, der gives til omverdenen, og opførslen kan være så ekstrem og så langt fra individets egentlige personlighed som overhovedet muligt. Som virkemidler til denne optræden er der på bloggen forskellige ting, forfatteren kan benytte sig af. Der er hele det designmæssige aspekt, hvor forfatteren kan opsætte bloggen fuldstændig efter eget ønske med henblik på blandt andet farver, billeder og skrifttype. Alt dette kan naturligvis benyttes i indtryksstyringen, da bloggens udseende har en stor betydning for den besøgendes indtryk. Her kan forfatteren vælge, hvilke farver der bedst repræsenterer det, vedkommende gerne vil udstråle, og udvælge de billeder, der fremstiller vedkommende bedst muligt. I denne forbindelse kan man forestille sig, at det selvbillede, forfatteren gerne vil have reflekteret på bloggen, netop er det, Goffman beskriver som idealiseret, og at der ikke inkluderes eventuelle aspekter af identiteten, som forfatteren ikke selv finder vellidte. Disse aspekter afgøres på sin vis også af publikums normer, og det er derfor nødvendigt for forfatteren at tilpasse den spillede rolle det publikum, som bloggens læsere udgør. Det, der skrives, skal gerne fange publikums interesse og indkorporeres i de normer, der værdsættes blandt det pågældende publikum. Det skal her tilføjes, at der på en offentlig blog ikke er mulighed for præcis at vide, hvem publikum egentlig er. Læsere kan tilmelde sig som Faste læsere, hvorefter de bliver synlige for forfatteren, men det er langt fra alle læsere, der vælger at anvende denne funktion. Dette betyder, at der sagtens kan sidde flere hundrede læsere derude, som forfatteren egentlig ikke kender til, men højst kan fornemme på sit besøgstal. Der er altså ikke altid vished om, hvilket publikum det egentlig er, man skal tage hensyn til, og hvilke normer disse har. Derfor kan der være behov for ekstra hensynstagen i optrædenen. Dertil kommer selvfølgelig, at de personer, forfatteren kender i den fysiske verden, og som også læser med på bloggen, har et

markant andet indtryk af denne. De kan siges at have adgang til en form for middle region, da de både kan se forfatterens optræden online, men samtidig kender til den egentlige person og dermed back region for denne optræden.

Samtidig skal forfatteren kæmpe for opretholdelsen af rollens troværdighed, da læserne kan komme med input i form af kommentarer, som kan være kritiske overfor optrædenen eller spørge ind til denne, eventuelt i forbindelse med den rolle, forfatteren har påtaget sig andre steder, online eller offline. Responsen er læserens mulighed for at have indflydelse på det selvbillede, bloggeren fremstiller, da en eventuelt kritisk kommentar, som er kommet til syne på indlægget, kan påvirke den næste læsers billede af situationen og personen bag bloggen. Denne indflydelse er der dog også mulighed for at kontrollere, da forfatteren kan vælge at få tilsendt alle kommentarer til godkendelse, før vedkommende offentliggør dem på det pågældende indlæg. Hermed kan det kontrolleres, hvilke kommentarer der passer ind i det ønskede selvbillede.

4.3 Respons

Den sociale responsivitet behandles af Johan Asplund, tidligere professor i socialpsykologi på Københavns Universitet, i bogen *Det sociala livets elementära former*, og Birte Bech-Jørgensen tager det igen op i sin bog *Når hver dag bliver til hverdag*, hvor hun videreudvikler det i samspil med sit begreb om empatisk responsivitet. Der er i den daglige interaktion tale om et samtidigt nærvær som indebærer, at de interagerende befinder sig samme sted i rum såvel som i tid, og hermed har adgang til de samme fælles referencer. Dette udstyrer dem med en ramme, indenfor hvilken interaktionen kan finde sted (Bech-Jørgensen 1994:96). Ifølge Asplund er den sociale responsivitet grundlæggende for enhver anden socialpsykologisk teori, da den er en selvsagt del af den menneskelige interaktion. Det er et mellemmenneskeligt fænomen som gør, at der hos tilhøreren produceres et gensvar på det, individet gør eller siger. Derfor går en bemærkning eller en handling sjældent uhørt hen, men sætter oftest noget i gang hos et andet individ. I denne forbindelse inddrager han den amerikanske filosof og socialpsykolog George Herbert Meads teori omkring rolleovertagelse, da det ligeledes er muligt for individet at producere en reaktion på noget, der endnu ikke er blevet sagt eller gjort (Asplund 1987:12). Den sociale responsivitets modstykke kalder han asocial responsløshed, som derimod er noget, individet skal tillære sig. Denne er nødvendig i en verden med mange indtryk og valgmuligheder, hvor det af og til er nødvendigt at slå opmærksomheden fra (Asplund 1987:13). Sammenhængen mellem stimuli og respons mellem individer skal imidlertid ikke forstås som en simpel refleks, da reaktionen langt fra er forudsigelig.

En refleks som eksempelvis den, der fremkommer ved et slag under knæskallen, har en entydig effekt, hvorimod den sociale responsivitet kan have flere effekter alt efter situationen. Dette betyder dog ikke, at reflekser ikke kan indgå som et led i den sociale responsivitet (Asplund 1987:33). Ifølge Birte Bech-Jørgensen er den samtidige kropslige tilstedeværelse nødvendig i en sådan interaktion, da de kropslige handlinger er afgørende for fortolkningen af stimuli samt for rolleovertagelsen (Bech-Jørgensen 1994:98). I den empatiske responsivitet er kroppens tilstedeværelse også af stor betydning. Empatisk responsivitet er vigtig for at få hverdagens interaktion til at fungere, da den giver individerne mulighed for at tilvejebringe fælles erfaringer på baggrund af deres evne til at leve sig ind i hinandens følelser (Bech-Jørgensen 1994:99).

Responser fra læserne gennem kommentarfeltet er en stor del af oplevelsen på en blog, men i og med det kropslige aspekt ikke er tilgængeligt i interaktionen mellem bloggernes forfattere og bloggernes læsere, adskiller den respons, forfatteren modtager gennem kommentarfeltet, sig naturligvis fra den netop beskrevne sociale respons. Denne forudsætter netop kroppens samtidige tilstedeværelse i både tid og rum. På bloggen eksisterer den samtidige rumlige tilstedeværelse aldrig, og den tidsmæssige samtidighed er heller ikke garanteret, da der ikke nødvendigvis kommenteres på blogindlægget så snart det bliver udgivet, og da eventuelle kommentarer ej heller besvares øjeblikkeligt, hvis overhovedet. Hvad der gør denne form for respons særlig i forhold til den, som forekommer under den samtidige tilstedeværelse er derfor, at den ikke forekommer lige så umiddelbar som sidstnævnte. Der er ikke fysiske tegn til at afsløre reaktionen, og læseren har derfor rum til at tænke over, hvordan responsen skal formuleres. På denne måde kan noget, der i den fysiske verden ville være kommet til syne som et udbrud af følelser, tilbageholdes og modificeres, så følelserne kommer knap så meget til syne. Dette har selvfølgelig konsekvenser for interaktionen, da tilbageholdelsen af en reaktion er lettere, hvilket kan medføre, at relationen ikke bliver så følelsesmæssig tæt. Dette hænger sammen med, at graden af empatisk responsivitet på bloggen er begrænset på grund af det manglende fysiske samvær. Individerne har ikke adgang til hinandens fysiske udtryk, og har derfor ikke den samme mængde af tegn på blandt andet humør at tolke på i processen. Skriftsproget begrænser denne mulighed for indlevelse, da følelserne udelukkende kan udtrykkes gennem ord. Dette giver et andet indtryk end et ansigtsudtryk eller et toneleje ville gøre. Hvad der gør denne forskel endnu mere udtrykkelig er den proces, det er for læseren at lægge en kommentar til blogindlægget. Først skal kommentaren formuleres, hvilket kræver omtanke, da den offentliggøres permanent på den pågældende blog. Derefter skal læseren klikke på en knap, som gemmer kommentaren, hvilket kan føre til yderligere eftertænkning og overvejelse af det

skrevne ord. I henhold til Goffmans teori omkring et team må man forvente, at læsere af bloggen har til formål at opretholde optrædenen, og bidrage til det rollespil, blogforfatteren foretager. En årsag til at kommentere kan derfor være at give et positivt bidrag til selviscenesættelsen, da en sådan ikke fungerer, hvis den ikke er accepteret af publikum. Samtidig med, at bloggens opbygning gør responsen velovervejet og knap så umiddelbar, bliver den mere direkte positiv eller negativ end den daglige sociale respons. Sidstnævnte forekommer løbende i hverdagen gennem mimik og hentydninger, og går på mere eller mindre alt, hvad individet siger og gør, hvor en kommentar på bloggen kun bliver sendt, hvis læseren har noget specifikt at sige. På denne måde bliver responsen et mere konkret og kontant bidrag til bloggerens identitetsdannelse, da denne oftest er enten bifaldende overfor selvfremstillingen i indlægget, eller giver udtryk for en negativ holdning.

4.4 Anerkendelse

I forlængelse af teorien omkring respons vil dette afsnit beskrive Axel Honneths teori om anerkendelse, da denne er en vigtig del af det sociale bånd mellem individer og netop udtryk for en social responsivitet (Honneth 2003:43). Det antages, at responsen på en blog af forfatteren kan anses som en form for anerkendelse. Axel Honneth er tysk filosof og besidder direktørposten på Institut für Sozialforschung. Honneth har en stor antropologisk interesse og har ved flere lejligheder undersøgt menneskets mest fundamentale behov. Især har han kastet sig over menneskets muligheder for selvrealisering i den moderne verden, nærmere betegnet muligheden for *det gode liv*.

Honneths teori omhandler anerkendelse, men forud for anerkendelsen kommer erkendelsen. Erkendelsen af en person indebærer blot en stigende identifikation af denne som individ, mens anerkendelsen går skridtet videre og betegner ”den *ekspressive handling, hvorigennem hin erkendelse bliver forlenet med en anbefalings positive betydning*” (Honneth 2003:104), altså en ekspressiv handling, hvor individet gives anseelse.

Honneth mener ikke, at individet kan realisere sig selv, og dermed udvikle sin identitet, uden at modtage den ovenfor beskrevne anerkendelse (Honneth 2003:12). Anerkendelsen er grundlæggende for individets evne til at udvikle tre vigtige former for forholden sig til sig selv: *selvtillid*, *selvgættelse* og *selvværdsættelse* (Honneth 2003:15). Denne anerkendelse finder sted i tre forskellige sfærer: privatsfæren, den retslige sfære og den solidariske sfære. Alle anerkendelsessfærer er nødvendige for, at et menneske kan blive fuldt individueret, en forudsætning for hinanden og samtidig for et fuldt integreret samfund (Honneth 2003:17). Anerkendelsen i den private sfære har

stor betydning i starten af individets liv under socialiseringen, da denne type anerkendelse er nødvendig for at lære at indgå i relationer med andre. Denne emotionelle anerkendelse udgøres af kærlighed, som opleves i en gensidig behovsfølelse individerne imellem og gør, at individet kan se sine ressourcer modtaget og anerkendt. Kærligheden gør, at individet kan udvikle en fundamental selvtillid, en følelse af at være i stand til at deltage i sociale relationer, og denne kærlighed opretholdes senere i livet gennem venskaber og andre nære relationer (Honneth 2003:15). Anerkendelsen i den retslige sfære berører individets følelse af at være fuldbyrdet medlem af et samfund på baggrund af adgangen til goderne i det offentlige på lige fod med sine medborgere, hvilket sikres af staten gennem lovmæssige relationer. Her opnår individet den højeste form for selvrespekt og ser en mulighed for at realisere sig selv. Denne selvrespekt og adgangen til universelle rettigheder gør individet bevidst om sig selv som en moralsk person (Honneth 2003:16). Den tredje og sidste anerkendelsestype opnår individet ved at have følelsen af at tilhøre et fællesskab, hvor individets engagement bliver positivt anerkendt. Disse fællesskaber kan være såvel politiske, kulturelle og arbejdsmæssige. Denne anerkendelse går på individet som en unik person, der bidrager til gruppen som en helhed hvilket gør, at gruppen reproduceres. Individet genkender sig selv gennem relationerne i fællesskabet, og føler sig dermed anerkendt på baggrund af sine personlige egenskaber og kvaliteter (Honneth 2003:16).

Såfremt anerkendelsen i en eller flere af disse sfærer udebliver, kan det ødelægge individets positive forhold til sig selv. Derudover findes der former for moralsk krænkelse, som kan have negativ indflydelse på anerkendelsen i de forskellige sfærer. Herunder hører eksempelvis fysisk misbrug, som påvirker den grundlæggende selvtillid, der udvikles i den private sfære (Honneth 2003:18).

Baseret på tidligere beskrivelser af bloggen som et medie i afsnit 2.4 samt de muligheder, en blogforfatter har, lægger den form for anerkendelse, der kan opnås på bloggen, sig primært op af den solidariske anerkendelse. En blogger indgår i et stort netværk sammen med andre bloggere, som er kædet sammen af indbyrdes links og kommentardialoger. Gennem links bidrager den enkelte blogger til besøg på andre blogs, og kommentarerne understøtter den identitetsdannelse, der foregår på de pågældende blogs. Kommentarer på bloggen kan derudover fungere som anerkendelse af forfatteren, såfremt disse er positivt ladede. Hvad der imidlertid er særligt ved anerkendelsen på bloggen, er den meget direkte form for respons, der forekommer, som beskrevet i afsnit 4.3. Såfremt en blogger bliver anerkendt, foregår det på en meget direkte vis, og det samme hvis

responsen er negativ. Anerkendelsen kommer altså ikke i små, eventuelt kropslige, hentydninger, men derimod i skrevne ord, hvorfor den er formuleret eksplicit.

5 Den anvendte metode

Denne undersøgelse inkluderer flere former for metode, som vil blive belyst nærmere i dette afsnit. Problemformuleringen ”*Hvordan kan bloggen ses som en ny scene for identitetsdannelsen?*” lægger i høj grad op til en forståelse af de overvejelser, individet gør sig i blogprocessen, hvorfor det er naturligt, at jeg som forsker rent videnskabsteoretisk læner mig op af de fortolkende positioner. Den hermeneutiske position er i denne situation oplagt, da jeg, ud over at være forsker, selv har skrevet en blog i nogle år, og derfor til daglig befinder mig i undersøgelsens felt. Med baggrund i dette har jeg en forforståelse, og et af de hermeneutiske principper er netop, at man som forsker ikke kan lægge en sådan forforståelse bag sig. Denne forforståelse giver mig en fordel i forbindelse med forståelsen af informanternes udtalelser, omend jeg skal have fokus på ikke at lade denne determinere undersøgelsens resultater på forhånd (Kvale 1997:59). Med udgangspunkt i denne fortolkende position er det oplagt at gøre brug af kvalitative metoder, da målet netop er at forstå individers refleksioner. Der gøres brug af tre forskellige kvalitative metoder til belysningen af undersøgelsens problemstilling, hvilket kan tilskrives det hermeneutiske princip om afprøvning af fortolkningen. Den hermeneutiske position inkluderer den hermeneutiske cirkel, som beskriver, hvordan forskeren konstant bevæger sig mellem forståelsen af den enkelte del og helheden. I denne forbindelse kan forskellige metoder anvendes som supplement til hinanden, da de hver især bidrager med ny viden omkring informanten, som kan anvendes i fortolkning af helheden, altså informantens forståelsesramme (Kvale 1997:58).

Undersøgelsen koncentrerer sig om fire blogs, som indledningsvis bliver observeret med udgangspunkt i problemstillingen. Observationen er struktureret ud fra forudbestemte punkter i henhold til undersøgelsens teori, og disse punkter bliver beskrevet nedenfor. Derudover bliver der foretaget et fokusgruppeinterview med tre af informanterne, hvor de indgår i en diskussion med hinanden. Dette fokusgruppeinterview har til formål at afklare, hvilke emner der kan være relevante at tage op i de individuelle interviews, og fungerer derfor som en form for pilot-metode (Halkier 2009:15). Årsagen til, at fokusgruppeinterviewet kun inkluderer tre af undersøgelsens informanter er, at det ikke var muligt for den fjerde informant at være til stede. For at uddybe de resultater, der er fremkommet af de to ovennævnte metoder, bliver der efterfølgende foretaget individuelle dybdeinterviews med informanterne, som udformes og tilpasses individuelt efter resultaterne af de

to andre undersøgelsesmetoder. Dybdeinterviews er særdeles relevante i en fortolkende position, da der her er mulighed for at spørge ind til informantens svar, for at skabe en bedre forståelse af helheden. Dette bidrager til en fælles forståelse informant og interviewer imellem (Kvale 1997:57). Disse tre metoder understøtter hinanden på den måde, at de både giver et indblik i bloggerens udtryksmåde på selve bloggen, samt gennem interviewene et indblik i tankerne bag denne ageren. I en social gruppering er det netop ikke sikkert, at informanternes personlige og eventuelt mere kontroversielle holdninger kommer til syne, hvorfor individuelle interviews er en god måde at følge op på (Halkier 2009:13).

5.1 Observation

Den første metode, der anvendes i forbindelse med denne undersøgelse, er observation af de fire blogs, undersøgelsen fokuserer på. Ud over at bidrage med data til empiri giver den indledende observation ligeledes inspiration til de emner, fokusgruppinterviewet og de individuelle interviews skal udgøres af. Her opdages, hvilke problematikker der er interessante at tage fat i, og gives et indblik i informanternes måde at blogge på.

Observationen af de pågældende blogs foregår løbende under hele empiriindsamlingsprocessen, og der læses regelmæssigt med i nyskrevne indlæg. Visse dele af bloggen forbliver dog stationære i de fleste tilfælde, såsom design og beskrivelse af personen bag bloggen, hvorfor disse i princippet kun var nødvendige at observere indledningsvis. I visse tilfælde har dette dog også undergået forandring, blandt andet har Line omskrevet sin profilttekst i forbindelse med, at hun blev færdiguddannet. Janne har redigeret i bloggens design, omend det ikke var så omfattende ændringer, at indtrykket af hendes blog blev et andet. De indledende observationer relaterer sig i høj grad til den umiddelbart observerbare del af bloggerens selviscenesættelse. Blandt andet ses der på, hvad denne fortæller om sig selv i sin profilboks, hvilket er et tegn på, hvordan denne gerne vil opfattes af sine læsere. Observationen foregår med Goffmans teori i baghovedet, og bloggen ses som den kulisse, bloggeren befinder sig i, når denne udøver sin optræden online. Designet udgør selve kulissen, hvorfor de forskellige ting, bloggeren vælger at udsmykke sin blog med, udgør rekvisitterne. Herunder kan nævnes listen med Faste læsere, links og andre ting, bloggeren vælger at tilføje. Listen over links til de blogs, bloggeren selv følger med i, kan ses som relationer til andre bloggere og give et hint om, hvem denne gerne vil associeres med.

I og med undersøgelsen udelukkende omfatter aktive blogs, forekommer der jævnligt nye indlæg, som bliver læst løbende. Indholdet af disse bliver naturligvis også sat i forbindelse med bloggerens

selvscenesættelse. Derudover vil den teoretiske viden om fortællinger blive anvendt i observationen af indlæg, da disse er en skriftlig fortælling om bloggerens liv. Ved at følge med i denne løbende konstruktion af fortællingen er det muligt at kæde alle de beskrevne begivenheder sammen og se, hvilket indtryk dette giver af bloggeren. Dette giver et helhedsbillede, som forekommer på en anden og mere sammenhængende måde, end hvis man kom ind til slut i processen og skulle læse de gamle indlæg samtidig med de nye.

5.2 Fokusgruppeinterviews

Som en af metoderne i denne undersøgelse har jeg valgt at anvende et fokusgruppeinterview. Årsagen til dette valg er, at jeg tidligere har erfaret, at det er befriende og interessant for bloggere at snakke med andre med samme hobby, da det oftest ikke er noget, de har mulighed for at diskutere med deres normale omgangskreds. Jeg har gennem tidligere personlige erfaringer oplevet, at der i sådan en situation bliver åbnet op for mange facetter af emnet, og at der hurtigt kommer en god vekselvirkning bloggerne imellem og en iver for at komme ud med sine meninger. På denne måde forventede jeg, at der ville komme langt flere aspekter til syne, end der ville i et individuelt interview, hvorfor jeg lagde ud med fokusergruppeinterviewet for at klarlægge feltet og opdage eventuelle uovervejede emner, jeg skulle have med i undersøgelsen. Dermed kunne resultatet af dette interview være med til at give inspiration til emner til de individuelle interviews. Fokusgruppeinterviewet involverede naturligvis en gruppeproces, hvilket jeg mener er en fordel i dette tilfælde. Informanterne blev tvunget til at tage stilling til andres holdninger, og eventuelt revidere deres egne, såfremt der opstod diskussioner (Bryman 2004:348).

Fokusgruppeinterviewet inkluderede Line, Sabina og Maria, 3 kvindelige bloggere i 20'erne. Dette antal er valgt på baggrund af en forventning om, at informanterne vil have mange holdninger til emnet, og derfor konversere livligt (Bryman 2004:351). Såfremt der er for mange informanter kan det let blive kaotisk og ustruktureret, hvilket vil ødelægge det positive i gruppeprocessen samt besværliggøre den videre analyse. Samtidig var det også mit mål at bibeholde en intim og fortrolig stemning, hvilket bevirkede, at deltagerne havde lyst til at åbne sig om emnet. Informanterne er jeg kommet i kontakt med ved at skrive et indlæg på min egen blog, hvor jeg anmodede alle med en personlig blog til at kontakte mig, såfremt de havde interesse i at deltage i et sådant interview. Blogging i Danmark er stadig en hobby under udbredelse, hvorfor brugerskaren endnu ikke er så varieret. Særligt indenfor den personlige blogtype er forfatterne primært unge kvinder, hvorfor det udelukkende har været muligt at få kontakt til disse. Yderligere har der været en geografisk

begrænsning, da bloggerne skulle have mulighed for at transportere sig til mit hjem, hvor interviewet foregik. Informanterne kendte ikke hinanden direkte, men havde et perifert kendskab til hinanden gennem deres blogs, og havde af og til kommunikeret indbyrdes. Dette kendskab til hinanden udgør også en vis tryghed i interviewsituationen, da de har fælles erfaringer og en fælles hobby at trække på (Halkier 2009:30).

Under interviewet var der fokus på, at det skulle foregå under afslappede omstændigheder, og at der ikke var nogle korrekte svar, men at jeg gerne ville høre deres refleksioner. Det er mit indtryk, at det skabte et fortroligt forum i og med, at det var andre bloggere, informanterne sad sammen med. Den fortrolige stemning blev fremhævet ved, at vi inden interviewets officielle start, og dermed uden diktafonen tændt, tog en snak om blogging generelt. Informanterne havde som nævnt læst med på hinandens blogs, hvorfor det var muligt for dem at snakke om disse samtidig med, at de kendte mange af de samme blogs, hvis emner de også kunne tage op.

For at få isen brudt valgte jeg at anvende en blog som udgangspunkt herfor. Jeg stillede et par åbne spørgsmål om bloggen som startspørgsmål, og disse spørgsmål havde til hensigt at sætte diskussionen om emnet i gang (Halkier 2009:57). Bloggen har adressen <http://maikenp.blogspot.com/> og er et eksempel på en meget personlig blog. Maiken, som er bloggens forfatter, har en sygdom der gør, at hun ofte er indlagt. Hun har været syg i mange år, og hun har valgt at offentliggøre sine private dagbogsindlæg gennem hele sygdomsforløbet på sin blog. Disse indeholder mange følsomme detaljer omkring hendes krop og hendes liv. På grund af disse meget private detaljer, som pludselig gøres offentlige, valgte jeg bloggen som diskussionsemne fordi jeg forventede, at informanterne ville have en klar holdning til et emne som dette. Det fungerede som planlagt, og en diskussion blev påbegyndt. Diskussionen drejede sig hurtigt ind på blogging generelt, med jævnlige referencer tilbage til Maikens blog og dennes private karakter. Under interviewet forholdt jeg mig lyttende og relativt tilbagetrukket, og anvendte en meget løs interviewmodel, da jeg ønskede at høre dem diskutere indbyrdes frem for at stille for mange spørgsmål, for netop at lade en naturlig dynamik afklare vigtige emner i undersøgelsen (Halkier 2009:39). Jeg havde fra start en interviewguide med emner og et par konkrete spørgsmål, som jeg ville ind på undervejs i interviewet. Denne kan ses i Bilag A, men denne var sjældent nødvendig, da informanterne selv kom ind på de fleste emner. Der var derfor sjældent behov for, at jeg involverede mig specielt meget i samtalen. Denne forløb naturligt og gnidningsfrit, og alle bidrog på lige fod til samtalen. Gruppedynamikken var velfungerende, da det som forventet var rart for

dem at kunne tale med andre om et emne, der fylder så meget i deres hverdag. Den optagede del af interviewet varede 1½ time, og blev efterfølgende transskriberet fuldt ud. Transskriptionen kan ses i Bilag B.

5.3 Individuelle dybdeinterviews

De individuelle interviews blev som nævnt udført for at give et dybere indblik i tankerne hos de enkelte informanter. Alle disse interviews fulgte i store træk samme interviewguide, som kan ses i Bilag C, omend de undervejs i interviewsituationen blev tilpasset de udtalelser, informanten var kommet med under fokusgruppeinterviewet. Alle interviews med informanterne fra fokusgruppeinterviewet foregik under lignende private forhold, da jeg havde indtryk af, at dette højnede følelsen af fortrolighed og intimitet. Line, som jeg interviewede først, blev interviewet i mit hjem. Maria og Sabina blev interviewet i deres respektive hjem. Alle interviews blev optaget gennem diktafonfunktionen på min telefon, som lå på bordet, mens samtalen kørte. I alle situationer forsøgte jeg at få samtalen til at have mest mulig karakter af en naturlig samtale, hvorfor jeg ikke i fulgte interviewguiden kronologisk, men tog de emner op, vi naturligt kom ind på undervejs. Derudover lod jeg informanten tale, selv om vedkommende eventuelt kom ind på punkter, der ikke var nævnt i interviewguiden, og spurgte naturligvis ind til dennes udtalelser for at få dem uddybet så godt som muligt. Ud over de tre informanter fra fokusgruppeinterviewet blev der foretaget et interview med en anden kvindelig blogger, Janne. Dette interview blev foretaget over internettet, gennem Windows Live Messenger. Dette er et program, hvor man kan føre en privat skriftlig samtale i realtid. Årsagen til dette var blandt andet, at jeg havde lyst til at se, hvordan de oplysninger Janne kom med adskilte sig fra de oplysninger jeg fik, når jeg sad ansigt til ansigt med informanterne. For en person, som er vant til at udtrykke sig gennem det skrevne medie, var dette en oplagt måde at kommunikere på. Det viste sig at være et godt valg, da Janne oplyste, at hun netop ikke var en særlig social person, og rent faktisk havde de fleste af sine venskaber online. Jeg anvendte samme interviewguide til dette interview som til de foregående.

Forinden interviewet blev alle informanter oplyst om, at de kunne vælge at optræde som anonyme i den endelige rapport. Dette var der imidlertid ingen af dem, der havde behov for, hvorfor de her bliver nævnt ved navn.

5.4 Analysestrategi

Den analysestrategi, der er anvendt her i undersøgelsen, tager endnu en gang udgangspunkt i den fortolkende videnskabsteoretiske position, der fra start blev anlagt. Efter transskriberingen af

interviewene i deres fulde længde blev disse læst igennem flere gange for at finde frem til de passager, der var relevante i forbindelse med de tre underspørgsmål. Her blev diverse citater uddraget og inddelt i de kategorier og de underspørgsmål, hvorunder de tilhørte. Dette udgangspunkt i underspørgsmål og dertilhørende temaer sikrer en logisk struktur i analysen. Den proces, der foregik herefter, minder primært om den, Steinar Kvale beskriver som *meningsfortolkning* (Kvale 1997:199). Interviewcitaterne fortolkes ud fra forskerens perspektiv, herunder min forforståelse af emnet og de anvendte teorier, og der søges efter meninger, som ikke umiddelbart fremgår af transskriptionen. Disse meninger bliver efterfølgende uddybet i selve analysen.

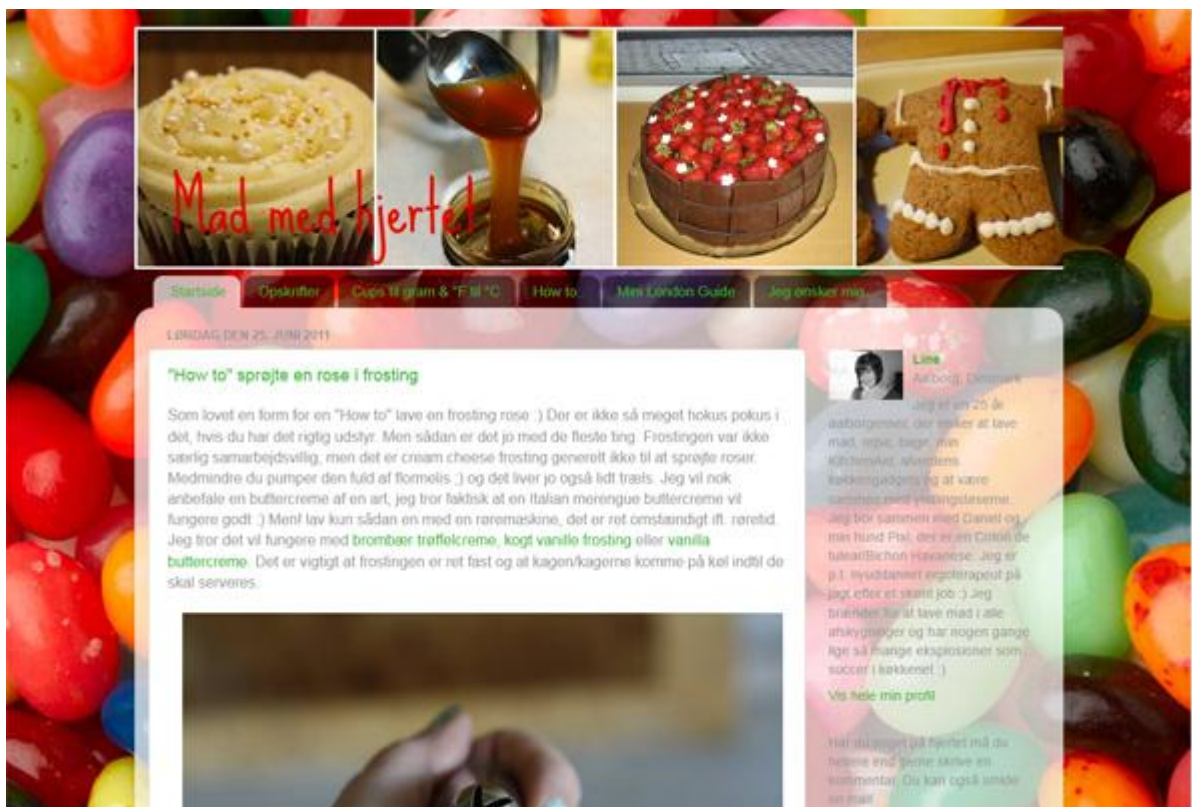
6 Analyse

Analysen af undersøgelsens problemstilling vil blive indledt af en introduktion til de fire informanter, der har bidraget til undersøgelsens empiri. Herefter følger en analyse af denne empiri, som vil være inddelt efter de tre underspørgsmål.

6.1 Præsentation af informanterne

Som nævnt i afsnit 2.3 udgøres det felt, denne undersøgelse drejer sig om, primært af unge kvinder, hvorfor informanterne udelukkende udgøres af kvinder i 20'erne. Disse udgør størstedelen af personlige bloggere, hvor eksempelvis mænd primært er forfattere af filterblogs med specifikke emner, som ikke har en dagbogslignende karakter.

Line er en kvinde på 25 år, som er under uddannelse til ergoterapeut. I hendes profilboks på bloggen skriver hun: *"Jeg er en 25 årig aalborgenser, der elsker at lave mad, rejse, bage, min KitchenAid, alverdens køkkengadgets og at være sammen med yndlingstøserne. Jeg bor sammen med Daniel og min hund Pixi, der er en Coton de tulear/Bichon Havanese. Jeg er p.t. nyuddannet ergoterapeut på jagt efter et skønt job :) Jeg brænder for at lave mad i alle afskygninger og har nogen gange lige så mange eksplosioner som succes i køkkenet :)".* Hendes blog har 134 faste læsere. Bloggen ser ud som i Figur 5.

Figur 5: Screenshot af Lines blog

I højre kolonne har hun sin profilboks, et link til sin madplan, en boks med Faste læsere, links til de mest populære indlæg på hendes blog, en liste over blogs, hun læser samt en liste over de kategorier, hendes blog indeholder. I toppen af bloggen har hun yderligere 4 faner: en fane med links til de opskrifter, hun har blogget om, hendes ønskeseddel, en *Mini London-guide* samt en *How to...*, hvor hun ind til videre har bragt et indlæg om at samle en kage. For Lines vedkommende kendte hun et par stykker, der bloggede. Hun anvendte selv Facebook, men fandt statusopdateringerne her for korte til at rumme det, hun gerne ville ud med, og startede derfor en blog. Dette var også et led i hendes læring om at kommunikere og udtrykke sig, som var påkrævet i forbindelse med hendes uddannelse. Line blogger en hel del om mad, men kombinerer det med personlige oplevelser.

Sabina er en kvinde på 24 år, som læser til socialrådgiver. Hun skriver om sig selv på bloggen: "24 år, bor i Nørresundby med kæresten og pekingeseren Emma.. Bloggen er et vivar af min hverdags øjeblikke, brød & kager, mad & kagebøger, bolig, brok, Emma, shopping, familie, drømme, tanker,

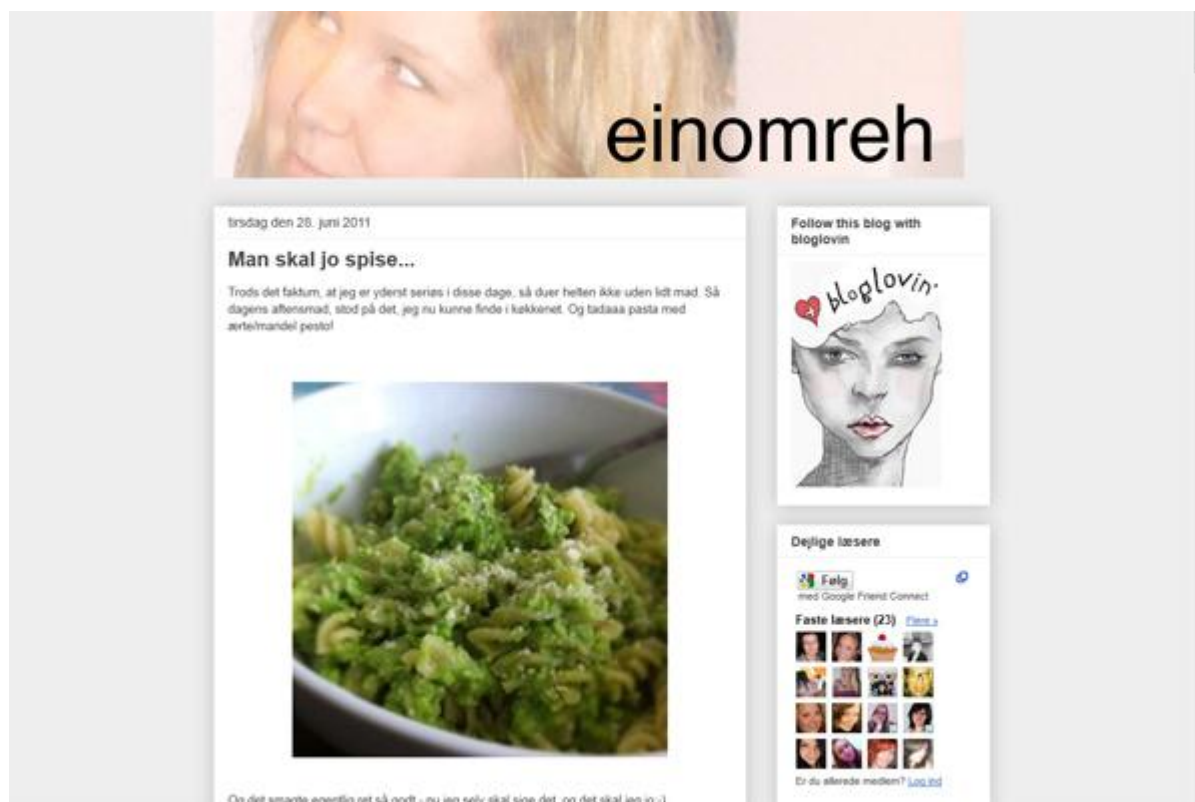
blomster, Nutella, kolonihaven og hvad der nu rør sig..”. Hendes blog har 387 faste læsere og kan ses i Figur 6 nedenfor.

Figur 6: Screenshot af Sabinas blog

I den højre kolonne har hun et billede af sig selv, sin profilboks, et billede af sin hund, et billede der siger ”I Love Comments”, et link til sin opskriftsblog, et billede af en lyserød Kitchen Aid, et link til Foreningen Uden Far, som hun støtter, boksen med Faste læsere, et link til MadMagasinet.dk som hun skriver artikler for, en liste over bloggernes kategorier, et link til sin mors hjemmeside om hunde samt en liste over de blogs, hun selv læser. Sabina startede med at blogge fordi hun følte, at hun havde nogle ting, hun gerne ville ud med. Hun havde en kollega, som bloggede, og blev på den måde draget ind i blogverdenen. Hun beskriver bloggen som en ventil for de interesser, hun ikke deler med sin umiddelbare omgangskreds. Disse interesser drejer sig om madlavning og bagning, hvorfor dette er emner på bloggen. Derudover fortæller hun også om sin hverdag med venner og familie.

Maria er en kvinde på 24 år. Hendes blog startede i forbindelse med en rejse, men er nu blevet til en blog om hverdagens begivenheder, som har 22 faste læsere. Hendes blog er meget simpelt opstillet, som det fremgår af Figur 7 nedenfor.

Figur 7: Screenshot af Marias blog

Hun har ikke valgt at have en beskrivelse af sig selv på bloggen, men inkluderer derimod en del billeder af sig selv i sine indlæg. I højre kolonne har hun en Google Translator, som kan oversætte hendes blog til andre sprog, et link hvor man kan følge hende via Bloglovin'¹¹, en boks med Faste læsere, et billede af den bog hun læser lige nu, en liste over bloggernes mest populære indlæg samt en liste over de blogs hun følger med i. I bunden af siden har hun yderligere en liste over bloggernes kategorier. Maria startede sin blog i forbindelse med et længerevarende ophold i udlandet, hvor hendes ønske var at holde familien og vennerne opdateret på hendes liv. Derudover gjorde hun det for sin egen skyld, så hun fremover kunne kigge tilbage på opholdet i skriftlig form fremfor som billeder, der bare ligger på computeren. Da hun fandt den nye hobby hyggelig, fortsatte hun efter at hun vendte hjem til Danmark. Hendes blog handler om de ting, hun oplever, samt af og til hendes håndarbejde.

Janne er en kvinde på 21 år, som studerer psykologi på Århus Universitet. Hendes blog har 143 faste læsere, og ser ud som Figur 8 nedenfor viser.

¹¹ En hjemmeside, hvor man kan tilføje sig som læser på diverse blogs, så man modtager opdateringer når der kommer et nyt indlæg

Figur 8: Screenshot af Jannes blog

Hun beskriver sig selv på bloggen under en fane, der bærer teksten ”Personen bag siden”. Her fortæller hun, hvad hun har lavet gennem sit liv både uddannelsesmæssigt og personligt. Hun beskriver sine interesser som blogging, shopping, læsning, dans, psykologi og til dels madlavning. Hun er for nylig flyttet sammen med sin kæreste, som hun nu venter barn med. Topbanneret på hendes blog udgøres af hendes navn samt billeder af hende selv. I venstre side af bloggen har hun et link til sin deciderede graviditetsblog, en ticker der viser, hvor langt hun er i graviditeten, en boks med Faste læsere, de seneste opdateringer fra hendes Twitter-profil, et billede af sig selv, en liste over de blogs hun følger, hvor kun de seneste fem opdaterede vises, og et arkiv over sine egne indlæg. Jannes udgangspunkt var primært indenfor udviklingen af hjemmesider, da hendes mors kæreste havde eget computerfirma, hvorfor hun selv begyndte at interessere sig for det designmæssige aspekt af en hjemmeside. Senere kom fokus dog på det skrevne ord i stedet. Hun anser desuden internettet som en måde at være social på, da hun har svært ved det sociale i øvrigt. Jannes blog omhandler primært hendes oplevelser og holdninger, og hun mener ikke, at hun har et specifikt tema på sin blog. I forbindelse med et større vægttab valgte hun dog at anvende bloggen hertil, men den er nu igen gået tilbage til de hverdagsagtige emner.

6.2 Strategier for graden af offentlighed

Dette afsnit vil belyse undersøgelsens første underspørgsmål ”Hvilke strategier anlægger bloggeren for grænserne for sin selvscenesættelse?”. Her vil informanternes refleksioner i interviewene blive set i lyset af Goffman og Meyrowitz’ regionsteori for at belyse de grænser, bloggerne hver især har for deres selvscenesættelse. Målet med dette afsnit er at udvikle en model, der betegner disse forskellige former for strategier.

6.2.1 Det værst tænkelige publikum

Indledningsvis vil dette afsnit se på, hvilke tanker de enkelte informanter gør sig omkring deres publikum, da dette har indflydelse på deres grænser for, hvad de offentliggør på bloggen. Det særlige ved selvscenesættelsen på en blog er, at den foregår over for et ukendt publikum. På bloggen er der ikke mulighed for at se præcis, hvem der læser med. Der findes dog forskellige tiltag, man kan gøre for at få et indtryk af, hvem der udgør ens publikum. Som nævnt findes der boksen med Faste læsere, hvor de, der læser med på bloggen, og ønsker at blive opdateret omkring nye indlæg, kan tilmelde sig. Her har bloggeren mulighed for at se disse. Det er dog langt fra alle læsere, der vælger at bruge denne funktion, blandt andet fordi man skal oprette en profil på et af udvalgte sociale netsteder for at kunne tilmelde sig. Kommentarerne på bloggen giver også et indtryk af, hvem der læser med, men de personer, der kommenterer, er oftest nogle, som i forvejen er tilmeldt som Faste læsere. Dog bestemmer bloggeren selv, hvorvidt anonyme skal have lov at efterlade kommentarer. Derudover findes der programmer, man som blogger kan installere, som kan vise, hvorfra i verden ens læsere kommer. Her kan man også se, hvilke links de har anvendt for at komme til bloggen, eller hvilke søgeord de har brugt for at finde bloggen.

Sabina omtaler i følgende citat dette begrænsede kendskab til publikum:

”Jeg ved der sidder nogen af dem, man kan se billeder af de fleste, mange er let genkendelige fordi det er Faste læsere der kommer. Man ved, hvad den anden person skriver om, så det er igen det der med, at det tit er nogen, man kan identificere sig med.”

Her omtaler hun de personer, der plejer at efterlade kommentarer på hendes blog. Det fremgår, at hun efterhånden begynder at kende en del af sit publikum, da disse efterlader kommentarer, og hun derefter kan gå ind og se, hvad de skriver om på deres egne blogs.

Generelt fremgik det dog af interviewene, at der er en udbredt bevidsthed om det generelle fravær af information om bloggens publikum, så længe de ikke er tilmeldt som Faste læsere. Line udtaler blandt andet, at det gør hende usikker, at hun ikke har kontrol over, hvem der læser med:

”Jeg gør mig rigtig mange tanker om, hvem der følger med, fordi det er rigtig svært at styre. Det er også noget man har fundet ud af hen ad vejen, at man ikke har kontrol over, hvem der kan kigge på ens blog (...) Jeg synes det er fedt, at folk kan finde mig på Google, men på samme tid kan det gøre en meget usikker at man ikke ved, hvem der følger med.”

Hun kan tilsyneladende godt lide at være en offentlig person, som folk kan finde frem til, hvis de ønsker det. Samtidig udtrykker hun dog gennem interviewet et klart ønske om at vide, præcis hvem der udgør hendes publikum. Årsagen hertil benævner hun som værende, at hun i så tilfælde havde mulighed for at snakke med dem om det, de læser på bloggen. Her kunne implicit ligge et ønske om i fællesskab med sit publikum at definere situationen. Når publikum er ukendt, er det umuligt at kende til deres normer, og Line ved derfor ikke, hvordan de opfatter de ting, hun offentliggør på bloggen. Såfremt hun kendte de normer, hun skulle agere efter for at tilpasse sig dette publikum, ville det gøre hendes optræden nemmere.

Maria inddrager i sine refleksioner Facebook som en sammenligning med bloggen. På trods af, at hendes profil på Facebook rent faktisk kun er tilgængelig for de personer, hun har et venskab med derinde, føler hun, at bloggen er et mere privat sted;

”Jeg synes nogle gange, det lyder måske åndssvagt, men når man lægger ting ind på Facebook så kan alle bare se det. Det ved jeg godt de også kan, hvis man lægger det ind på sin blog, men der er bare færre der gør det. Man har folk på Facebook som man er ”venner” med, og som man måske ikke vil have skal se, hvordan man bor. Det kan de selvfølgelig også se på ens blog, hvis de vidste det. Det føles på en måde mere privat.”

Som det fremgår af ovenstående citat, har hun svært ved at forstå, hvorfor hun egentlig har denne opfattelse, som hun opdager i løbet af interviewet. Hun er godt klar over, at bloggen rent faktisk er mere offentligt tilgængelig end hendes profil på Facebook, men hun tror ikke, at helt så mange personer går ind og læser på bloggen. Dette på trods af, at hun ved flere lejligheder har linket til sin blog fra sin Facebook-profil. Det fremgår af citatet, at årsagen til, at hun anser bloggen som mere

privat, er, at den er et univers adskilt fra de personer, hun kender eller tidligere har kendt. Da hun ikke kan se, at disse læser med på bloggen, har hun ikke indtryk af, at de rent faktisk gør det. Dette på trods af, at de kan gøre det uden at give sig til kende.

Sabina, som er en mere erfaren blogger end de andre informanter, reflekterede også meget over det ukendte publikum i begyndelsen af hendes tilværelse som blogger. Nu bruger hun dog ikke så meget tid på disse refleksioner længere.

”Ikke så meget længere. Også fordi jeg har opgivet det. Til at starte med var der ikke ret mange i min omgangskreds der vidste, at jeg havde en blog (...) Der var jeg ret bevidst om, at der kunne sidde nogen derude og følge med. Nu ved jeg, at der sidder nogen derude og følger med. Bloggen er vokset, og der kommer tit nogen og siger: ”Ej vi har lige fundet din blog, det er bare super fedt”. Så jeg ved det jo. Jeg ved også at der sidder alle mulige, som hvis jeg selv kunne vælge, ikke skulle læse med.”

Dette citat sætter ord på en tendens, som har været til stede hos alle informanter, til generelt at tage det værst tænkelige publikum i betragtning. Her nævner Sabina, at der sidder personer og læser med på hendes blog, som hun ikke selv ønsker skal læse med. Det fremgår ikke specifikt, hvem disse personer er. Hos flere informanter er et eksempel på det værst tænkelige publikum deres chef, som nævnes i flere henseende i den forbindelse, at de aldrig ved, om chefen læser med. Årsagen til, at chefen netop står som betegnelsen for et publikum, de især er opmærksomme på, kan være, at deres chef er den person, de ønsker at spille den mest professionelle rolle over for. Da bloggen nærmere er et rum for den mere uprofessionelle side af deres tilværelse, er dette en kilde til overvejelser. Derudover har der været flere eksempler på personer i deres private omgangskreds. Selv om det ikke er til at vide, om disse personer rent faktisk vil læse med på det indlæg, de er i gang med at konstruere, må de altid have det i baghovedet. Dette har samme funktion som når Goffman beskriver i sin teori, at et individ indkorporerer et givent publikums værdier i sin generelle adfærd, selv om dette publikum ikke er fysisk til stede, fordi det frygter at blive straffet, hvis ikke det efterlever disse værdier. Situationen online er naturligvis noget andet, da publikum her aldrig er til stede rent fysisk. Her er det derfor nødvendigt for bloggeren konstant at have det værst tænkelige publikums værdier for øje, således at de ikke risikerer at krænke dette publikum og efterfølgende at blive straffet.

6.2.2 Den personlige grænse

Et emne der hyppigt blev bragt op i alle interviews var grænsen for, hvor private ting man som blogger har lov at skrive om. De blogs, undersøgelsen koncentrerer sig om, er som nævnt offentlige, og derfor tilgængelige for alle, der har lyst til at læse med. Dette afsnit vil forsøge at udvikle forskellige strategier, som anvendes af informanterne i forbindelse med deres selvscenesættelse, ud fra deres udtalelser om, hvor deres grænse mellem privat og offentligt går.

Sabina er som beskrevet i forrige afsnit meget bevidst om, at nogle af hendes læsere er personer, som også kender hende ud over bloggen, da de har tilkendegivet dette over for hende. Baseret på dette opfatter hun ikke sig selv som en anonym blogger. Hun nævner flere gange, at hun ikke lægger skjul på, hvem hun er, hvilket naturligvis er årsagen til, at førnævnte personer har været i stand til at identificere hende. Derudover er hun klar over, at hun er let at finde frem til:

”Jeg skriver, at jeg er hjemme i Voerså, og går du op og spørger købmanden om mig, så ved han, hvor mine forældre er. Det har jeg ikke valgt at lægge skjul på.”

Yderligere har hun tilkendegivet, hvor hun arbejder, og hun oplyser regelmæssigt de dage, hun skal på arbejde. Hun er klar over, at hendes bopæl er let at finde frem til, såfremt man har læst med gennem et stykke tid, og hun har yderligere et billede af sig selv på sin blog. Disse ting gør imidlertid, at hun er meget bevidst om, hvor personlige emner hun bringer op, da hun kan blive konfronteret med disse ting af personer, hun har en relation til. Dette betyder for hendes vedkommende, at hun både har et publikum bestående af personer, hun i forvejen kender, og personer hun ikke ved, hvem er. Hun har i denne forbindelse en helt klar opfattelse af, hvilke emner hun mener er for personlige til at bringe op på en blog:

”Jeg vil også sige, at der er så fin en grænse mellem at være personlig og privat. Jeg bryder mig faktisk ikke om de blogs der er så private. Altså jeg vil godt kunne mærke personen bag bloggen (...) Men jeg bryder mig ikke om de der private indlæg der hører privatlivet til. Om sorg og om sygdom. Jeg synes på en måde ikke, de vedkommer andre. Selvfølgelig banker livet en gang imellem på, og livet er en gang imellem hårdt, og det er det for os alle. Der sker da også mange ting i mit liv, men jeg skriver dem ikke på min blog, jeg synes det går over grænsen.”

Ser man på hendes blog fremgår det også hurtigt, at hendes indlæg primært omhandler mere overfladiske og hverdagsagtige emner. Eksempelvis beretter hun om, at hun har været en tur på

grønttorvet og købt blomster, og viser et billede af disse. Derudover skriver hun om en gåtur med hunden, et hyggeligt besøg eller en hovedrengøring. Under interviewet var det oftest negative emner, hun bedømte som værende upassende at skrive om på sin blog. På sin egen blog kan hun dog godt finde på at skrive, hvis hun har en dårlig dag, men hun gør det for det meste med en humoristisk vinkel, så hun ikke virker så pessimistisk. Negative emner har hun dog også bragt op, men det har ikke været noget, hun er gået i dybden med. Eksempelvis har hun omtalt en skilsmisse, som har påvirket hende meget, men det har kun været nævnt kort i et indlæg, og det har været tydeligt, at hun ikke har ønsket fokus derpå. Hun har kun bragt sådanne emner op i tilfælde, hvor det har påvirket hende så meget, at hun har følt, at hendes læsere skulle have en forklaring. Emner omkring sorg og negativitet holder hun altså i sin back region, idet disse ikke skal være en del af den rolle, hun spiller. Af og til opstår der imidlertid situationer, hvor hun finder det nødvendigt at lade sit publikum på bloggen få et lille indblik i, hvad hun oplever i sin back region, fordi det har indflydelse på den person, hun er i sin front region.

Hun ved allerede på nuværende tidspunkt, at hendes fremtidige job vil have indflydelse på, hvor privat hun kan tillade sig at være på internettet:

”Jeg er også sikker på, at jeg på et tidspunkt ikke kommer til at blogge. Hvis jeg skal være socialrådgiver for socialt udsatte børn og familier, kan jeg simpelthen ikke være så offentlig. Der kommer nogen til at vide noget om dig, som du ikke ønsker de skal vide.”

Dette siger hun på trods af, at hun ikke bringer specielt ømtålelige emner op på sin blog. På det tidspunkt, hvor hun kommer til at arbejde som socialrådgiver, har hun en idé om kun at benytte sin deciderede opskriftblog. Dette har højst sandsynligt en sammenhæng med, at hun ikke ønsker en sammenblanding af arbejdsliv og privatliv. De ting, hun skriver på bloggen, er private ting, der sker i hendes liv, og da hun i det pågældende job vil få med mennesker at gøre, ville disse have mulighed for at læse om hendes privatliv på bloggen. Dette mener hun ikke vil være gavnligt for hendes position som socialrådgiver, da hun gerne skal fremstå som professionel. Dette er et tidspunkt, hvor det bliver nødvendigt for hende at spille to forskellige roller, og disse roller kan ikke begge spilles på den scene, bloggen udgør. På det tidspunkt kommer hendes arbejde også til at påvirke hendes liv, men hun vil ikke være i stand til at skrive om disse på hendes blog, da det vil inkludere fortrolige oplysninger.

Da snakken kommer ind på det at inddrage sin egen familie på bloggen siger Sabina følgende:

”Jeg kunne jo nemt have skrevet en masse om, hvordan min barndom har været, om hvordan det er at have en far, der sidder i fængsel, om at have en lillebror der er misbruger. Det kunne jeg godt skrive om, men det er stadigvæk min lillebror der er misbruger og min far der er kriminel, det er stadig dem, man også skal beskytte, for det er ikke deres valg, at jeg blogger”

Hvad der imidlertid er interessant ved udtalelsen er, at hun videregiver oplysningerne om sine familiemedlemmer under fokusgruppeinterviewet. Hermed fortæller hun det til tre piger, hun ikke kender, men hun ønsker stadig ikke at offentliggøre det på sin blog foran et publikum, hun heller ikke kender. Det lader derfor ikke til at være et problem at fortælle det til fremmede, men derimod at offentliggøre det for en skare af mennesker, hun ikke ved, hvem er. Gennem både fokusgruppeinterviewet og det individuelle interview taler Sabina om, at der sidder nogen og læser med på hendes blog, som hun ville ønske ikke læste med. Det er højst sandsynligt denne manglende kontrol over bloggens publikum der gør, at hun holder igen med de personlige oplysninger, da hun ellers udviser tegn på at være et meget åbent individ. Denne åbenhed er en del af hendes identitet, omend hun føler det nødvendigt at reducere den på bloggen af førnævnte årsager. På bloggen vedligeholder hun en vis åbenhed om mange emner, idet hun opdaterer dagligt og skriver om trivialiteter fra sin dagligdag, således at publikum har en god chance for at følge med i hendes liv. De ved dermed meget om hende, herunder mange personlige detaljer, men de mere ømtålelige emner, herunder følelsesmæssigt negative oplevelser, holder hun væk fra sin front region på bloggen.

Janne gør som Sabina ikke noget særligt forsøg på at være anonym på sin blog. Først og fremmest har hun valgt at anvende sit efternavn i titlen på sin blog, og dette efternavn er ikke et særlig udbredt navn, hvorfor det vil være utrolig let for læserne at finde ud af, hvem der gemte sig bag bloggen. Derudover bringer hun ofte billeder af sig selv, heriblandt det billede, der for tiden udgør hendes topbanner. Man får også at vide, i hvilken by hun bor, og hvad hendes kæreste hedder. Hun har derfor intet problem med, at folk hun kender andre steder fra er klar over, at det er hende, der står bag denne blog. Dette gør, at hun heller ikke har nogen forestilling om, at publikum på bloggen er adskilt fra de personer, hun har relationer til.

Janne mener selv, at hun ikke har noget problem med at omtale personlige emner på sin blog. Et eksempel herpå er, at hun tidligere har brugt sin blog til at fortælle om et større væggtab, hvor hun i denne forbindelse har offentliggjort billeder af sig selv i undertøj, hvilket hun selv opfatter som en ganske personlig ting. For tiden handler hendes blog en hel del om hendes graviditet, da det er det, der fylder i hendes hverdag. Her offentliggør hun også billeder af sin gravide mave, samt fortæller i detaljeret grad om sine jordemoderbesøg. Hun påpeger selv, at hun nok går mere i personlige detaljer, end de fleste andre ville gøre:

”Jeg udleverer nok en del. Der er mange, der ikke ville gøre det samme, og som har en meget mere privat holdning til netadfærd. Jeg skriver meget om mine tanker, meninger, har billeder ude af mig selv og så videre, men jeg er også opmærksom på aldrig at gå så vidt, at det kan stille mig i et negativt lys eller skade mig i fremtidige sammenhænge”

Hun opfatter altså sig selv som mere åben end mange andre bloggere, hun kender til, og synes, at hendes blog rummer mange private emner. Dog er hun opmærksom på, at de ting, der offentliggøres, ikke skal kunne bruges mod hende på en negativ måde. I forbindelse med billederne er hun derfor også opmærksom på, at de ikke skal være taget på en måde, som kunne opfordre til noget seksuelt. Selv om hun er villig til at fortælle meget om sig selv på sin blog, mener hun også, at hun stadig har en personlig grænse:

”Overvejende set er jeg åben overfor mange emner. Jeg har dog en personlig grænse. Jeg taler om mig selv, men de helt personlige ting hører til på min låste blog”

Det fremgår af interviewet, at der under de helt personlige emner i hendes optik hører hendes sexliv, som hun ikke synes kommer offentligheden ved. Derudover kunne hun heller ikke finde på at udlevere andre personer på sin blog. Selv om hun ikke skriver de helt personlige ting på bloggen, har hun alligevel behov for at komme ud med dem, og har til dette formål oprettet en låst blog. Denne blog er af den type, hvor man kan invitere sine læsere og dermed selv bestemme, hvem der skal have adgang til at læse med. Dette hænger højst sandsynligt sammen med, at det meste af Jannes vennekreds befinder sig online:

”Sådan som det er i dag, kender langt størstedelen af mine internetvenner mig langt bedre og på et langt dybere plan, end dem jeg omgås med i det virkelige liv. Det er måske lidt trist, men omvendt er det også okay. Man ser jo gerne på internettet, at folk

skriver ting, som de aldrig ville turde sige, og derfor har jeg også kunne fortælle ting om mig selv, mine tanker og oplevelser, som jeg ville have svært ved at fortælle en eller anden ven ude i den virkelige verden.”

De venner, der kender hende bedre end dem i den fysiske verden, er dem, der har adgang til hendes låste og mere personlige blog. Da hun har svært ved at åbne sig for sin fysiske omgangskreds, men stadig behov for at snakke om de personlige ting, åbner hun sig for dem på internettet. Dermed kan man sige, at den låste blog går lidt tættere på den person, Janne er, når hun befinder sig i sin back region, hvor der på den offentlige blog er mere kontrol over oplysningerne med henblik på, hvem der læser med. Hun mener selv, at hendes blog berører mange personlige emner, hvilket for hendes vedkommende inkluderer tanker og relativt intime billeder. Hun er dog konstant bevidst om, at dette ikke skal være ting, der kan misbruges eller bruges mod hende på et senere tidspunkt. Hendes grænse går ved helt intime emner som eksempelvis hendes sexliv, som hun heller ikke ønsker at tale med sin familie om.

Maria har imidlertid et helt andet og mere anonymt indtryk af sin optræden på bloggen. Hun sammenligner den med Facebook, hvor man som bruger er oprettet med sit fulde navn, og alle dermed er opmærksomme på, hvem man er. Derudover har man oftest en eller anden form for kendskab til de personer, man er venner med derinde. På trods af dette mener Maria, at hendes Facebook-profil er mere upersonlig end hendes blog:

”Det er rimelig upersonligt, selv om der er så meget personligt på Facebook, det er mere et spejl udadtil. Bloggen er mere en åben dagbog omkring ens liv i billeder og stikord. Det er jo bare en scrapbog på en eller anden måde (...) Bloggen er mere mig, Facebook er mere den man er, der kan man se ”nå hun skal til det der event, hun har den der fødselsdag”. ”

I ovenstående citat skelner hun mellem ”hende” og ”den hun er”. Facebook afspejler udelukkende ”den hun er”, hvilket i hendes optik udgør de mere faktuelle oplysninger om hende og altså dem, hun gerne vil lade sine nuværende og tidligere venner se. Dette udgør for hende en form for front region, hvor hun kan ligge de oplysninger, hun har lyst til, idet hun kan risikere at blive konfronteret med disse. Bloggen derimod afspejler ”hende”, hvilket inkluderer en mere åben fortælling om hendes liv. Her får læserne altså et større indblik i den person, hun er i sin back region, altså det

sted, de normalt ikke har adgang til, med mindre hun tillader det. Denne opfattelse af bloggen som scene for en mere anonym optræden er paradoksalt, idet hendes Facebook-profil er lukket således, at det kun er personer, hun selv godkender, der kan læse hvad hun skriver samt se hendes billeder. Bloggen derimod kan tilgås af alle, men det er som tidligere nævnt ikke hendes opfattelse, at ret mange rent faktisk læser hendes blog, og at dem der gør rent faktisk er klar over, hvem hun er.

På trods af, at Maria beretter om sin blog som en åben dagbog omkring hendes liv, er det ikke mange private detaljer, hun vælger at dele:

”Jeg synes ikke jeg fortæller alt for mange private detaljer. Det man normalt ville snakke om, tænker jeg, med sine veninder.”

De ting, hun deler med bloggens læsere, er tydeligvis de samme, som hun normalt deler med sine veninder, hvilket ifølge hende selv ikke er særlig privat. Under det, der indgår på hendes blog, er de ting, hun laver i hverdagen, det være sig madlavning, kreative projekter eller sociale arrangementer. Hun ønsker ikke at skrive om emner som sygdom og dødsfald, hvilket kan betegnes som følsomme og negative emner. På baggrund af dette valg siger hun, at det ikke er nemt at skelne de forskellige perioder fra hinanden, når hun læser sine gamle blogindlæg, fordi hun har udeladt de personlige ting:

”Jeg gør det engang imellem det med at kigge i alle mine indlæg, for det viser, hvad jeg lavede dengang. De ting jeg lavede dengang var ikke så forskellige fra dem jeg laver nu, for de personlige ting der skete i den periode finder man jo ikke inde på bloggen. Dem holder jeg udenfor.”

Dette vidner tydeligt om, at den del af Marias liv, der er tilgængelig på bloggen, kun er et udsnit, på trods af hendes opfattelse af, at der ikke er særlig mange, der læser med på hendes blog. Hun giver ikke indblik i sine følelser og lignende, men beretter om de mere overfladiske hverdagshændelser. Derfor opfatter hun dog stadig bloggen som en mere åben fortælling end Facebook, men denne åbenhed betegner højst sandsynligt hendes frihed til selv at vælge de ting, hun skriver om. Blandt andet nævner hun, at hun ikke har lyst til at vise billeder af sit hjem på Facebook, da der er visse personer i hendes omgangskreds, hun ikke synes skal vide, hvordan hun bor. Hermed har Maria anlagt en helt anden grænse end Sabina og Janne.

Line gør ligesom Maria tydeligt opmærksom på denne skelnen mellem de scener, hun optræder på. Hun er bevidst om, at hendes venner på Facebook ved, hvem hun er, mens hun ikke tror, at det samme er gældende for hendes læsere på bloggen:

”Jeg tror, Facebook er et sted, hvor man kan snage, og hvor man kan lægge de oplysninger der er harmløse, fordi folk er opmærksomme på, hvem man er. Hvor på bloggen er der ikke ret mange der ved, hvem jeg er, hvor jeg kan være lidt mere anonym og jeg kan skrive hvad jeg har lyst til, uden at der bliver stillet spørgsmålstejn ved det af folk, jeg kender fra diverse steder i mit liv.”

Lige som Maria giver hun udtryk for, at Facebook er et sted for de mere faktuelle oplysninger om hende selv, da de mennesker, der kan læse det, allerede er klar over, hvem hun er. På bloggen føler hun, at der er mere frihed til at skrive, hvad hun har lyst til, da hun ikke nødvendigvis bliver konfronteret med dette af personer, hvis mening egentlig betyder så meget. Fælles for Line og Maria er, at bloggen ses som deres eget univers, hvor de selv bestemmer, hvad der skal stå, og hvor det ikke holdes op imod faktuelle oplysninger om deres person. Dette bunder i, at de ikke har behov for en sammenblanding af de personer, der læser med på deres blogs, og de personer, de kender andetsteds fra. Set ud fra Goffmans optik hænger dette sammen med, at den optræden, de vil foretage over for disse to respektive publikummer, ikke er den samme. Over for publikum på bloggen føler de, at de er i stand til at konstruere deres helt egen fortælling og optræde præcis, som de har lyst på det tidspunkt, hvor blogindlægget skrives. Over for det publikum, som har kendskab til dem ud over bloggen, føler de, at de skal forholde sig på en anden måde. Her skal deres optræden stemme overens med den optræden, de ellers har præsteret over for disse mennesker, og der skal være en sammenhæng med den identitet, de udviser, når de ikke er på bloggen. Her finder det sted, som Meyrowitz i sin videreudvikling af Goffmans teori kalder for en sammensmeltning af situationer. Bloggerne føler, at de optræder for to publikummer, hvis normer og kendskab til vedkommende er forskellige, hvorfor de må finde en måde at kombinere de to situationer på. Det skal i dette tilfælde ikke blot være en kombination af den rolle, de ville spille for det ene publikum, og den de ville spille for det andet. De skal optræde på en måde, hvor de tager hensyn til begge former for publikum, og hvor de altså fremstiller sig selv som de gerne vil ses af det ukendte publikum med det i baghovedet, som det kendte publikum allerede måtte have af viden om dem. Denne opgave virker for Line og Maria som kompliceret, hvorfor de har det bedst med, at de personer, der i forvejen har kendskab til deres identitet, ikke følger med på bloggen.

På trods af denne kontrol over personlige oplysninger på bloggen figurerer der en opfattelse af, at bloggen heller ikke må være for upersonlig. Line gav madblogs som et eksempel, hvor hun ofte oplever, at der skrives en opskrift uden kommentarer eller andet personligt indhold:

”Hvis en madblogger faktisk kun lægger opskrifter ud. Ikke giver noget af sig selv på en eller anden måde, at det faktisk kun er en opskriftsamling. Jeg kan godt finde på at være tilknyttet til den, men jeg gider ikke læse den (...) Hvor langt de fleste af jeres klikker jeg ind på hver gang der kommer et nyt indlæg, fordi jeg synes det er nyt og spændende, og I fortæller om det ene og det andet, hvad I har oplevet og hvad I laver, helhedsbilledet.”

Da der i forbindelse med sådanne madblogs er tale om en form for opslagsværk eller elektronisk kokebog, bruger hun nærmere disse som et værktøj, hvis hun skal finde en bestemt opskrift. Hun følger dermed ikke med i bloggernes fortælling, som hun gør på blogs, hvor der offentliggøres mere omkring forfatteren bag. Hendes generelle holdning er, at man skal give noget af sig selv, når man blogger. På trods af, at hun selv skriver mange opskrifter på sin blog, har hun derfor altid dette i baghovedet. Dette blev også klart under observationen af hendes blog. Hver gang Line skriver en opskrift i et indlæg, supplerer hun med kommentarer til den, overvejelser til næste gang, fortællinger om ting der ikke gik som planlagt eller kærestens mening om den pågældende ret. Dette fastholder for hende det personlige aspekt på bloggen. Hun ønsker altså at skabe en form for balance mellem det personlige og det upersonlige på bloggen. Hun har en følelse af anonymitet, når hun blogger, men samtidig er hun usikker på, hvor meget hun egentlig kan offentliggøre, fordi hun reelt set ikke ved, hvem af hendes venner og bekendte der sidder og læser med. Dette gør, at hun alligevel må tilpasse sig begge publikummer.

6.2.3 Delkonklusion

Ud fra ovenstående overvejelser har jeg opstillet følgende model for de strategier, der ud fra undersøgelsens empiri kan antages i forbindelse med graden af offentlighed på en blog:

Figur 9: Model for graden af offentlighed på bloggen

Modellen viser en skala for graden af offentlighed på en blog. Skalaen er udfoldet mellem to polariteter, som benævnes *Offentlig* og *Privat*. Disse to modsætninger udgør ikke i sig selv strategier, men er til for at vise, i hvilken retning de mellemliggende strategier hælder. Jo mere i retning af det offentlige, en strategi er placeret, jo mere offentlig en identitet har bloggeren, der antager denne strategi. Dette indebærer, at en stor del af bloggerens personlighed offentliggøres. Jo nærmere den private ende af skalaen, jo mere privat anlagt er bloggeren i den pågældende strategi, hvilket indebærer, at der ikke offentliggøres meget af vedkommendes personlighed. Som nævnt bygger modellen på informanternes overvejelser omkring deres egne grænser på bloggen, hvorfor disse vil blive inddraget i eksemplificeringen på de forskellige strategier. Modellen kan altså ikke betragtes som endegyldig, da der sagtens kan eksistere strategier, som hverken er repræsenteret blandt informanterne eller de andre bloggere, der blev omtalt i interviewene. Den strategi, der ligger nærmest den offentlige pol, er den *offentlige dagbog*. Denne strategi anlægges ikke af nogle af informanterne, men et eksempel herpå er den personlige blog, der blev anvendt som udgangspunkt

for fokusgruppeinterviewet, og som udgøres af private dagbogsindlæg, der er gjort offentlige, og derfor rummer mange private detaljer. Den næste strategi er den *åbne med intimt indblik*. Det er blandt andet den strategi, Janne læner sig op ad i hendes måde at blogge på. Her giver bloggeren meget af sig selv, og inkluderer ligeledes følsomme emner, der giver en vis intimitet og bringer læseren tæt på bloggeren. Den næste strategi er den *åbne med hverdagsindblik*, og er blandt informanterne repræsenteret af Sabina. Her skriver bloggeren hyppigt om sin hverdag, så det bliver muligt for læseren at følge denne på tæt hold, hvorfor strategien betegnes som åben. Her undlades imidlertid de fleste intime og følsomme emner. Man kan derfor sige, at denne strategi antages af en mere overfladisk blogger end den forrige. Følsomme emner kan dog inddrages, men der bliver ikke gået i dybden med disse. Den næste strategi, *afgrænset med personligt indblik*, rummer bloggere, der er mere tilbageholdende omkring udleveringen af deres identitet, og som derfor blogger mere overfladisk om visse emner, men stadig sørger for at give et indblik i deres personlighed på den ene eller anden måde. Denne strategi har Line antaget. Strategien *afgrænset med overfladisk indblik* er, som navnet antyder, af mere overfladisk karakter, og repræsenteres af Maria. Her skriver bloggeren ganske vist om hverdagsoplevelser, men der blogges ikke så ofte, at der gives et reelt indblik i hverdagen. Derudover er indlæggene meget emnerelaterede. Dette er dog langt mere relevant i den sidste og mest private kategori, *filterblogs*. Som nævnt tidligere udgøres sådanne blogs blandt andet af deciderede madblogs, hvor bloggeren ikke udleverer information om sig selv, men udelukkende skriver om udvalgte emner uden et personligt præg. De pågældende strategier har dog ikke en entydig sammenhæng med, hvor anonym bloggeren føler sig over for sit publikum. Det er nemlig imidlertid ikke som man måske skulle tro sådan, at jo mere anonymitet informanterne har, jo flere personlige emner føler de, at de kan bringe op. Line og Maria føler, at deres identitet på bloggen er adskilt fra deres identitet andre steder, men er samtidig de to informanter, der kan placeres i den private ende af skalaen. Sabina og Janne har en højere grad af offentlighed i deres optræden, men har samtidig tilkendegivet på deres blogs, hvem de er.

6.3 Den interessante fortælling

Denne del af analysen vil forsøge at besvare undersøgelsens andet underspørgsmål, ”Hvilke overvejelser gør bloggeren sig omkring konstruktionen af sin fortælling?”. Dette vil blive belyst ved hjælp af teori omkring den fortælling, individet konstruerer i sin hverdag, med udgangspunkt i Horsdal, Gergen og Bruner. Derudover vil Goffmans teori omkring idealisering af identiteten ligeledes blive inddraget for at belyse, hvilke elementer, bloggeren inddrager i sin fortælling, og med hvilke formål. Først vil bloggernes generelle design blive anskuet som rammen for den

fortælling, der finder sted på bloggen, og rammens betydning vil blive klarlagt. Dernæst vil det blive belyst, hvad informanternes bagvedliggende plot for fortællingen udgøres af, og efterfølgende hvilken betydning, bloggerens relationer opnår i fortællingen. Endelig vil der blive redegjort for, hvilke elementer, bloggeren inkluderer i sin fortælling, og hvad tankerne bag denne udvælgelse er.

6.3.1 Rammen for fortællingen

Anvender man Erving Goffmans teori på bloggen, vil selve bloggernes opstilling, og dermed designet af denne, som nævnt komme til at udgøre den scene, forfatteren optræder på, når dennes indlæg læses af publikum. Designet er den ramme, indlægget ses i, og danner dermed ramme omkring fortællingen. Det er derfor naturligvis en vigtig faktor i forfatterens præsentation af sig selv, da dette er det første indtryk, læseren får af bloggen og dermed af forfatteren bag. Rammen kan derfor siges også at være en del af fortællingen. Der er dog forskel på, hvor mange overvejelser, informanterne har gjort sig omkring dette. Her spiller deres computertekniske kunnen også ind. Da Maria bliver spurgt, hvilke overvejelser hun gjorde sig om designet, da hun oprettede bloggen, svarer hun:

”Ikke sådan vildt mange. Jeg tænkte det nok kun var mine venner og min familie der skulle se den. Også fordi jeg ikke er så teknisk, så jeg vidste ikke helt om man kunne lave så mange forskellige ting. Jeg valgte den mest enkle skabelon (...) Det er bare hvidt. Jeg kan godt lide der bare er en ramme, og så kan man se hvad der ellers er. Så det ikke bliver forvirrende, og der ikke er alt for mange ting derpå.”

Baggrunden på hendes blog er udelukkende hvid, omend hun i toppen af bloggen har et banner med et billede af sit eget ansigt samt bloggernes navn. Årsagen til den manglende kreativitet angiver hun som værende, at hun ikke regnede med, at bloggen ville få et særlig stort publikum. Hun troede på oprettelsestidspunktet, at bloggen blot skulle fungere som oplysende for personer, der i forvejen vidste, hvem hun var. Dette kan anskues som en årsag til, at hun ikke følte, designet behøvede afspejle noget omkring hende. Det er ikke til at sige, hvordan hun havde designet bloggen anderledes, hvis hun fra start havde regnet med et større publikum. Ej heller er det til at vide, hvorfor hun ikke har ændret det, nu hun ved, at publikum ikke udelukkende er hendes familie. Derudover fremhæver hun bloggernes enkelthed, og at der ikke skal være for mange forstyrrende elementer.

Line og Sabina har imidlertid gjort sig flere overvejelser omkring udseendet på deres blogs. Line har valgt et design, som hun føler afspejler henholdsvis hende selv og bloggens fokus.

”Lige nu er den pink med Jelly Beans i baggrunden, og jeg kan godt lide pink og Jelly Beans og sjove madvarer. Så har jeg prøvet at sætte den overskueligt op, som jeg selv godt kan lide den er sat op hos andre.”

Derudover nævner hun også overskuelighed som en faktor. Hos både hende og Maria gælder det, at den er opstillet som de godt selv kan lide, at andre blogs er opstillet. Derved kan konkluderes, at der tages hensyn til læsevenligheden hos deres publikum.

Sabinas design blev afgjort ud fra det navn, hun påtog sig, da hun oprettede bloggen:

”Mit navn, MissMuffin, har ligesom afgjort rimelig meget (...) Det var hurtigt, da man sad og skulle finde en baggrund til sin blog, at man fandt de her muffins. Og den føler jeg mig rigtig godt tilpas med. Den er tøsæt, piget og lidt plat, og man bliver i godt humør af den. Min blog afspejler meget af det, jeg godt selv kan lide, lyse farver og pasteller og lidt tuttenutte.”

Designet afspejler her igen både forfatterens egne interesser samt bloggens indhold. Derudover nævner hun, at designet spreder et positivt budskab, og at hun selv føler sig tilpas med det.

Janne siger ligeledes, at hun ofte ender med at vælge et lyserødt design, og at det også siger lidt om hendes personlighed.

”Det viser blot, at jeg er en rigtig tøsætøs så det batter. Feminin, rolig, ikke noget vildt”

Elementerne i højre side af bloggen siger ligeledes noget om bloggeren selv. Informanterne giver dog ikke udtryk for, at de har tænkt nærmere over disse i forbindelse med deres selvscenescættelse. Det, der går igen hos alle informanter, er boksen med Faste læsere, som gør det muligt for besøgende at se, hvor mange der læser med på deres blogs. Tre af informanterne har yderligere et link til Bloglovin’ placeret synligt, hvor det også fremgår, hvem der via denne side følger med i bloggen. Ud over at denne boks giver nytilkomne læsere mulighed for at tilmelde sig, fortæller den alle læsere, hvor mange Faste læsere der er tilknyttet. Dette giver et billede af, hvor erfaren bloggeren er i blogverdenen, og kan være med til at etablere det billede, læseren får af den

pågældende blogger. Det første element, man får øje på hos Janne, er en lille ticker, der viser, hvor langt hun er kommet i sin graviditet. Denne er naturligvis også med til at etablere billedet af hende som gravid, og dette lader til at være noget, hun lægger stor vægt på. Længere nede har hun også sat et helkropsbillede af sig selv som gravid. Derudover har hun som nævnt de sidste 5 opdateringer, hun har lavet på Twitter. Dette giver hendes læsere mulighed for at følge med i, hvad der sker i hendes hverdag, selv om hun ikke har tid til at blogge, omend hun ikke har været så aktiv på Twitter på det seneste. Dette giver altså en mulighed for en fortælling i fortællingen, eller en sidefortælling, som ikke har samme karakter som indlæggene på bloggen, idet indlæggene repræsenterer en længere og sammenhængende fortælling, hvor Twitter-opdateringer består af maksimum 140 karakterer, og derfor kun serverer bloggerens liv i små bidder. Line og Sabina tilkendegiver begge, at deres liste over blogs, de følger med i, naturligt kommer til at afspejle deres interesser. Årsagen hertil er, at det ville fylde for meget at have alle de blogs, de følger, stående på bloggen, og at det derfor kun er deres favoritter, der sættes ind. Man kan se disse links til andre blogs som bloggerens relationer i den virtuelle verden. Med Bruners optik kan de anses som en del af bloggerens distribuerede selv. Linkene kan sidestilles med de bøger, et individ har stående i sin bogreol. Bøgerne afspejler interesserne hos den person, der har dem stående i sit hjem, og vedkommende vil naturligvis ikke have bøger stående fremme, som denne ikke har lyst til at blive sat i forbindelse med. Det samme er tilfældet på bloggen, hvor bloggeren godt kan følge med i andre blogs uden at linke dertil på forsiden af sin egen blog. Line og Sabina har valgt at udvælge de blogs, som de bedst kan lide at læse, og dermed kommer disse til at udgøre en del af deres selvscenesættelse. Læseren vil få et forskelligt indtryk af bloggeren alt efter, hvilke links, der figurerer ude i sidepanelet, da disse blandt andet viser, hvad bloggeren selv bruger sin tid på at læse.

Det lader til, at disse overvejelser om bloggens design og opstilling er afhængige af, hvor erfaren indehaveren af bloggen er. Hos Maria ser man meget få overvejelser omkring bloggens udseende og de elementer, hun har tilknyttet. Line, Sabina og Janne har flere forskellige elementer, og har alle gjort mere ud af designet på deres blog. Dette afspejler en del af deres personlighed, og de har aktivt gjort sig overvejelser herom.

6.3.2 Konstruktionen af fortællingen

I kapitlet om undersøgelsens samfundsrelevans blev den nuværende type samfund, det senmoderne, karakteriseret ved frafaldet af traditioner. En lang række nye muligheder er tilgængelige for individet, som i stor udstrækning selv skal træffe sine valg. Et af disse valg omhandler, hvad

individet skal bruge sin tid på, og med mediernes fremkomst er der opstået nye valgmuligheder. Især internettet tilbyder timer af tidsfordriv, men samtidig er det så informationsmættet, at individet er nødt til at prioritere. Dette resulterer i, at indholdet på internettet skal være særdeles fængende, før individet vælger at tilsidesætte de andre valgmuligheder og koncentrere sig om det enkelte indhold. Blogs indgår naturligvis i dette indhold, og den enkelte blog er derfor nødt til at tilbyde noget interessant for, at læseren vælger at bruge sin tid på denne frem for det hav af andre blogs, der figurerer i cyberspace. Denne holdning kommer også til syne hos informanterne, som hver især tilkendegiver, at de bruger meget af deres fritid på at læse andre blogs. Opbygningen af en blog får derfor stor betydning, da det er let at springe videre til den næste, hvis indtrykket af den første ikke er tilfredsstillende. Med så mange valgmuligheder er der ikke meget tid til den enkelte blog, hvorfor informanterne har et krav om, at indlæggene skal være hensigtsmæssigt opstillet, være let læselige og have et passende forhold mellem tekst og billeder, da dette bidrager til fornævnte. Det skal være let at fange essensen af det enkelte indlæg. Denne essens, og dermed bloggens fortælling, skal naturligvis være interessant for læseren, hvilket kan tolkes som værende blogfortællingens overordnede plot. Hvad interessant betyder i denne sammenhæng, vil blive defineret ud fra informanternes udtalelser i de kommende afsnit.

Fortællingen på bloggen er karakteriseret ved at bestå af det skrevne ord. Konstruktionen af denne fortælling er permanent forstået på den måde, at når den først er udgivet, er det den samme fortælling, alle læsere har adgang til, omend den selvfølgelig kan rettes til efter forfatterens behov. Der er især overvejelser i forbindelse med indlæg omhandlende mere sensitive emner:

”Nogle indlæg tager også længere tid, hvis man skal formulere sig. Det skrevne ord er jo aldrig det samme som det sagte ord, så man skal tænke over hvordan man formulerer sig, så man ikke lige får stødt nogen, fordi de ikke kender ens dårlige humor. Hvis man lige rører ved nogle følsomme emner, tager det lidt længere tid.”

Generelt tages der i denne udtalelse af Sabina hensyn til, at det skrevne ord er meget forskelligt fra det sagte ord, og hermed at dette har betydning for opfattelsen af fortællingen på bloggen. Dette hænger naturligvis sammen med, at læserne ikke er til stede, mens fortællingen konstrueres, og at deres reaktion derfor ikke kan inddrages. Dette hænger sammen med, at bloggeren og læseren ikke har en fysisk fælles referenceramme som den, Asplund og Bech-Jørgensen taler om i den samtidige tilstedeværelse. Referencerammen er kun delvist fælles, og det fælles er den del, der udgøres af bloggens design og indhold. De har ikke udsigt til hinanden, og det er på denne baggrund ikke

muligt for bloggeren at se læserens reaktion på det, vedkommende skriver, i form af eventuelle fysiske hints. Derfor er det svært at vide, om de skrevne ord bliver misforstået, hvorfor Sabina vælger at tage dette hensyn fra begyndelsen. Her tages også hensyn til, at alle bloggens læsere ikke kender til forfatterens humor og hvordan denne kommer til udtryk, fordi det i de fleste tilfælde er fremmede mennesker, der læser med.

Line er af den indstilling, at en af de ting, der adskiller fortællingen på bloggen fra fortællingen i en dagbog er, at man på bloggen er mere spontan i sine indlæg:

”I en dagbog er det et meget lineært forløb hvor man skriver ”i dag har jeg lavet dét, og det var godt”. Hvor en blog godt kan være meget præget af indskydelser (...) Den er meget lystpræget”

I den forbindelse mener hun, at man ikke behøver skrive om det, man har oplevet den pågældende dag. Man kan sagtens skrive om en oplevelse flere uger efter, at den har fundet sted, uden at dette har en betydning. Dette er formentlig især tilfældet med emnespecifikke indlæg, som eksempelvis opskrifter, som Line udgiver en del af, da disse ikke nødvendigvis behøver struktureres tidsmæssigt. Hermed bliver hendes betydning af udtrykket spontan, at tingene ikke er strukturerede. En dagbog kan derimod være spontan på en anden måde, da man her kan skrive, hvad man har lyst til, uden at andre skal læse det, hvorfor det måske ikke kræver så meget overvejelse som den, Sabina netop gav udtryk for. Når selve udgivelsen af indlæg på bloggen ikke nødvendigvis er lineær, anvendes i stedet kategorisering af indlæg til at danne en struktur. Denne kategorisering anvendes af alle fire informanter, omend de ikke gør sig de store tanker herom. De nævner dog alle, at kategoriseringen er til for at gøre det nemt at finde rundt i gamle indlæg, hvilket de også selv af og til har anvendt til at kigge tilbage i deres egen blog. Da Line blandt andet anvender sin blog som en online kogebog, bruger hun kategorierne i denne forbindelse. Både Maria og Sabina fortæller, at de af og til har kigget tilbage på bloggen for at blive mindet om, hvad der skete tidligere i deres liv. Primært tjener kategoriseringen altså det formål, at det skal være let for læseren at navigere rundt i bloggerens fortælling og tilgå tidligere dele heraf. Denne kategorisering samler fortællingen til en helhed og gør, at selv nytilkomne læsere har mulighed for at følge bloggeren helt fra starten og læse sig igennem dennes fortælling. Kategoriseringen inddeler ligeledes fortællingen i emner, hvorfor læseren kan vælge, hvilke dele af fortællingen vedkommende ønsker at læse.

En af de holdninger, der gør sig gældende hos de fleste informanter er, at et indlæg ikke skal konstrueres for godt. Maria giver udtryk for, at bloggen ligger langt fra en fuldstændig korrekt konstrueret fortælling som eksempelvis en danskaflevering:

”Du har jo ikke skrevet det her, fordi du skal aflevere noget til en dansklærer, eller fordi du skal have en karakter for det (...) Det er lige meget, om der er en stavfejl eller der mangler et ”r” eller et komma.”

De andre informanter er enige i, at tegnsætning og grammatisk korrekthed ikke har den store betydning på bloggen, så længe essensen af indlægget stadig fremgår let. Det betyder altså, at det vigtige i denne forbindelse er indholdet, og ikke den perfekte fremstilling heraf, omend helheden stadig skal være overskueligt præsenteret. Line er af den holdning, at et indlæg kan konstrueres for godt:

”Jeg tror man kan konstruere et indlæg for godt, i stedet for bare at lade tankerne løbe. Hvis du tænker for meget over det, så bliver det for kunstigt. Med måde.”

En for god konstruktion af et indlæg mener hun giver et kunstigt udtryk, og kunstigt er for hende negativt ladet i forbindelse med selvfremstillingen på en blog, hvilket også vil blive redegjort for i afsnit 6.3.4. Her adskilles bloggen igen fra en fortælling, der er perfekt opstillet, og hun mener, at det er bedre at lade tankerne løbe. Årsagen hertil er, at det giver et bedre indblik i personen bag bloggen, såfremt man af og til giver plads til nogle lidt mere ureflekterede tanker. Her kan drages en parallel til både Goffman og Asplunds teori omkring den fysiske interaktion, hvor der netop er større åbenhed for denne form for ureflekteret handlen, fordi meget af denne forekommer som de rene reflekser. Dette element lader Line til at savne på bloggen, hvorfor hun forsøger at inddrage det på sin egen måde. Der er enighed blandt informanterne om, at de for det meste skriver hvad de kalder ”lige ud af posen”, altså uden den store omtanke for, hvordan deres tanker rent sprogligt kommer til udtryk. Dermed mener de ikke selv, at de har en bestemt skrivestil. Janne var imidlertid i stand til at sætte et par ord på den måde, hun rent sprogligt konstruerer sine indlæg på:

”Jeg er delvist selvironisk og i høj grad en brokrøv. Bortset fra det, synes jeg selv, jeg har et meget levende sprog. Men brok er altid - for mig - en god måde at formulere mig på”

Hendes sprog er altså for hende en af de faktorer der gør hendes blog interessant og adskiller den fra andre. Hun er bevidst om, hvad der skal til for, at hun formulerer sig godt, og anvender dette i sine indlæg.

Som nævnt er billeder ifølge alle informanter en vigtig del af bloggens fortælling, da de gør et blogindlæg mere letlæseligt og levende. Billeder tilføjer et visuelt element til fortællingen, og kan i visse tilfælde anvendes til at give en fortælling struktur. Et eksempel på et sådant tilfælde er Jannes blog, hvor hun som nævnt for tiden fortæller om sin graviditet. En sådan fortælling er velegnet til bloggen, da den kan fungere som et delplot med et på forhånd fastlagt forløb, som leverer et bestemt resultat. Der er hermed noget for læseren at følge med i, og et mål at se frem imod. Janne anvender i høj grad dette delplot i sin fortælling, delvis med nedtællingen til sin termin i siden af bloggen, men ligeledes ved regelmæssigt at skrive om det fremskridt, der er sket, og bringe collager med mavebilleder fra de forskellige uger. I forbindelse med et tidligere vægttab brugte hun samme metode med billeder af det fremskridt, hun havde gjort, og fortællinger om antallet af kilo, hun vejede på de forskellige tidspunkter. Sådanne emner, der kan fungere som delplots, er altså særdeles velegnede til fortællingen på en blog, da det også giver en vis struktur for læseren og lyst til at følge med i historien. Dette hænger sammen med, at den store fortælling på bloggen aldrig er færdigkonstrueret, og den har ikke et bestemt mål som er nået på et bestemt tidspunkt. Derfor kan det virke motiverende for læseren af og til at få serveret nogle faste holdepunkter, som sådanne delmål udgør.

6.3.3 Inddragelsen af relationer

En af de tre fundamentale elementer i fortællingen er, som nævnt i undersøgelsens teoriafsnit, *characters*, altså andre deltagende end fortælleren selv. Disse indgår i dagligdagens fortælling ved, at man omgås dem, og senere kan berette om sin omgang med disse relationer og definere sig selv i forhold hertil. Relationerne er i alle henseender vigtige, da de indgår som en væsentlig del af identitetsdannelsen, og identiteten dannes i samspil med andre individer. På bloggen er dette dog igen anderledes. Skal relationerne med i fortællingen, skal disse aktivt inddrages af bloggeren, og dette forekommer der blandt informanterne mange overvejelser omkring. Heriblandt overvejelser om, at det ikke er velset at inddrage sin omgangskreds for meget i fortællingen uden deres accept:

”Jeg skriver ikke en masse om mine familiemedlemmer eller studiekammerater, det synes jeg ikke er passende, det er jo ikke deres blog.”

Da det er ens egen, personlige blog, bør man holde fortællingen til at handle om sig selv. Relationer kan dog sagtens inddrages i fortællingen, så længe det er på et mere overfladisk plan, hvor man ikke fortæller nærmere omkring disse personer. Det er altså i orden at skrive, at man har været sammen med sine venner, men fortællingen skal ikke handle om disse personer, og der skal ikke udleveres personlige detaljer. Det samme gør sig gældende med billeder af andre, i nedenstående citat fra Maria:

”Nogle af de piger der er med på bloggen, har efterhånden prøvet det nogle gange, og de ved, at hvis vi laver snobrød på terrassen mens der er koldt, så bliver der blogget om det. Men jeg spørger dem, hvis jeg lægger et billede ud, der er helt portrætagtigt, om det er okay.”

Her er det også anbefalelsesværdigt at spørge om lov, inden man inddrager disse personer i sin fortælling. Det er altså den gængse opfattelse, at siden bloggen er ens egen, skal den handle om en selv. Dette relative fravær af relationer får altså karakter af en solofortælling, som er meget fokuseret på det enkelte individ. Når andre individer kun inddrages perifært i fortællingen, får deres roller karakter af biroller. Læseren får ikke mange informationer om disse personer, og det er derfor svært at afgøre deres betydning for bloggeren og dennes selviscenesættelse. Som nævnt anvendes fortællingen blandt andet til at identificere sig selv i forhold til andre personer, blandt andet dem, man fortæller om. Muligheden herfor er begrænset på bloggen, hvorfor man kun har mulighed for at identificere sig med udetaljerede beskrivelser af sine relationer, hvilket naturligvis sætter sit præg på identitetsdannelsen.

6.3.4 Det rosenrøde billede

I dette afsnit vil det blive undersøgt, hvilke dele af deres liv, informanterne inddrager i fortællingen på bloggen. Offentliggørelsen af ting på bloggen er op til bloggeren selv, og fortællingen inkluderer kun det, bloggeren ønsker, at den skal inkludere. Som belyst i afsnit 6.3.1 er bloggen den scene for selviscenesættelsen, som bloggeren selv har opbygget, hvorfor det er her, vedkommende skal optræde over for sit publikum med henblik på, hvordan denne gerne vil opfattes. Blandt informanterne figurerer en stor bevidsthed omkring deres kontrol over det, der foregår på bloggen. Maria giver udtryk for, at det giver hende en form for sikkerhed at vide, at hun sidder bag skærmen og kontrollerer, hvad der skal ske på bloggen. Her sammenligner hun bloggen med Facebook, hvor hun ikke mener, at der hersker den samme kontrol over offentliggørelsen:

”Ikke fordi jeg lyver på bloggen, men der kan jeg selv bestemme. Det kan jeg selvfølgelig også på Facebook, men... andre folk kan også bestemme, hvad der skal ske på min væg. Det kan de ikke rigtig på bloggen. Der bestemmer jeg helt selv.”

Her fremgår det igen tydeligt, at hun ser bloggen som sit eget lille univers, hvor andre mennesker ingen indflydelse har, og som altså derfor er tydeligere defineret som hendes front region. På Facebook har vennerne mulighed for at skrive på hendes væg, det vil sige den side, besøgende får vist, når de klikker ind på hendes profil. Her kan de yderligere slå billeder og videoer op, samt dele links og andre ting. Dermed bliver deres input en del af Marias optræden. På bloggen er hun godt klar over, at det udelukkende er hende selv der bestemmer, hvad der skal stå i de indlæg, hun publicerer. Den eneste måde de besøgende kan blande sig på, er gennem kommentarer. Disse kommentarer ses imidlertid ikke nødvendigvis som en del af hendes samlede profil, som de kan gøre på Facebook, fordi de der ligger iblandt de ting, hun selv har offentliggjort.

Spørger man Maria, hvilke dele af hendes liv, hun skriver om på bloggen, fremhæver hun sit sociale liv. Hun skriver om de ting, hun og hendes veninder laver sammen. Skal en oplevelse på bloggen, skal den imidlertid være relativt stor og af interessant karakter. Hun skriver ikke blogindlæg om dagligdagens trivialiteter, dette bruger hun i stedet Facebook til:

”Hvis det eksempelvis er fordi man skulle arbejde over i en time, eller det regnede da man cyklede hjem. Det laver man jo ikke et blogindlæg om.”

Hos hende får man derfor ikke et fyldestgørende indblik i hendes hverdag på samme måde, som man gør hos Sabina. Maria begrundes lysten til at skrive indlæg på sin blog således:

”Det er vel fordi de ting, man laver eller gør, man har brug for at sige ”se, det kan jeg, jeg laver også de ting her, jeg sidder ikke bare derhjemme og skriver speciale”. ”

Med bloggen ønsker hun altså at vise, at hun ikke udelukkende foretager sig kedelige ting, men at hun også blandt andet er social med sine veninder. Bloggen kan for hendes vedkommende defineres som et ønske om et større indblik i hendes back region, altså hendes fysiske tilværelse, for de personer, der læser med. Det kan hænge sammen med at dem, der kun kender hende perifært, eksempelvis gennem Facebook, har risiko for at få et indtryk af hendes som en person, der udelukkende laver eksempelvis studierelaterede ting, arbejder, eller andre af de begrænsede ting, hun giver indblik i på Facebook. Dette ønsker hun at undgå, da hun gerne vil fremstå interessant.

Hun er bevidst om, at der er visse emner, hun holder uden for sin blog, og dette mener hun er tilfældet for de fleste bloggere:

”Jeg læste forleden på en blog, at der var en der var kommet ind i en butik og havde sagt, at der åbenbart var mange kvinder der var blevet deprimerede af at læse de her blogs, fordi alt var så rosenrødt, og de kunne nå at gøre det og det og det – hvor hun sagde, at sådan er det jo ikke. Mit vasketøj hober sig også op, jeg har heller ikke støvsuget (...) For på nogle blogs ser det hele også lyserødt ud, men det ved man jo godt, at det ikke er.”

Som blogger giver Maria udtryk for, at hun godt er klar over, at det hun læser på andre blogs ikke nødvendigvis afspejler virkeligheden fuldstændig. Hun ved selv, at hun ikke skriver om sin bunke af vasketøj eller om, hvor beskidt lejligheden er, og forventer det derfor heller ikke af andre bloggere. Dette er læserne måske imidlertid ikke klar over, hvorfor det kan fungere som en idealisering af bloggerens liv, således at dette fremstår som perfekt på bloggen, selv om det ikke er tilfældet. Denne tendens til ikke at skrive om de negative ting på bloggen går igen blandt informanterne. Sabina giver udtryk for samme opfattelse som Maria af, at hun selv bestemmer, hvad der foregår på bloggen:

”Det er ikke fordi jeg er så privat om det, men det er bare meget få billeder der kommer på bloggen, fordi de ser forkerte ud.”

Her fremgår det, at hun kun offentliggør billeder af sig selv, hvis hun selv synes at de er pæne nok til at blive offentliggjort. Denne udtalelse er tydeligt udtryk for en opfattelse af bloggen som forefront region, jævnfør Meyrowitz’ teori herom. Bloggeren sidder bag skærmen og føler sig sikker, fordi kontrollen over det, der offentliggøres, er stor. Det at Sabina kun publicerer billeder, hvis hun synes de er passende, betyder, at hun erkender muligheden for at fremstille sig selv nøjagtig som hun ønsker, andre skal se hende. Netop dette udgør en væsentlig del for alle bloggere og lukker op for det, Goffman kalder idealisering af identiteten.

Det lader dog ikke nødvendigvis til at være på det grundlag, at hun ikke ønsker at vise de knap så rosenrøde ting ved sit liv. Som tidligere nævnt skriver Sabina af og til indlæg om, at hun har en dårlig dag, hvor alt er gået galt, omend fra en humoristisk vinkel. Specielt hun giver udtryk for, at det bunder i, at hun ikke selv gider læse negativt ladede indlæg på andre blogs. Det er tydeligvis ikke altid noget, man som blogger finder relevant at skrive om, når man har noget negativt i sit liv,

og dette kan igen hænge sammen med, at det ikke udgør kernen i en interessant fortælling, med mindre det er vinklet på en særlig måde.

Sabina udtrykker helt klart gennem interviewet, at hun har et filter på sin blog:

”Jeg ved der sidder nogen derude, hvor der er ting i mit liv, der bare ikke rager dem. Når det ikke rager nogen jeg kender eller har kendt, rager det heller ikke nogen, jeg ikke kender. Så der er et filter.”

Her angiver hun årsagen som værende, at hun ved der er nogle læsere, som hun ikke har lyst til skal kende til visse dele af hendes liv. Hun er ganske bevidst om, hvordan dette filter fremstiller hendes personlighed på bloggen:

”Mine læsere tror, at jeg er en sød lille lyserød pige, fordi de ikke har mødt mig i virkeligheden. Jeg kan lide lyserøde ting, har en bedstemorhund og bager mange kager. På den måde tror jeg, at det er et glansbillede af ens liv. De kender heller ikke den, der er bagved. Når man tænker på mit sprog, hvordan jeg snakker og mine holdninger, tror jeg den viger fra det billede, andre bloggere har af mig. Derfor er jeg bevidst om, at jeg ikke skal svinge alle mine svadaer og bandeord ud, selv om jeg bander meget ellers. Det er den pæne side af mig, der bliver konstrueret på bloggen.”

I dette citat fremhæver hun ligeledes det glansbillede, som Maria også omtalte. Her er altså i hendes optik også tale om et idealiseret billede af bloggeren, i dette tilfælde hende selv. Det billede, der bliver konstrueret af hende på bloggen, er ifølge hende selv ”lyserødt” og ”pænt”. Dette fordi hun bevidst vælger kun at skrive om de ting, der får hende til at se sådan ud over for læserne. Hun mener sågar, at læserne ikke kender til den person, der i virkeligheden sidder bag bloggen. De har altså ifølge hende på ingen måde adgang til hendes back region. Det er imidlertid ikke fordi hun ikke taler sandt på bloggen. De ting, der bliver offentliggjort, er bare kun et udpluk af hendes personlighed, og altså det udpluk, hun har lyst til at vise andre. Selv om det at tale grimt ifølge hende selv er en stor del af hende i hverdagen, kommer det ikke med i hendes blogindlæg, fordi det ikke passer ind i det pæne selvbillede. Ud fra disse overvejelser kan det konkluderes, at Sabina fremstiller sig selv således på bloggen, fordi hun tager hensyn til det publikum, der kunne sidde og læse med, vel vidende at dette publikum kunne udgøres af de personer hun nævner, helst ikke skal læse med. Som belyst i forbindelse med første underspørgsmål tages det værste tænkelige publikum altid i betragtning i forbindelse med optrædenen. Med dette usynlige publikum i baghovedet er hun

nødt til at korrigere sin optræden på bloggen efter deres normer, så de ikke får for stort et indblik i den mindre pæne side af hende. Fordi hun gennem den lange periode, hun har blogget, har opbygget sin identitet som blogger efter disse normer, er hendes læsere begyndt at kende hende som den lyserøde pige, der bager mange kager. Dette har ligeledes bidraget til, at hun fortsat optræder som denne pige på bloggen. Det er nemlig også vigtigt, at hendes fremtidige indlæg passer ind i resten af den fortælling, hun har konstrueret:

”Jeg er ret sikker på, hvis jeg udtrykte nogle af mine holdninger, ville jeg komme til at fremstå som fremmedfjendsk, gammeldags, konservativ og firkantet. Jeg tror der er rigtig mange, der ville synes det var helt forkert. Jeg lyder meget fredelig, og så kan det godt være jeg har nogle lidt hårde holdninger.”

De holdninger, hun skriver på sin blog, er derfor udelukkende ufarlige holdninger, som ikke rummer en risiko for at forarge hendes læsere. Hun udtaler, at hun aldrig kunne finde på at skrive om politik eller religion på sin blog. Ikke af den årsag, at hun ikke interesserer sig for disse emner, for det påpeger hun, at hun gør. Årsagen er derimod, at hendes politiske og religiøse overbevisning ikke ville stemme overens med det billede, hun mener hendes læsere har af hende, som en fredelig pige uden radikale holdninger. Hendes blog fungerer som en fortælling, og noget af det vigtigste for en fortælling er som nævnt plottet, som sørger for, at alle delene af fortællingen hænger sammen og giver mening i forhold til hinanden. Sabina mener ikke, at det ville give mening i forhold til fortællingen på hendes blog, hvis hun begyndte at inddrage sine mere radikale holdninger. Dette hænger også sammen med, at det får fortællingen til at fremstå mere realistisk, såfremt hun holder sig til det spor, hun i forvejen har lagt for sig selv. Med denne håndtering af bloggen mener hun ikke, at hun er så udsat for, at andre ikke ville kunne lide hende. Under fokusgruppeinterviewet inddrager hun en blogger, som skriver langt mere personlige ting end hende selv, og har fået negativ respons herpå:

”Hun kommer også mere på usikker grund, fordi hun skriver så privat. For der vil være dem der elsker hende, men så er man også mere udsat for dem, der hader en. Det skal man så være klar til at håndtere. Hvorimod jeg måske blogger lidt mere safe omkring de rosenrøde ting. Jeg har jo på den måde valgt ikke at stå for skud, i og med der ikke er alle de her måder at skyde mig ned. Jo de ved at jeg har en hund der hedder Emma, at jeg kan lide at bage kage og har rigtig mange blomster, men hvad fanden skal man skælde ud over.”

Hun mener, at der i de emner, hun blogger om, ikke er særlig meget som kan opfattes negativt. Disse overvejelser understreger tydeligt, at hun opfatter bloggen som sin front, hvor hun kan give et billede af sig selv som en stille og rolig pige. Hermed undlader hun at blande dette sammen med den person, hun er back region, altså når hun sidder bag skærmen eller er sammen med sine venner.

Line er af en lidt anden opfattelse, da hun ikke mener, at man bør fremstille sig selv så rosenrødt på sin blog. Ligesom de andre informanter er hun opmærksom på, at det oftest er sådan, det foregår i blogverdenen. Hun mener især, at dette gør sig gældende for madbloggere:

”Der er dem der kun blogger om pæn mad, hvis de er økologiske, sunde... de vil ikke stå ved at de spiser en fedtet, grim burger, men lægger kun noget op når de laver salater.”

Dette idealiserede billede ønsker hun selv at distancere sig fra, da hun har et ønske om at give et mere ærligt billede af sig selv, end disse bloggere gør. Hun mener, at man kommer til at fremstå mere menneskelig, såfremt man indrømmer, at det hele ikke altid er perfekt. Det er dette billede, hun gerne vil give sine læsere af sig selv på trods af, at hun selv blogger mere om de gode sider af sin tilværelse:

”Men der er nok flere af de gode sider end de dårlige sider. Selv om jeg ikke er bange for at vise et billede, hvis der er noget, der er gået galt, jeg har spildt noget eller tabt noget på gulvet, der er blevet knust. Det er altså også noget man gør i hverdagen, at man ikke bare sidder og læser dameblade med en caffè latte (...) Jeg synes det er rart at folk kan se, at man er normal.”

På trods af, at hun gerne vil vise nogle af de knap så perfekte sider ved sig selv, er det stadig noget, hun i høj grad udtrykker kontrol over. Hendes læsere har stadig ikke adgang til hendes back region, og kan derfor ikke direkte se eventuelle fejl, hun måtte lave i sit køkken. Skal de se disse fejl, skal Line selv vælge at give adgang til det ved aktivt at offentliggøre det. Hun vælger selv, hvordan det skal fremstilles, og hvad hun vil skrive dertil. Derfor fungerer bloggen stadig som hendes front region, omend hun mener, at den afspejler mere af hende selv end den gør hos de bloggere, der ikke indrømmer deres fejltrin offentligt. Denne bevidsthed om, at hun selv bestemmer, hvad læserne skal se, kommer også frem i følgende citat:

”Jeg vil prøve at vise så vidt muligt, hvem jeg selv synes jeg er. Så er det muligt at folk ikke synes, det er den jeg er, men... Prøve at afspejle mig selv med en lille smule filter.”

Hun vil på bloggen vise sig selv som den person, hun selv synes, at hun er. Hun er klar over, at dette selvbillede ikke nødvendigvis stemmer overens med det, andre folk, det være i hendes vennekreds eller blandt hendes læsere, har af hende. Derudover er hun også bevidst om, at hun stadig har et filter, på trods af hendes ønske om at virke menneskelig. Hun kan godt finde på at omtale personlige ting på bloggen, eksempelvis dødsfald, som hun har gjort tidligere, men det er ikke noget, hun ønsker at gå i dybden med. Ligeledes mener hun godt, at hun kunne finde på at skrive på bloggen, såfremt hun fik en sygdom, alt efter, hvor intim denne sygdom var. Det handler for hende om ikke at udlevere sig selv alt for meget, men stadig give et indblik bag kulisserne.

Hos Janne figurerer også tanker omkring, at livet fremstillet på mange blogs er rosenrødt. Hun mener, at dette indebærer, at mange svære emner ikke bliver taget op, hvorfor hun heller ikke selv vælger at gøre dette:

”Men der er ikke så mange radikale holdninger rundt om i blogverdenen, og derfor ville jeg eksempelvis aldrig skrive et eller andet om, at jeg synes udlændinge er nogle svin og alle skal ud af landet (det synes jeg ikke, blot et tænkt eksempel). Generelt kan man måske sige, at mange blogs er lidt rosenrøde. Der er ikke så mange der tager de svære emner op, og derfor kan man også løbe en risiko, hvis man selv vælger at gøre det.”

Janne holder sig derfor til at blogge om de mere sikre emner, præcis ligesom Sabina, for ikke at sætte sig selv i et dårligt lys på bloggen. Dette er et eksempel på, at en fortælling afhænger af den kultur, den konstrueres i. På grund af de knap så ekstreme holdningsytringer, der forefindes på andres blogs, vælger Janne og Sabina at holde sig inden for den måde at konstruere en fortælling på, således at deres egne fortællinger har en højere sandsynlighed for at blive accepteret i kulturen.

6.3.5 Delkonklusion

Det ses, at der er visse fællestræk hos informanterne for, hvad der gør fortællingen på en blog vellykket, og hvad der dermed udgør deres plot. Rent grammatisk behøver fortællingen ikke være perfekt, da det nærmere lader til at være indholdet frem for det tekniske, der er vigtigt. Et mere teknisk element, der dog har stor betydning, er billeder, men dette er fordi de er med til at gøre

fortællingen mere interessant ved at tilføje noget visuelt og fremme læsevenligheden. Generelt lader det til, at det vigtigste plot er en interessant fortælling for læserne at følge med i, og der gøres en del tiltag for at fastholde dette. I denne forbindelse er fortællinger med mulighed for delplots gode, eksempelvis med emner som graviditet eller vægttab, fordi de fastholder læserens nysgerrighed. Da bloggen udgør en front region, er informanterne selv herre over, hvad de inkluderer i fortællingen. Maria forsøger at fastholde interessen ved ikke at blogge om små hverdagshændelser, da hun mener, at større emner egner sig bedre til at danne en fortælling ud fra. Såfremt det er muligt, inddrager hun også gerne det sociale element heri med det formål at fremstå som en udadvendt og interessant person, der ikke blot studerer og arbejder. Sabina vedligeholder fortællingen om sig selv som en pæn og ”lyserød” pige, da hun mener, at læserne holder mest af denne side af hende, og at hun derfor ikke vil støde nogen. At undgå at støde nogen lader også til at være en del af Jannes plan, hvorfor hun ikke bringer risikable emner op på bloggen. Sådanne emner er nemlig ikke hyppigt set på blogs, hvorfor denne beslutning kan ses som et forsøg på at tilpasse sin fortælling til den pågældende kultur. Lines fortælling forsøger at fremstille hende som menneskelig og fejlbarlig, fordi det er hendes indtryk, at dette gør fortællingen mere troværdig. Som i enhver fortælling fremgår det med denne udvælgelse af elementer, at den interessante fortælling for læseren har en langt højere betydning end det faktum, at fortællingen går så tæt på personen som muligt. Sandhed er altså ikke det vigtigste, omend informanterne ikke bringer usande oplysninger på deres blogs, men blot sorterer i oplysningerne. En mangel ved disse fortællinger på bloggen er imidlertid dybden af de relationer, der fortælles om, da det ikke anses som passende at skrive uddybende historier om de personer, man kender. Dette gør, at fortællingen på bloggen får karakter af en solofortælling og en mangel på personer at identificere sig selv i forhold til.

6.4 Jagten på anerkendelse

Dette afsnit vil besvare undersøgelsens tredje underspørgsmål, ”*I hvilken grad er der på bloggen tale om en søgen efter anerkendelse?*”. Dette vil indledningsvis ske ved en karakteristik af det fællesskab, der findes bloggerne imellem, ud fra informanternes udtalelser herom. Derefter vil der blive redegjort for responsens betydning for bloggeren, hvilket også vil blive sat i forhold til dagligdagens respons.

6.4.1 Et interessefællesskab

Dette afsnit vil forsøge at karakterisere det fællesskab, der opstår bloggerne imellem. Betydningen af responsen gennem kommentarerne, som skal belyses i forbindelse med det tredje

underspørgsmål, er afhængig af bloggerens forhold til de personer, der efterlader disse kommentarer.

Det skal først og fremmest slås fast, at det at få kommentarer har en stor betydning for selve oplevelsen af at blogge. Mere specifikt hvilken betydning det har, vil blive behandlet i de kommende afsnit. Dog er det vigtigt allerede her at fremhæve, at kommentarerne og det fællesskab, der opstår på baggrund heraf, er en motivationsfaktor for at blive ved med at blogge:

”Det var da helt klart kommentarerne, der drev interessen og lysten videre. Der var nogen, der læste med, og man fik en form for fællesskab med dem, der kom tit.”

Sabina fremhæver i dette citat, at det som blogger er vigtigt at vide, at der er nogen, der læser det, man skriver. Der er naturligvis personer, der læser og kommenterer oftere end andre, og med disse personer føler hun, at der opstår en form for fællesskab. Sabina er særdeles glad for det generelle fællesskab, der dannes, idet det giver hende noget, hun ikke kan opnå i hverdagen:

”Nej, jeg tror det er fordi mange af de ting der interesserer mig, madlavning, pæne ting, dimser, kogebøger, boligindretning, det er der ikke så mange af mine venner, der interesserer sig for. Så det er en ventil for at få nogle af de ting ud, man gerne vil dele. Man vil helst dele ting med folk, der gider høre om dem”

Gennem bloggen har hun set muligheden for et fællesskab med personer, hun ved, interesserer sig for det samme, som hun selv gør. Denne interesse har hun ikke kunne finde blandt de personer, hun kender i den fysiske verden, og har derfor aktivt opsøgt den på internettet. Det er for hende vigtigt at kunne snakke om sin store interesse med folk, der rent faktisk har lyst til at lytte, hvilket hun føler, at de har på bloggen, fordi de selv vælger at gå ind og læse hendes indlæg om de pågældende emner. Den samme holdning er at spore hos Line, som også føler, at det er rart, at læserne aktivt har valgt at lytte til det, hun har at sige. Selv om Sabina værdsætter både responsen og fællesskabsfølelsen, er der dog en helt klar forskel på dette fællesskab og på de venskaber, hun har med personer, hun kender:

”Det er meget overfladisk. Der er selvfølgelig nogen, man efterhånden har mødt i virkeligheden, og det er jo én ting, der kan man godt få nogle fine venskaber. Men dem man synes, man har et venskab med inde på bloggen, er jo nogen, man har et

venskab med på bloggen (...) Jeg vil ikke sige, det er et venskab, men et fællesskab baseret på interesse.”

Det bindende for de relationer, hun føler, at hun opnår gennem bloggen, må derfor siges at være interessen for madlavning, bagning og de andre ting, hun tidligere nævnte. Det er gode relationer, fordi de lytter til, hvad hun har at sige, og fordi hun fornemmer en gensidig forståelse hos disse personer. I denne forbindelse er det vigtigt, at hun siger, at der er mulighed for et venskab med de bloggere, hun efterhånden har mødt i den fysiske verden. Dette viser, at der for hende er en skelnen mellem online bekendtskaber og offline bekendtskaber, og at de offline har en langt større betydning. Her skal forskellen på responsen i skriftlig og i mundtlig eller kropslig form tages i betragtning. Responsen på bloggen er skriftlig, og gennemgår en godkendelsesproces som tidligere uddybet. Den kropslige er samtidig og mere spontan, da kroppen afgiver signaler omkring sine følelser, ofte i uovervejet tilstand. Dette gør muligvis, at en relation baseret på skriftlig kommunikation ikke bliver så følelsesmæssig tæt, da der er stor kontrol over ytringerne. Derudover er der heller ikke den samme mulighed gennem skriftsproget for at vise tegn på sit humør eller på sin humor. Der skal her ikke gås i dybden med forskellen på hendes forskellige former for relationer, men en vigtig faktor heri er, at relationen online ikke er en indikator for den relation, der kunne opstå, hvis hun mødte disse personer offline:

”Jeg er ikke sikker på, at ret mange af de mennesker, hvis jeg mødte dem i virkeligheden, er nogen jeg ville kunne være venner med. Det tvivler jeg faktisk på. Vi har jo som regel en fælles interesse, det er typisk mad, men så er man også rigtig forskellige bortset fra det.”

Hun mener altså ikke, at hun nødvendigvis ville kunne få et venskab med de personer, hun har en udmærket relation med i blogverdenen. Dette skal ses i sammenhæng med hendes tidligere udtalelser om, at læserne af hendes blog i princippet ikke ved, hvem hun i virkeligheden er. Det er muligt, at de kan lide den person hun er, når hun blogger, men dette er ingen garanti for, at de ville kunne etablere et venskab med virkelighedens Sabina. Samtidig føler hun sig ikke sikker på, at de personer, hun skriver med gennem kommentarsystemet på sin blog, har en tilsvarende personlighed i virkeligheden. På bloggen er det interesserne, der driver fællesskabet, og ikke personlighederne. Dette påpeger Maria ligeledes:

”Man føler man kender hinanden, men der er bare mange andre lag af personligheden, som man ikke kender.”

Hun føler ligeledes, at man godt kan etablere en form for fællesskab med andre bloggere, men understreger samtidig, at hun ikke føler, det er noget, hun ville kunne leve på, netop på grund af den karakter, det har af at være et interessefællesskab. Sabina beskriver det på denne måde:

”Det er jo ligesom at have en fremmed veninde. Det er jo de ting, man også fortæller ens veninder. Her har man bare et bredere publikum og nogle andre vinkler, der måske er mere neutrale end ens veninder.”

Hun fremhæver, at det særlige ved dette fællesskab er muligheden for at modtage en mere objektiv respons end den, man normalt får i sin vennekreds, selv om det måtte være de samme emner, man bragte op. Derudover ser hun det også som positivt, at publikum er bredere. På trods af dette er der alligevel forskel på de relationer, man har til de forskellige bloggere:

”Det er som om der er meget klikedannelse. Både indenfor madbloggere, men også indenfor alt muligt andet. Der er jo nogen, man hurtigere ligesom finder en tone sammen med end andre.”

Sabina udtrykker her, at selv om fællesskabet primært er baseret på interesse, er der nogle relationer forskellige fra andre. Dette betyder, at bloggernes personlighed alligevel skinner igennem på en måde der gør, at visse bloggere finder sammen i en form for gensidig relation, mens andre får en mere overfladisk relation. Det tyder på, at kemi har en betydning i denne forbindelse. Højest sandsynligt afhænger dette også af, hvor meget man giver af sig selv på sin blog, og hvor mange informationer man holder i sin back region. Maria beskriver en klar forskel på fremmede bloggere og de bloggere, man har kommenteret frem og tilbage med gennem længere tid, og som er faste læsere hos en:

”Men jeg synes det var sjovt, jeg skrev et indlæg hvor jeg sagde at jeg var begyndt på at lave skinkefuglen, hvor jeg bare skrev ”Skinkefugl”. Så havde Line skrevet: ”Du kan selv være en skinkefugl”, og det synes jeg var meget sjovt, fordi det var egentlig sådan halvprovokerende (...) hvor jeg tænkte, hvis ikke man havde været fast læser og kommenteret lidt frem og tilbage ville man ikke føle, at det var okay at skrive sådan”

”Skinkefuglen” omtalt i ovenstående citat er navnet på Marias karnevalskostume, som hun selv på daværende tidspunkt var i gang med at sy. Her beskriver hun, hvordan hun føler en forskel på, når hun modtager en kommentar fra en, hun har et kendskab til, frem for en helt ukendt. Her fremgår det også tydeligt, hvordan der opstår et fællesskab med dem, der kommenterer jævnligt, således at de kan tillade sig at skrive andre ting end dem, der kommenterer for første gang. Dette hænger naturligvis også sammen med, at Maria kender til Lines måde at skrive på, således at hun ikke misforstår ovenstående kommentar som værende noget negativt. Det at Line skriver en sådan kommentar, vidner også om, at hun gennem bloggen har etableret et vist kendskab til Maria og hendes humor, hvilket gør, at hun ikke føler sig usikker på, at en sådan kommentar vil blive opfattet humoristisk. Normalt er humor en af de ting, der er sværere at inkludere i kommunikationen gennem bloggen, fordi humor netop ofte kommer til udtryk gennem den fysiske mimik. Som regel er en humoristisk holdning synlig i enten et blik eller en gestus, hvorimod dette udebliver på bloggen, så der skal gøres yderligere tiltag for at fremhæve, at tingene menes humoristisk, såfremt ytringen ikke skal misforstås. At efterlade en sådan kommentar kræver derfor et vist kendskab til bloggeren, idet det ikke er muligt at afkode dennes kommende reaktion på nogen måde. Line fremhæver i denne forbindelse, at blogging er en meget åben form for kommunikation, og at man derfor i mange tilfælde lærer hinanden bedre at kende, end man ofte gør, når man møder folk for første gang i den fysiske verden. Derudover etableres en vis del af fællesskabet på det, at man er blogger. Det fremhæves gennem interviewene, at der er meget indforstået i blogverdenen, og at det er befriende at snakke med andre bloggere om ens egne oplevelser i blogverdenen.

Som tidligere antydte er situationen for Janne en helt anden i og med, at de personer, der kender hende bedst, kun kender hende gennem internettet. Det er derfor online, at hun vedligeholder disse relationer. Dog foregår dette ikke primært gennem bloggen, men de personer, hun kommunikerer med andetsteds, læser ligeledes med på hendes blog, hvorfor de udgør en del af det fællesskab, der tilknytter sig hendes blog. Flere af dem skriver desuden også selv blogs. Baseret på dette udgør fællesskabet for hende ikke blot noget overfladisk, som er tilfældet hos de andre informanter. For hende er det venskaber, men de differentierer sig alligevel fra de venskaber, hun har i den fysiske verden:

”Selvfølgelig knytter man et bånd, som betyder, at man ikke bare ”røvrender” hinanden, men der er en anden frihed til klart at melde ud, at man lige har en periode, hvor man ikke lige har overskud til en masse sludder. Det er mit indtryk, at netvenner

har en større forståelse for dette end dem i den virkelige verden, som hurtigt kan føle sig svigtet. Internettet er på dén måde mere uforpligtende.”

Selv om hun fremhæver flere gange gennem interviewet, at disse personer har en stor betydning for hende, og at hun altid står til rådighed for dem, hvis de har brug for en snak, opfatter hun disse relationer som relativt uforpligtende. Relationerne her foregår mere på hendes egne præmisser, hvor hun klart kan melde ud, hvis hun ikke har overskud til at snakke. Dette føler hun er sværere i den fysiske verden, da sådan noget kan blive opfattet negativt blandt vennerne.

Den generelle opfattelse er altså, at det fællesskab, der opleves på bloggen, og som i henhold til det tredje underspørgsmål er det fællesskab, bloggeren modtager respons fra, på flere punkter adskiller sig fra det fællesskab, man oplever med sine venner og bekendte fra den fysiske verden. Dette fordi fællesskabet primært bygger på henholdsvis interessen for bloggens emne og det at føre en blog i sig selv. Baseret på tidligere konklusioner omkring bloggerens selvscenearrangement kan dette begrundes med, at der oftest ikke er kendskab til bloggerens fulde personlighed, men blot et udsnit heraf. Fællesskabets styrke afhænger på denne måde af, hvor meget den enkelte blogger har givet af sig selv i sin fortælling. På trods af dette værdsættes fællesskabet stadig, da det motiverer bloggeren at modtage respons og føle forståelse i forbindelse med sine interesser. For Janne er det imidlertid anderledes, men dette bunder i, at en del af de læsere hun har, er folk, som kender hende bedre end andre, omend kun over internettet.

6.4.2 Responsen som motivationsfaktor

Indenfor blogverdenen høres ofte postulatet om, at man udelukkende blogger for sin egen skyld. Dette indebærer, at man gør det for at få sine tanker ud, og ikke med henblik på, at de skal læses eller kommenteres på af andre mennesker. Dette lader oftest til at være den tanke, nye bloggere har i baghovedet, når de begynder at blogge. Som tiden går, og der kommer flere læsere til, får responsen på deres indlæg imidlertid oftest større og større betydning. I fokusgruppeinterviewet bringer Maria denne forskel op:

”Enten er det fordi man vil have en reaktion, eller også er det som du siger, at det er for ens egen skyld, det er noget jeg skal bearbejde, og så kan man være ligeglad med, om man har en læser eller om man har hundrede.”

Her åbner hun muligheden for, at nogle bloggere vælger at skrive for deres egen skyld, fordi de har noget, der skal bearbejdes. Dette relaterer sig til den personlige blog, der blev brugt som

udgangspunkt for diskussionen. Her blev det diskuteret, hvilken betydning bloggen havde for denne forfatter, og det blev konkluderet, at hun højst sandsynligt brugte bloggen for at bearbejde de følelser og oplevelser, hun havde haft i forbindelse med sin sygdom. I dette tilfælde ville det ikke have nogen betydning, om hun havde mange eller få læsere, og om hun rent faktisk fik respons på sine indlæg. Især Maria omtalte også, hvordan hun i netop dette tilfælde personligt ville have valgt at benytte en lukket blog, som ikke var tilgængelig for alle. Mange bloggere ser imidlertid responsen som motiverende for at fortsætte med at skrive, og denne respons ses her i undersøgelsen som en form for anerkendelse, baseret på de holdninger, der vil fremkomme af de følgende afsnit. Maria konkluderer senere i interviewet, at responsen, i forbindelse med en offentlig blog, er af afgørende betydning i de fleste tilfælde:

”Selv om man ikke gør det for andres skyld, ligesom hvis du laver en statusopdatering på Facebook, alt hvad du gør er jo for at få en reaktion fra andre mennesker. Ellers skrev man jo ikke noget.”

Her sammenligner hun igen bloggen med Facebook og andre sociale medier, som er populære for tiden. Det er blevet mere normalt end nogensinde at offentliggøre dele af sit liv på internettet, og medier som Facebook eller Twitter anvendes dagligt af mange mennesker, som blot ønsker at gøre opmærksom på, hvad de laver eller tænker. I mange tilfælde bruger andre mennesker tid på at skrive respons herpå, hvilket Maria mener i bund og grund er den vigtigste årsag til overhovedet at offentliggøre noget online. Det virker derfor ikke som om hun tror, at man kan føre en blog fuldstændig for sin egen skyld, i hvert fald er det ikke tilfældet hos hende selv. Alle informanter tilkendegiver da også, at responsen har stor betydning for deres oplevelse af at blogge, og at det er en motivationsfaktor for at fortsætte foretagendet. Line siger:

”Det har kæmpe betydning for mig at få feedback, fordi det er med til at drive at man har lyst til at skrive. At man ikke bare står og snakker til en væg. At man ved, at der er nogen i den anden ende”

Hun tillægger det her stor betydning, at hendes fortælling på bloggen har en modtager, og ikke bare forsvinder ud i den blå luft. Herved tilkendegiver hun, at hun ikke finder det motiverende at skrive udelukkende for sin egen skyld, uden at få respons herpå. Hun fremhæver andetsteds i interviewet, at hun ser sin blog som meget forskellig fra en dagbog, da hun føler, at hendes tanker og oplevelser

får en større betydning, når de skrives på bloggen, end de ville have, hvis hun blot skrev dem i en dagbog:

”Så er det bare super rart at få ens tanker et sted hen, hvor de måske betyder lidt mere end i en dagbog, hvor man har mulighed for at få feedback på det man gør og tænker”

Dette tyder på, at der på bloggen foregår en form for meningsdannelse mellem Line og hendes læsere. I nedskrevet form for sig selv har hendes fortælling ikke nogen særlig mening ud over dens blotte eksistens, hvorimod den tillægges mening, når den udlægges til forhandling på bloggen. Hendes formål med at fremlægge sin fortælling på bloggen frem for blot i en privat dagbog lader derfor til at være, at andre skal komme med deres mening herom. Fortællingen opnår på denne måde større betydning gennem vekselvirkningen mellem hende selv og de, der kommenterer. Denne feedback understøtter dermed den identitet, Line præsenterer på bloggen, hvilket viser, at Gergens udsagn om, at fortællingen udfoldes i igangværende relationer, også har relevans her. Den samme holdning til kommentarer kan spores hos Janne:

”De betyder MEGET. For der tilkendegiver folk de har læst, og det er super rart at få nogle svar på sine meninger, tanker, og det viser jo, at folk faktisk synes det er interessant det man skriver om, i stedet for de bare læser med som tidsfordriv.”

Hun tillægger ligesom Line svarene på sine tanker og oplevelser stor betydning. For hende er det vigtigt, at folk synes det er interessant, det hun skriver om. Det fremgår her, at det betyder mere for hende at få skriftlig respons gennem kommentarerne, end det gør at kunne se, at hun har et højt antal af Faste læsere. Læserne skal tilkendegive deres interesse, førend hun ser det som en form for anerkendelse. Hun er selv bevidst om, at hun har behov for den opmærksomhed, hun modtager på bloggen:

”Jeg var ikke ligefrem den mest populære i skolen, og blev periodevis drillet en del. Og når man får den der daglige fornemmelse af, at folk er lidt ligeglade med en, så var det for mig helt fantastisk at have et sted, hvor folk faktisk kom, fordi de VILLE læse, hvad jeg havde at sige, hvad jeg havde lavet osv. Så det var jo nok en meget opmærksomheds-hungrende ting, som jeg fik opfyldt via min blog.”

Behovet for opmærksomhed bunder for hendes vedkommende i fortiden, hvor hun manglede denne. Hun er ikke vant til at blive anerkendt, hvorfor det betyder meget, at hun nu har mulighed for det. Hun tillægger det stor betydning, at folk læser med hos hende, fordi de finder lige præcis hendes fortælling interessant. Dermed pålægger hun dem ikke fortællingen, og hun føler derfor, at deres interesse herfor er reel. Jannes motivation for at blogge kan dermed ses som en søgen efter den anerkendelse som enkeltindivid i fællesskabet, som hun ikke har modtaget gennem sit liv fra sin fysiske omgangskreds. På baggrund af dette kan den anerkendelse, hun modtager, muligvis påvirke hendes selvtillid i højere grad, end det er tilfældet hos de andre informanter.

Sabina udviser gennem begge interviews en mere distanceret holdning til den opmærksomhed, hun får på sin blog. Dog er hun enig med de andre informanter om, at det at modtage respons på sine indlæg er en positiv oplevelse:

”Anerkendelsen er super fin, man vil gerne anerkendes i alt, hvad man laver. Ikke på den måde at jeg søger anerkendelse, jeg kan også godt leve uden, men den er rar at få. Jeg har ikke brug for at alle kan lide mig, synes jeg bor pænt og min mad er lækker, men det er rart at der er nogen, der gør”

I dette citat fremhæver hun imidlertid, at hun ikke mener, at hendes blog er en aktiv søgen efter anerkendelse. Derfor bliver hun dog alligevel glad, når nogen kommenterer på hendes indlæg, og især hvis det er en positiv form for respons. Hun fremhæver yderligere, at hun ikke skriver ting på bloggen for at behage andre:

”Der er nogen der skriver: ”Hvad vil I gerne have mere af, hvad kan jeg gøre bedre?” Jeg har nogle gange lavet en afstemning for at høre hvad det er, folk egentlig kommer efter, men det har været for min egen nysgerrigheds skyld. Jeg har ikke det der pleaser-behov. Selvfølgelig ville det ikke være nær så sjovt at blogge, hvis man ikke havde læsere. Det gør det hele meget sjovere at der er nogen der kommenterer på, hvad man laver. Jeg gør det bare ikke for at behage nogen.”

Dette viser igen, at hun ikke har et behov for udelukkende positiv respons på de indlæg, hun skriver. Hun er ikke interesseret i at vide, hvad hendes læsere gerne vil høre om, da hun skriver om de emner, hun selv føler behov for at bringe op. Her skal dog inddrages hendes udtalelse fra tidligere om, at hun vælger de mere sikre emner at blogge om, da hun ikke ønsker at stå for skud, samt at hun

gør en indsats for ikke at blive misforstået på bloggen. Derfor tager hun tydeligvis stadig hensyn til sine læsere på trods af, at hendes mål med at blogge ikke er at behage dem.

Generelt kan det altså konkluderes, at responsen har stor betydning for motivationen til at blogge. Holdningen er, at det ikke ville være en helt så positiv oplevelse at blogge, hvis ikke læserne af og til efterlod kommentarer. I nogle tilfælde kan kommentarerne medvirke til en fælles meningsdannelse mellem bloggens forfatter og læserne, da bloggeren får andre syn på sin fortælling og dermed en mulighed for at reflektere over denne. Dette udgør den essentielle forskel mellem identitetsdannelsen i en dagbog og på en blog. I dagbogen er forfatteren udelukkende i dialog med sig selv, da sådan en privat fortælling ikke normalt udlægges offentligt til diskussion. Bloggen har derimod netop det formål at udlægge fortællingen til vurdering blandt læserne, således at deres tilbagemeldinger bliver en del af identitetsdannelsen. Responsen kan derfor udgøre en årsag til at blogge.

6.4.3 Anerkendelse som formål

Ud over, at kommentarerne har en betydning, når de dukker op, ligger muligheden for at modtage dem også ofte i baghovedet under konstruktionen af et indlæg. Dette er yderligere vigtigt i forbindelse med selviscenesættelsen inkluderet i det andet underspørgsmål, da denne skal tilpasses alt efter, hvilke kommentarer man håber på. Denne forudsigelse af kommentarer er imidlertid igen sværere end i den fysiske interaktion, da der på bloggen ikke er mulighed for en rolleovertagelse på samme måde, fordi publikums reaktioner ikke ligger til bloggerens beskuelse. Sabina giver følgende eksempel:

”Nogle gange skriver man et indlæg, som man selv synes er det bedste af det bedste, og man tænker at når man åbner sin blog næste gang, har man 100 kommentarer. Så har man to! Og andre gange, når man skriver noget tralalala, så regner man ikke med, at der kommer nogen, og så får man tyve kommentarer”

Sabina udtalte tidligere, at hun ikke direkte søgte nogen form for anerkendelse på sin blog. Her siger hun, at hun trods af dette af og til har en forventning om denne. Dette genkendes af både Line og Janne, som selv har oplevet det flere gange, når de har skrevet et indlæg, de selv har fundet interessant. Line nævner, at hun har oplevet at modtage mange kommentarer på indlæg, hun ikke har brugt ret meget tid på, eksempelvis et indlæg med et spontant billede af noget, hun har syntes

var pænt. Janne har samme oplevelse. Hun fortæller her om et indlæg, hun selv var rigtig glad for, men som ikke førte til særlig mange kommentarer:

”Det handlede om manglende respekt for gravides følelser. Og jeg brugte god tid på at skrive det, og formulere det på en meget klumme-agtig måde, og synes jeg fik nogle fede vendinger og tanker ind i den. Så jeg var rimelig skuffet over, at responsen var lidt manglende ift. de indlæg jeg plejer at skrive”

Her fremgår det, at hun havde brugt lang tid på at formulere indlægget, hvilket hun ikke plejer at gøre i sine mere hverdagsagtige indlæg. Hun havde gjort sig mange tanker omkring måden at formulere sig på, og fordi hun selv syntes, indlægget var rigtig godt skrevet, forventede hun naturligvis, at andre ville være af samme mening. Imidlertid modtog hun et fåtal af kommentarer, og hun beretter selv, at hun godt kunne mærke, at folk hellere ville høre om hendes hverdag. Her er det måske også tilfældet, at hverdagsoplevelser er lettere for læserne at relatere til for den almene læser. Janne var skuffet over den manglende respons på noget, hun havde gjort sig umage med, hvilket Line også har været:

”Man kan godt føle en mild grad af skuffelse. Det lyder lidt egoistisk, men det er bare super rart at få den tilbagemelding. Man bliver også bekræftet rigtig meget, og alle elsker at blive bekræftet”

Ud fra disse citater bliver det klart, at blogindlæg blandt informanterne af og til kan være et aktivt kald på respons fra læserne. Der findes emner, hvorpå informanterne direkte forventer respons, og hvor de bliver skuffede, hvis denne ikke kommer. Her fremgår det især, at responsen og behovet for denne adskiller sig fra den i dagligdagen. I dagligdagens fysiske interaktion fordrer alle handlinger en form for respons fra ens medmennesker, da den fysiske respons, blandt andet udgjort af kropssproget, er en naturlig del af interaktionen, og forekommer på den ene eller den anden måde hvad end modtageren har reflekteret over det eller ej. Dette er ikke tilfældet på bloggen, idet en læser kan besøge bloggen, læse et indlæg og forsvinde igen, uden bloggeren har mulighed for at se det. Dermed kommer responsen kun, når læseren har noget at sige til det pågældende indlæg, og det er oftest noget, der er blevet reflekteret grundigt over. Denne forventning om respons er som nævnt vigtig i forbindelse med selviscenesættelsen, da bloggeren under konstruktionen er nødt til at foretage en rolleovertagelse, altså sætte sig selv i læserens sted, hvis det skal være muligt at bedømme, hvorvidt indlægget er værd at kommentere. Bloggeren skal forsøge at se sit indlæg med

læsernes øjne, og tilpasser sig derfor de normer og interesser, vedkommende forestiller sig, at dette publikum rummer. Dette kan især være vanskeligt på grund af den uspecifikke størrelse, bloggens publikum netop udgør.

6.4.4 Anerkendelse af det positive

I forrige afsnit blev det påvist, at bloggeren af og til forventede respons på sine indlæg. Derfor er det i dette afsnit interessant at se på, ved hvilke typer af indlæg, denne respons især forventes og værdsættes. På bloggen er der ting, der betyder mere for informanterne at få respons på end andre. Disse har især noget at gøre med, hvilke ting, der betyder noget i informanternes liv. Maria er en kreativ person, og derfor betyder det noget for hende at få respons på de ting, hun selv har fremstillet, og som hun efterfølgende viser på bloggen:

”Måske de lidt mere kreative ting, hvor jeg har lavet noget selv. Der tror jeg måske mere man forventer det, end når man har været inde og se en eller anden film”

Her nævner hun også, at hun forventer flere kommentarer på sådanne indlæg, end de mere hverdagsagtige, eksempelvis om film, hun har set. Line har stor interesse i madlavning, hvorfor det gør hende glad, når hun modtager positiv respons på sine opskrifter:

”Jeg synes altid det er positivt, men specielt når folk skriver til en opskrift, at den lyder sindssygt lækker, den kunne de godt tænke sig at lave til deres mors fødselsdag, har jeg nogle gode råd, hvad med det der, kunne jeg foreslå noget andet, har jeg en god idé til en kage. Det er sådan noget der gør mig glad, at kunne hjælpe folk, og at jeg rent faktisk er en der bliver spurgt om noget.”

Derudover glæder det hende, når læserne spørger hende om råd indenfor madlavning. En stor del af den identitet, Line har opbygget på sin blog, omhandler hendes evner i et køkken, madlavning og bagning. Dette felt er hun glad for at modtage anerkendelse indenfor. Hun sætter en stolthed i, at andre lader til at kunne bruge hendes viden til noget. I Sabinas tilfælde er den anerkendelse, hun måtte modtage gennem bloggen, en anerkendelse, hun ikke har mulighed for at få andre steder. Da bloggen er det sted, hun finder ligesindede med henblik på interessen for mad, er det her, hun kan blive anerkendt inden for dette felt. Janne blogger ikke om nogen specifik hobby, og kan derfor godt lide at få respons og blive anerkendt på det mere personlige plan. Under samtalen om, hvornår kommentarer har stor betydning for hende, lyder svaret:

”De mere personlige ting. Hvis jeg skriver om bekymringer, glæder, ting der betyder noget for mig. Har jeg fx anmeldt en restaurant betyder kommentarer ikke det vilde.”

Her handler det endnu en gang om, at kommentarer værdsættes mest, når de omhandler noget, der har betydning for bloggeren. Som tidligere nævnt skriver Janne ofte om meget personlige forhold, hvorfor kommentarer vedrørende hendes personlighed er kærkomne:

”Det varmer mit hjerte, når nogen skriver, at det simpelthen ELSKER måden jeg skriver på, eller skriver jeg virker som en rigtig cool person.”

Det særlige ved bloggen er, at anerkendelsen modtages på baggrund af de emner, man som blogger vælger at skrive om. Dette er informanterne tydeligvis bevidste om, da de vælger at skrive om de ting, de gerne vil anerkendes i. Dette er for Marias vedkommende de kreative ting, hun laver, og for Line og Sabinas vedkommende madlavningen. Anerkendelsen afhænger altså i høj grad af de informationer, de vælger at give om sig selv. For alle informanter gælder det imidlertid, at de emner, de ønsker anerkendelse i forbindelse med, oftest er positive dele af deres fortælling. De bruger ikke bloggen til at fortælle om forfærdelige ting, der er sket i deres liv, og søge trøst i forbindelse hermed. Derimod fortæller de hyppigt om ting, de føler, at de har evner indenfor, dette højst sandsynligt med henblik på at modtage en positiv respons, og dermed hvad Honneth betegner som anerkendelse. Der kan være emner i deres liv, de gerne vil modtage respons på, men som de finder for personlige at dele på bloggen, hvorfor de må opsøge denne respons andetsteds. I denne forbindelse kan nævnes personlige emner, som de ikke bryder sig om at offentliggøre i forbindelse med det publikum, de som tidligere beskrevet forestiller sig læser med.

6.4.5 Betydningen af relationens nærhed

På trods af, at den online respons har en betydning for motivationen til at blogge, adskiller betydningen af denne respons sig fra den, der modtages fra familie og venner i hverdagen. Det skal her påpeges, at der i denne henseende forefindes tre typer af respons: responsen på bloggen fra fremmede læsere, responsen på bloggen fra læsere, man kender i forvejen, og responsen i dagligdagen fra ens fysiske omgangskreds. Derfor er der mulighed for en sammenblanding af publikum, da de personer, man omgås i dagligdagen, også har mulighed for at gå ind og kommentere på bloggen. Det er tydeligt, at responsen fra de fysiske relationer er den mest betydningsfulde for informanterne på et dybere plan. Der kan lægges en større distance til den

respons, der modtages fra de læsere, bloggeren ikke kender. Maria indikerer, at hun i tilfælde af en uønsket kommentar fra en ukendt læser, har større mulighed for at være ligeglad med denne, end hvis den kom fra en, hun kendte ud over bloggen:

”Hvis det er en træls kommentar betyder det jo mere, hvis det er en jeg kender, der skriver det, end hvis det er en jeg ikke kender. Så kan man måske være mere ligeglad og undlade at kommentere på det fordi ”nåja, det er ikke mit problem, at du synes sådan”. Hvis det er en man kender, kan man ikke bare lade være, så er man nødt til at sige noget igen.”

Hun føler sig mere forpligtet til at forsvare sine holdninger, såfremt kommentaren kommer fra en, der har betydning i hendes liv på den ene eller den anden måde. Sabina har den samme holdning til, at hun i bund og grund kan være ligeglad med negative kommentarer, der kommer fra hendes læsere:

”Jeg har det sådan lidt, jeg er lidt ligeglad, det betyder ikke så meget for mig at være vellidt. Men jeg har heller aldrig haft problemer med det (...) Der har været enkelte, der har kommet med en træls kommentar, så bliver jeg som regel lidt spids, og så plejer de ikke at komme igen. Men det betyder ikke så meget.”

Som nævnt i tidligere citater betyder det ikke så meget for hende, at alle dem, der læser med på hendes blog, kan lide hende. Her er det igen de negative kommentarer, der tages lettere på, når de kommer fra relativt ukendte læsere. Hendes holdning til selvfremsættelsen på bloggen skal her tages i betragtning, da Sabina ikke mener, at hendes læsere kender til den person, hun i virkeligheden er, da hun kun offentliggør de pænere sider af sig selv på bloggen. Derfor føler hun ikke, at eventuel kritik af hendes blogpersonlighed er berettiget, og hun kan være ligeglad med den, da den ikke omhandler hende som person. Sabina betragter også udelukkende fællesskabet i blogverdenen som et fællesskab baseret på interesser. Der er imidlertid nogle personer, hun har fået en tættere kontakt med gennem sin blog end andre, hvor relationen har fået mere karakter af et venskab end et fællesskab i og med, at hun også har mødt disse personer i den fysiske verden. Disse personer nævner hun, at hun ville være mere ked af at komme i ”bad standing” ved end sine øvrige læsere, hvilket kan relateres til, at disse personer ved mere om hendes egentlige personlighed, og at en eventuel modstand ville blive taget mere nært.

Janne ser også en forskel på responsen på hendes blog og den fra hendes familie og venner, men modsat Sabina hører mange af hendes læsere netop til den kategori, der ved en del om hendes personlighed. Hun ser det derfor som en positiv mulighed, når responsen på bloggen stammer fra personer, hun ikke har en følelsesmæssig relation til:

”Jeg snakker naturligvis også med min kæreste og familie om tingene, men det er rart også at få noget indput udefra. Især fra folk, som måske ser mere objektivt på tingene, og derfor har nogle andre synspunkter, fordi de er knyttet til mig følelsesmæssigt på samme måde som kæreste og familie”

De personlige tanker, hun tager op som emner på sin blog, vender hun derudover også med sin familie og sin kæreste. Hun er imidlertid ikke af den opfattelse, at disse personer, som hun er tæt knyttet til, altid formår at se objektivt på tingene, så denne objektive holdning bruger hun bloggen til at få frem. Derfor har responsen fra hendes læsere en anden, og ikke nødvendigvis mindre, betydning for hende. Hun føler selv, at betydningen af denne respons ikke burde være så stor, fordi det netop er personer, hun ikke kender:

”Realistisk set bør deres mening jo ikke betyde så meget, men jeg kan alligevel mærke, at det betyder noget for mig hvad mine læsere tænker og mener om de ting jeg skriver. Jeg bryder mig ikke om kritik - Men det er nok fordi det netværk har været min erstatning for det virkelige.”

Da hun nævner, at hendes omgangskreds i den fysiske verden ikke kender hende på et særlig personligt plan, kommer responsen fra hendes læsere imidlertid hurtigt til at betyde lige så meget som responsen i hverdagen. Hun fortæller her om en kommentar, hun blev særligt ked af at modtage:

”Der var en anonym der skrev, at jeg skulle holde op med at skrive ligegyldige indlæg om min graviditet. Det gjorde mig rigtig ked af det af flere årsager. Dels fordi det var en kritik af noget, som er så stort og betydningsfuldt for mig og mit liv. Og dels fordi jeg blev stødt over, at der er nogen der skal mene, at de har ret til at bestemme hvad jeg skriver om. Det er trods alt MIN personlige blog, og er MIT sted. Jeg har jo ikke oprettet den fordi jeg vil skrive om noget andre vil have.”

Som tidligere påvist i undersøgelsen er hendes graviditet en stor del af den identitet, hun har påtaget sig på bloggen. Hun viser billeder af sig selv som gravid, har en offentlig nedtælling til sin terminsdato, og skriver generelt mange graviditetsrelaterede indlæg. Dette er et naturligt resultat af, at det betyder meget for hende at være gravid, og at hun har lyst til at dele dette med andre. Hun blev derfor ked af det, da en læser gav udtryk for, at vedkommende fandt disse indlæg ligegyldige. Dette tyder på, at hun har haft brug for at blive anerkendt i de følelser og tanker, hun gør sig omkring sin graviditet, og at det resulterede i skuffelse, da dette ikke var tilfældet. Samtidig påpeger hun, at hun blev fornærmet over kommentaren, fordi læseren tillod sig at træde ind i hendes personlige rum, bloggen, og ville bestemme, hvad hun skrev om. Hun begrundede dette med, at hun ikke skriver om emner, som andre ønsker, hun skal skrive om, men om emner, hun selv finder interessante. På trods af, at hun dermed ikke fandt den negative respons berettiget, kan hun bedst lide, når læserne er af samme holdning som hende selv. Det skal også her inddrages, at Janne udleverer mange af sine personlige tanker og problemer på bloggen, hvilket højst sandsynligt resulterer i, at kritik bliver taget nært, fordi det beror på hendes egentlige personlighed. Dermed er det grundlag, hendes læsere giver hende respons på, tættere på det grundlag, hendes kæreste og familie giver respons på, end det er tilfældet for de andre informanter, som ikke fortæller så meget personligt på deres blogs.

Der er en paradoksalt tendens til at skelne mellem de positive og negative kommentarer på bloggen, når deres betydning skal vurderes. Drejer det sig om negative kommentarer, er der tendens til at tage afstand fra disse og nedvurdere deres betydning, såfremt de kommer fra personer, bloggeren ikke kender. Dette fordi bloggen opfattes som et personligt rum, hvor forfatteren selv bestemmer, hvad der skal ske, og fordi den ukendte læser ikke kender fuldt til personen bag. Her er byrden større, såfremt den negative kommentar stammer fra en læser, forfatteren kender ud over bloggen, da bloggeren i så fald er tvunget til at tage denne læsers holdning i betragtning. Drejer det sig om positive kommentarer tillægges de stor betydning, selv om de kommer fra en person, bloggeren ikke kender. Her kan de blandt andet ses som en objektiv holdning, som bloggeren ikke kan opnå gennem sit personlige netværk på grund af de følelsesmæssige relationer. I forbindelse med den positive anerkendelse på bloggen har relationens nærhed tydeligvis lille eller ingen betydning, da anerkendelsen værdsættes lige meget hvem denne stammer fra. For Janne er situationen imidlertid en lidt anden, idet mange af læserne på hendes blog anses som mere betydningsfulde relationer, fordi de til en vis grad udgør hendes omgangskreds. På grund af læsernes indblik i mange af hendes personlige forhold tager hun negativ respons tungere, end de andre informanter gør.

6.4.6 Delkonklusion

På bloggen er fællesskabsfølelsen primært baseret på de interesser, man har til fælles med andre bloggere. De fleste bloggere føler ikke, at de kender hinanden på et dybere plan, da det ikke er til at vide, hvor meget af personligheden der offentliggøres. På trods heraf er der imidlertid nogle bloggere, man opnår en tættere relation til. For Janne er situationen på visse punkter anderledes, idet hendes online omgangskreds til en vis grad erstatter den, hun mangler i den fysiske verden. Bloggen adskiller sig fra dagbogen, idet der er et publikum, og responsen fra dette publikum udgør en stor motivationsfaktor. Blandt andet bidrager denne respons til en fælles meningsdannelse i forbindelse med den fortælling, det enkelte individ offentliggør på sin blog. Responsen forventes af og til på visse indlæg, omend det har vist sig svært at forudsige opfattelsen af et indlæg grundet den begrænsede mulighed for rolleovertagelse i det virtuelle rum. Der har yderligere vist sig en paradoksalt holdning til responsens betydning alt efter, om denne er negativt eller positivt ladet. Modtages der negativ respons, er informanterne relativt enige om, at denne ikke beror på deres sande identitet, hvorfor den ikke tages så tungt. Da Janne offentliggør mere personlige oplysninger end de andre informanter, kan den negative respons imidlertid godt påvirke hende rent følelsesmæssigt. Er responsen derimod positiv, modtages den uden betænkelighed, og det er netop en positiv respons der på bloggen opfordres til, på baggrund af udvælgelsen af positive emner. På baggrund heraf ses bloggen som et oplagt forum at søge den anerkendelse, som Honneth beretter om. Den respons, der modtages på bloggen er, med mindre den er direkte negativ, altid anerkendelse, og ikke blot erkendelse, da responsen naturligvis må indeholde en reaktion på det, bloggeren skriver. Anerkendelsen er dog af en anden karakter grundet det manglende fysiske element, hvorfor den er af en mere specifik art, som går direkte på de informationer, individet har valgt at offentliggøre om sig selv. Anerkendelsen på bloggen ligner primært Honneths solidariske anerkendelsestype, som værdsætter individets bidrag til fællesskabet og anerkender dette for sine individuelle værdier. Dette kommer blandt andet til udtryk hos Line, som især godt kan lide at modtage anerkendelse for hendes opskriftsbidrag og den hjælp, hun kan udbyde i denne forbindelse. Derudover forsøger hver enkelt blogger at fremhæve sine personlige værdier og kendetegn ved at tilpasse deres fortælling på bloggen, så denne fremstår som interessant, og ikke blot som en i mængden. I anerkendelsen på bloggen findes der imidlertid også elementer af den emotionelle anerkendelse, dette i særdeleshed hvis anerkendelsen kommer fra andre bloggere, som man har opbygget en form for nærmere relation til. Janne er et glimrende eksempel på, at dette finder sted,

da hun har mange nære relationer online, og især værdsætter disses anerkendelse af hendes personlighed.

7 Konklusion

Konklusionens formål er at besvare undersøgelsens problemformulering, ”*Hvordan kan bloggen ses som en ny scene for identitetsdannelsen?*”.

Mediernes udbredelse i samfundet har generelt udstyret individet med nye muligheder, også hvad angår identitetsdannelsen og den personlige udvikling. Muligheden for at kommunikere med mange flere personer end før er opstået, og dette udfolder sig på mange forskellige scener. Bloggen er en af disse scener, som giver mulighed for udvikling af identiteten i samspil med personer, bloggeren ikke har adgang til i sin fysiske dagligdag. At identitetsdannelsen på bloggen ikke er fysisk, giver den naturligvis en særlig karakter. Det gør blandt andet, at adgangen til oplysninger omkring personen er begrænset, og dette ud fra bestemte strategier, som har været at finde blandt undersøgelsens informanter. Nogle bloggere blottlægger det meste af deres egentlige identitet online, og giver et mere intimt indblik, mens andre blogger mere overfladisk, og er langt mere tilbageholdende omkring de private oplysninger. Alt efter, hvilken strategi bloggeren vælger, er det forskelligt, hvilke dele af identiteten, der kommer i spil. Her er det også relevant at se på formen af den fortælling, bloggeren vælger at definere sig selv ud fra. På bloggen har denne fortælling en primært positiv karakter. Det fremgik hos informanterne, at det sjældent er negative eller følsomme emner, der bliver taget op til vurdering, og ej heller de sider af sig selv, de er utilfredse med. Den person, de iscenesætter sig selv som, er en forholdsvis idealiseret udgave af sig selv, og dette af den årsag, at det overordnede plot er at skabe en interessant fortælling, som giver læseren lyst til at følge med og kommentere. Det er i denne henseende vigtigt at tage de kulturelle normer i betragtning, da det ikke er deres henblik at støde nogen eller at vække negativ opsigt. Derudover er det mestendels en solofortælling, da der er en uskreven regel om ikke at inddrage for mange personlige detaljer om sine relationer, med mindre de har givet deres accept. Fortællingens omdrejningspunkt er derfor den enkelte blogger, og dennes relationer kommer kun i et begrænset omfang til at indgå i den ramme, læserne vurderer bloggeren ud fra. På trods af dette bliver fortællingen dybt social med implementeringen af læsernes kommentarer, som spiller en stor rolle i motivationen for at blogge. Der er ifølge undersøgelsen belæg for at anskue responsen på bloggen som en søgen efter en anerkendelse, som ikke opnås blandt individets nære, fysiske relationer. Dermed betyder relationens nærhed i forbindelse med denne anerkendelse ikke så meget, da fællesskabet blandt bloggere

primært kan kategoriseres som et interessefællesskab, hvor de yderligere ikke har kendskab til alle aspekter af hverandres personlighed. Det skal i forbindelse med denne anerkendelse tages i betragtning, at de dele af identiteten, der anerkendes, er valgt af bloggeren selv. Delvis ud fra bloggerens eget synspunkt, men også ud fra, at visse emner passer bedre ind på bloggen end andre, herunder eksempelvis fortællinger, der kan fungere som delplots i bloggernes store fortælling. Hermed bringes de positive aspekter op til vurdering blandt læserne, hvilket naturligvis oftest opfordrer til en positiv tilbagemelding, og det resulterer i en positiv spiral. Det interessante er i denne forbindelse, at det ligeledes er de positive kommentarer, bloggeren tillægger størst betydning. Informanterne har den holdning, at såfremt responsen er negativ, er det muligt at afskrive denne på baggrund af læserens manglende kendskab til bloggerens fulde personlighed. I forbindelse med positive kommentarer spiller det derimod ingen rolle, hvilken relation bloggeren har til læseren. På bloggen er det altså muligt at finde anerkendelse på præcis de punkter, man føler, at man har behov for denne, og dette endda uden personligt at have en stor omgangskreds. Anerkendelsen lægger sig op ad Honneths solidariske anerkendelse, men adskiller sig derfra ved kun at tage udgangspunkt i visse, oftest positive, egenskaber hos det enkelte individ. Det er dermed forskelligt, hvordan den enkelte blogger påvirkes af anerkendelsen, alt efter, hvilken strategi, der er anlagt, og hvor stor sammenhæng identiteten på bloggen dermed har med den egentlige identitet. Bloggen bliver dermed ikke et sted, hvor individet får udfordret de negative sider af sin identitet, men et sted, hvor man kan blive bekræftet i de egenskaber, man i forvejen selv sætter pris på. Denne anerkendelse er derfor positiv for individets selvtillid, og i en tid, hvor individet higer efter anerkendelse, er bloggen et svar på disse bønner ved at tilbyde muligheden for at få tanket op, når man har behov.

8 Litteraturliste

8.1 Bøger og artikler

Adamic, Lada A. og Natalie Glance (2005): *The political blogosphere and the 2004 U.S. election: divided they blog*. LinkKDD. New York

Asplund, Johan (1987): *Det sociala livets elementära former*. Bokförlaget Korpen, Göteborg

Bech-Jørgensen, Birte (1994): *Når hver dag bliver til hverdag*. Akademisk Forlag, København

Beer, David and Roger Burrows (2007): *Sociology and, of and in Web 2.0: Some Initial Considerations*. Sociological Research Online 12(5)17, 30. september 2007

Bruner, Jerome (1999): *Mening i handling*. Forlaget Klim, Århus N

- Bryman, Alan (2004): *Social Research Methods*. Oxford University Press, Oxford
- Gergen, Kenneth J. (1997): *Virkelighed og relationer*. Dansk psykologisk Forlag, København Ø
- Gill, Alastair J., Scott Nowson og Jon Oberlander (2009): *What Are They Blogging About? Personality, Topic and Motivation in Blogs*.
- Goffman, Erving (1959): *The Presentation of Self in Everyday Life*. Penguin Books, London
- Hjarvard, Stig (2005): *Det selskabelige samfund – Essays om medier mellem mennesker*. Forlaget Samfundslitteratur, Frederiksberg C
- Honneth, Axel (2003): *Behovet for anerkendelse*. Hans Reitzels Forlag, København
- Horsdal, Marianne (1999): *Livets fortællinger – en bog om livshistorier og identitet*. Borgens Forlag, Valby
- Jansen, Helene og Stefan Lock Jensen (2003): *Se, jeg er på – Om iscenesættelse, identitet og reality-shows*. Forlaget Samfundslitteratur, Frederiksberg C
- Kvale, Steinar (1997): *Interview*. Hans Reitzels Forlag, København
- Lawler, Steph (2008): *Identity - Sociological Perspectives*. Polity Press, Cambridge
- Lundmann Jensen, Lars (2006): *Hvem er jeg? Narcissisme og personlighed i det senmoderne samfund*. Frydenlund, København K
- MacBride, Robyn og April Lynn Luehmann (2008). *Capitalizing on Emerging Technologies: A Case Study of Classroom Blogging*. School Science and Mathematics Vol. 108, Issue 5, side 173-183
- Meyrowitz, Joshua (1985): *No Sense of Place*. Oxford University Press, New York
- Papacharissi, Zizi (2002): *The Presentation of Self in Virtual Life: Characteristics of Personal Home Pages*. J&MC Quarterly Vol. 79, No. 3, side 643-660
- Rettberg, Jill Walker (2008): *Bloggning*. Polity Press, Cambridge
- Safran, Christian (2008): *Bloggning in higher education programming lectures: an empirical study*. MindTrek. New York
- Trammell (2006): *Examining the New Influencers: A Self-Presentation Study of A-List Blogs*. Louisiana State University

8.2 Links

- Danmarks Statistik (2009): http://www.dst.dk/upload/nyt_nr_273_internetbrug_.pdf
- Lund, Jon (2010): <http://www.comon.dk/nyheder/facebook-far-danskere-til-at-blogge-1.307928.html> (tilgået den 13. marts 2011)

Information (2010): <http://www.information.dk/221343> (tilgået den 15. marts 2011)

Modebevægelsen (2010): <http://modebevaegelsen.dk/om-modebevagelsen> (tilgået den 15. marts 2011)

8.3 Bilag

Bilag A: Interviewguide til fokusgruppeinterview

Bilag B: Transskription af fokusgruppeinterview

Bilag C: Interviewguide til individuelle interviews

Bilag D: Interview med Janne

Bilag E: Interview med Line

Bilag F: Interview med Sabina

Bilag G: Interview med Maria

9 English summary

Blogging has become increasingly popular in Denmark in the last couple of years, and more people share their thoughts and everyday experiences on a personal blog. The subject of this study is how the personal blog can be viewed as a new scene for constructing an identity in the current type of society. This leads to three research questions:

- Which strategies does the blogger adopt for his self representation?

The aim of this research question is to develop a model for the different strategies adopted by the bloggers included in the study. This model is based on their observations about which information about themselves they reveal on their blogs, and which they choose to hide. The question is analysed using Erving Goffman's region theory.

- Which reflections does the blogger have concerning the construction of his narrative?

The purpose of this research question is to clarify how the blogger constructs his narrative through the blog posts, which elements he includes and the reasons for these decisions. This will be analysed using theories about the human need for narration developed by Marianne Horsdal, Kenneth Gergen and Jerome Bruner.

- To which degree does the blog represent a search for recognition?

This research question will analyse the significance of the response the blogger receives through the comment function and how it compares to the theory about recognition developed by Axel Honneth. Theories about response in the physical interaction by Johan Asplund and Birte Bech-Jørgensen will also be included to further define the type of response.

To answer these questions I have completed a group interview and following individual interviews with four different female bloggers in their twenties whose blogs I have also been observing throughout the study. The data from these observations and interviews will be analysed using the theories mentioned above. The findings of the survey shows that blogs can in fact be viewed as a new way for the individual to achieve recognition. The type of recognition depends on the degree of information about himself the blogger has chosen to reveal. The aspects of the self revealed on the blog are often the positive ones which naturally leads to positive response. The reason is that the main plot of the narrative on the blog is to make it interesting which means, that negative aspects of the identity is less likely to be developed on the blog.